

WET van 2024
houdende nieuwe regels inzake
de douanewetgeving (Algemene
Douanewet 2024) -----

ONTWERP

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat in verband met de huidige internationale gebruiken, standaarden en procedures - het nodig is een eenduidig stelsel van bevoegdheden voor het uitvoeren van fiscale en niet-fiscale taken van de douane vast te stellen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

HOOFDSTUK 1 ALGEMENE BEPALINGEN

Paragraaf 1 Begripsbepalingen

Artikel 1.1.1 – Begripsbepalingen

In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

a.	Kantonrechter:	de kantonrechter in belastingzaken;
b.	Minister:	de Minister belast met de zorg voor Financiën en Planning
c.	Inspecteur:	de Inspecteur der Invoerrechten en Accijnzen;
d.	Ontvanger:	de Ontvanger der Invoerrechten en Accijnzen;
e.	douanegebied:	het grondgebied van de Republiek Suriname, de territoriale zee, de maritieme binnenwateren en het erboven gelegen luchtruim, zoals opgenomen in Wet Fiscale Jurisdictie (S.B. 2023 no. 19);
f.	douanewetgeving:	alle wettelijke regelingen, inclusief deze wet, inzake rechten bij in- of uitvoer alsmede alle wettelijke bepalingen waarin aan douaneambtenaren toezichthoudende, controlerende dan wel opsporingstaken zijn toebedeeld;

g	douaneambtenaren:	de ambtenaren die verantwoordelijk zijn voor de handhaving van de douanewetgeving, toezicht en controle; evenals voor de toepassing van de andere wetten en voorschriften in verband met de invoer, de uitvoer, het vervoer of de opslag van goederen;
---	-------------------	--

h.	persoon:	een natuurlijk persoon of een rechtspersoon;
i.	in Suriname gevestigd persoon:	– indien het een natuurlijk persoon betreft, een ieder die in Suriname zijn vaste woon – of verblijfplaats heeft; – indien het een rechtspersoon betreft, elke rechtspersoon die in Suriname zijn statutaire zetel, zijn hoofdbestuur of een vaste inrichting heeft;
j.	douane:	de Dienst der Invoerrechten en Accijnzen;
k.	douanekantoor:	elk kantoor waar de in deze wet voorgeschreven formaliteiten volledig of gedeeltelijk kunnen worden vervuld;
l.	beslissing:	elke door de douane in het kader van de uitvoering van de douanewetgeving genomen beslissing, die rechtsgevolgen heeft voor een of meer personen waarvan de identiteit bekend is, althans kan worden vastgesteld;
m.	douanestatus:	de status van goederen, hetzij Surinaams, hetzij nietSurinaams;
n.	Surinaamse goederen:	goederen die geheel zijn verkregen in het douanegebied of zijn ingevoerd van buiten het douanegebied en die in het vrije verkeer zijn gebracht na betaling van alle verschuldigde rechten, of die daarvan zijn vrijgesteld;
o.	Niet-Surinaamse goederen:	goederen die niet aan de voorwaarden voldoen om als Surinaamse goederen te worden aangemerkt;
p.	douaneschuld:	de op een persoon rustende verplichting tot betaling van rechten bij invoer of rechten bij uitvoer die op bepaalde goederen van toepassing zijn uit hoofde van de geldende bepalingen;
q.	rechten bij invoer:	alle rechten en belastingen die bij invoer van goederen van toepassing zijn;
r.	rechten bij uitvoer:	alle rechten en belastingen die bij uitvoer van goederen van toepassing zijn;
s.	schuldenaar:	iedere persoon die gehouden is tot betaling van het bedrag van de douaneschuld;

t.	toezicht:	de activiteiten die door de douane in het algemeen worden ontplooid ten einde te zorgen voor de naleving van de douanewetgeving en, in voorkomend geval, van de andere bepalingen die op goederen onder douanetoezicht van toepassing zijn;
u.	controle:	het verrichten van specifieke handelingen om te zorgen voor de naleving van de douanewetgeving en, in voorkomend geval, van de andere bepalingen die op goederen onder douanetoezicht van toepassing zijn;

v.	tijdelijke opslag:	het opslaan van ingeklaarde goederen totdat hieraan een douanebestemming gegeven wordt;
w.	landingsplaats:	de eerste plaats in het douanegebied waar contact met het land wordt gemaakt indien goederen per schip, per vliegtuig of anderszins worden binnengebracht;
x.	summiere aangifte:	de aangifte die voor binnengebrachte goederen als onderdeel van de inkleding, of voor uit te voeren goederen, als onderdeel van de uitklaring wordt gedaan om de douane de eerste gegevens ten aanzien van de binnengebrachte of uit te voeren goederen te verstrekken;
y.	douaneaangifte:	de handeling waarbij een persoon, in de voorgeschreven vorm en op de voorgeschreven wijze, het voornemen kenbaar maakt goederen een bepaalde douanebestemming te geven;
z.	aangever:	de persoon die in eigen naam een aangifte indient en de persoon in wiens naam de aangifte wordt ingediend;
aa.	geautoriseerde marktdeelnemer:	een persoon die betrokken is bij het internationale goederenverkeer, die aan bepaalde criteria betreffende controlesystemen en financiële solvabiliteit voldoet en, in bepaalde gevallen, aan bepaalde veiligheidsnormen tegemoetkomt en uit hoofde daarvan in aanmerking komt voor vereenvoudigde douaneprocedures bij de invoer, uitvoer, doorvoer, opslag en vervoer van goederen;

bb.	douanebestemming van goederen:	- in het vrije verkeer brengen; - douane- entrepôt; - tijdelijke invoer; - wederuitvoer; - uitvoer; - passieve veredeling; - douanevervoer; - actieve veredeling; - behandeling onder douanetoezicht; - vernietiging van goederen; - afstaan van goederen aan de Staat;
cc.	douane-entrepôt:	elke door de douane erkende, aan hun toezicht onderworpen plaats binnen het douanegebied anders dan een ruimte voor tijdelijke opslag, waar goederen onder voorwaarden vastgesteld door de douane, worden opgeslagen;
dd.	vrije zone:	een deel van het douanegebied waar niet-Surinaamse goederen kunnen worden gebracht en – voor zover het
		verschuldigde rechten en heffingen betreft – worden beschouwd als zich te bevinden buiten het douanegebied;
ee.	aanvaarding:	het aannemen door de douane – in deze, het in de douaneadministratie registreren- van de douaneaangifte nadat is gecontroleerd of deze naar de vorm en vastgestelde wijze voldoet aan alle bij of krachtens de wet vastgestelde voorwaarden;
ff.	inklaring:	de formaliteiten welke vervuld moeten worden voor en bij aankomst van een vervoermiddel op de aangewezen landingsplaats;
gg.	uitklaring:	de formaliteiten welke vervuld worden wanneer een vervoermiddel uit het douanegebied vertrekt ;
hh.	thuishaven:	de haven waar een schip of vliegtuig zijn normale ligplaats heeft;
ii.	grensverkeer:	het rechtstreekse verkeer tussen Suriname en zijn buurlanden;

jj.	vrijgave van goederen:	terbeschikkingstelling aan de rechthebbende door de douane van goederen, overeenkomstig de douanebestemming die aan de goederen is gegeven;
kk.	kuststrook:	tien kilometer gemeten vanaf de vloedlijn van de zee, zoals opgenomen in Wet Martieme Zone (S.B. 2017 no. 41);
ll.	oever:	tien kilometer gemeten vanaf de vloedlijn van een rivier;
mm.	haven:	het terrein waar schepen kunnen aanmeren en alle zich daarop bevindende gebouwen en andere bouwwerken;
nn.	luchthaven:	het terrein waar luchtvaartuigen kunnen landen en alle zich daarop bevindende gebouwen en andere bouwwerken;
oo.	accijnsgoederen:	goederen waarover op basis van enige wettelijke regeling accijns of verbruiksbelasting wordt geheven;
pp.	reiziger:	een persoon die zichzelf verplaatst of verplaatst wordt van een ander land naar Suriname en vice versa;
qq.	<u>vergunning:</u>	

Artikel 1.1.2 – Bevoegdheden en beslissingen van de douane

1. Wanneer in de douanewetgeving een bevoegdheid aan de douane of aan douaneambtenaren wordt toegekend of een beslissing door de douane of douaneambtenaren moet worden genomen, wordt deze bevoegdheid of beslissing door of namens de Inspecteur uitgeoefend of genomen.
2. Elke beslissing welke verband houdt met de douanewetgeving en douaneprocedures die door de douane wordt genomen en die voor de betrokken persoon of betrokken personen rechtsgevolgen heeft, wordt met redenen omkleed en schriftelijk aan die persoon of personen medegedeeld.
3. Met schriftelijke mededeling wordt mede bedoeld het mededelen met gebruikmaking van elektronische gegevensverwerkingstechnieken.
4. Indien niet anders in de douanewetgeving bepaald of waar redelijkerwijs kan worden aangenomen dat onder gegeven omstandigheden zulks niet mogelijk is, wordt de beslissing niet schriftelijk aan betrokkenen medegedeeld.

Paragraaf 2 Zekerheid

Artikel 1.2.1- Definitie Zekerheidstelling

Voor de toepassing van deze wet wordt onder zekerheidstelling verstaan datgene wat ten genoegen van de douane garandeert dat aan een verplichting zal worden voldaan. De zekerheidstelling wordt doorlopend genoemd wanneer zij garandeert dat aan de uit diverse transacties voortvloeiende verplichtingen zal worden voldaan.

Artikel 1.2.2 – Zekerheidstelling bij de Ontvanger

In alle gevallen dat zekerheidstelling wordt verlangd om de betaling van een ontstane of nog te ontstane douaneschuld te waarborgen, wordt deze zekerheid gesteld bij de Ontvanger of een door de Ontvanger aangewezen persoon.

Artikel 1.2.3 – Modaliteiten van zekerheidstelling

1. Zekerheidstelling overeenkomstig artikel 1.2.1 wordt gesteld door de schuldenaar of door de persoon die schuldenaar kan worden.
2. De douane kan voor eenzelfde douaneschuld slechts één zekerheidstelling eisen.
3. De Ontvanger kan toestaan dat zekerheid wordt gesteld door een derde in plaats van door de persoon van wie de zekerheidstelling was geëist.
4. Geen zekerheidstelling is vereist wanneer de schuldenaar of de persoon die schuldenaar kan worden een overheidslichaam is.

Artikel 1.2.4 – Hoogte van de zekerheid

1. Indien de douanewetgeving tot zekerheidstelling verplicht, wordt het bedrag van die zekerheid door of namens de Inspecteur gesteld op:
 - a. het juiste bedrag van de desbetreffende douaneschuld of -schulden, indien dit bedrag op het tijdstip waarop de zekerheidstelling wordt geëist, nauwkeurig kan worden bepaald;
 - b. het door de douane geraamde hoogste bedrag van de douaneschuld; of
 - c. schulden die zijn of kunnen ontstaan in overige gevallen.
2. Indien voor douaneschulden waarvan het bedrag in de tijd varieert, een doorlopende zekerheid wordt gesteld, dient deze zekerheid op een zodanig niveau te worden vastgesteld dat het bedrag van de betrokken douaneschulden steeds is gedekt.
3. Indien de douanewetgeving in facultatieve zekerheidstelling voorzien en de douane zekerheidstelling eist, stelt de Inspecteur het bedrag van de zekerheid vast op een niveau dat niet hoger ligt dan dat bedoeld in lid 1.

Artikel 1.2.5 – Zekerheidstelling op verzoek

1. Indien de douanewetgeving aan de douane de mogelijkheid biedt om zekerheid te verzoeken, houdt hij daarbij rekening met de mate waarin het niet zeker is dat de betaling binnen de termijnen waarbinnen een douaneschuld is of kan ontstaan, gewaarborgd is.
2. De in lid 1 bedoelde zekerheidstelling kan worden geëist:

- a. op het tijdstip zelf waarop de bepalingen worden toegepast die in de mogelijkheid voorzien een dergelijke zekerheidstelling te eisen; of
- b. op enig later tijdstip waarop de douane vaststelt dat de betaling binnen de gestelde termijnen van de douaneschuld is of kan ontstaan, niet zeker is.

Artikel 1.2.6 – Doorlopende zekerheidstelling

Op verzoek van de in artikel 1.2.3, lid 1 of lid 3, bedoelde persoon staat de Inspecteur toe dat ter dekking van verscheidene transacties die tot het ontstaan van een douaneschuld aanleiding geven of kunnen geven, een doorlopende zekerheid wordt gesteld.

Artikel 1.2.7– Wijze van zekerheidstelling

De zekerheid wordt gesteld door:

- a. storting van contant geld of door iedere andere vorm van betaling die door de douane wordt gelijkgesteld met een storting van contant geld; of
- b. borgstelling; of
- c. bankgarantie van een in Suriname gevestigde bank; of
- d. hypotheek.

Artikel 1.2.8 – Zekerheid in contanten

1. De storting van contant geld geschiedt in Surinaamse Dollar. De Inspecteur kan bepalen dat de zekerheidstelling ook in een andere dan de Surinaamse munteenheid kan plaatsvinden.
2. Met storting van contant geld wordt gelijkgesteld: het deponeren van een cheque waarvan de betaling door de instelling waarop deze cheque is getrokken, op een voor de Ontvanger aanvaardbare wijze wordt gegarandeerd.

Artikel 1.2.9 – Zekerheid door borgstelling

1. De borg verbindt zich schriftelijk tot hoofdelijke aansprakelijkheid voor de opeisbaar geworden douaneschuld.
2. De borg is een in Suriname gevestigde derde die door de Ontvanger is erkend.
3. De Ontvanger kan weigeren de voorgestelde borg te erkennen, indien deze naar zijn mening niet alle waarborgen biedt dat de douaneschuld binnen de gestelde termijn zal worden betaald.

Artikel 1.2.10 – Keuze van zekerheidstelling

1. De zekerheidplichtige heeft de vrije keuze tussen de in artikel 1.2.7 genoemde wijzen van Zekerheidstelling.
2. De Ontvanger kan echter weigeren de voorgestelde wijze van zekerheidstelling te aanvaarden wanneer deze onverenigbaar is met de goede werking van de desbetreffende douanebestemming. Hetzelfde geldt voor de voorgestelde zekerheid. De Ontvanger kan eisen dat de gekozen wijze van zekerheidstelling gedurende een bepaalde periode gehandhaafd blijft.

Artikel 1.2.11 – Alternatieve wijzen van zekerheidstelling

1. Voor zover de nader vastgestelde bepalingen daarin voorzien, kan de Ontvanger andere dan de in artikel 1.2.7 genoemde wijzen van zekerheidstelling aanvaarden, mits deze de betaling van de douaneschuld op een gelijkwaardige wijze waarborgen.
2. De Ontvanger weigert de door de schuldenaar voorgestelde zekerheid wanneer het, naar zijn mening, niet zeker is dat deze de betaling van de douaneschuld waarborgt.

Artikel 1.2.12 – Zekerheid die onvoldoende is geworden

Indien de Inspecteur vaststelt dat de gestelde zekerheid niet of niet meer alle waarborgen biedt dat de douaneschuld binnen de gestelde termijnen in haar geheel zal worden voldaan, eist hij van de in artikel 1.2.3 bedoelde persoon dat deze, naar eigen keuze, hetzij een aanvullende zekerheid stelt, hetzij de oorspronkelijke zekerheid door een nieuwe vervangt.

Artikel 1.2.13 – Vrijgave van zekerheid

1. De zekerheid kan niet worden vrijgegeven zolang de douaneschuld waarvoor zij werd gesteld, niet is tenietgegaan of nog kan ontstaan.
2. Indien de douaneschuld ten dele is tenietgegaan of voor een gedeelte van het bedrag waarvoor zekerheid werd gesteld, niet meer kan ontstaan, wordt de gestelde zekerheid op verzoek van de betrokkene dienovereenkomstig gedeeltelijk vrijgegeven, tenzij het betrokken bedrag zulks niet rechtvaardigt.

Artikel 1.2.14 – Geen recht op interest of kostenvergoeding

Het stellen van zekerheid geeft geen recht op betaling van interest, noch op vergoeding door de Staat van in verband hiermede gemaakte kosten.

Paragraaf 3 Vertegenwoordiging

Artikel 1.3.1 – Vertegenwoordiging

1. Iedere persoon kan zich voor het vervullen van de in deze wet en hierop gebaseerde regelingen voorgeschreven handelingen en formaliteiten bij de douane of de Ontvanger laten vertegenwoordigen.
2. De vertegenwoordiging kan:
 - a. direct zijn wanneer de vertegenwoordiger handelt in naam en voor rekening van de persoon die de handelingen en formaliteiten genoemd in lid 1 van dit artikel zou moeten vervullen; of
 - b. indirect zijn, wanneer de vertegenwoordiger handelt in eigen naam, doch voor rekening van de persoon die de handelingen en formaliteiten genoemd in lid 1 zou moeten vervullen.
3. De vertegenwoordiger moet een in Suriname gevestigd persoon zijn.
4. De vertegenwoordiger verklaart te handelen voor de vertegenwoordigde persoon, hij geeft aan of van directe dan wel indirecte vertegenwoordiging sprake is, en toont voorts aan dat hij tot vertegenwoordiging bevoegd is.

5. De persoon die niet verklaart in naam of voor rekening van een andere persoon te handelen of die verklaart in naam of voor rekening van een andere persoon te handelen, zonder dat hij vertegenwoordigingsbevoegdheid bezit, wordt geacht in eigen naam en voor eigen rekening te handelen.
6. De douane kan van elke persoon die verklaart in naam of voor rekening van een andere persoon te handelen, het bewijs eisen dat hij vertegenwoordigingsbevoegdheid bezit.
7. Wanneer op basis van deze wet een douane-aangifte moet worden gedaan, kan de vertegenwoordiging slechts plaatsvinden door een persoon die beschikt over een vergunning verkregen op basis van de Wet Douane-expediteurs (S.B. 2004 no. 161).
8. Door of namens de Minister worden bij beschikking nadere regels gesteld met betrekking tot vertegenwoordiging.

Paragraaf 4 Geautoriseerde marktdeelnemer

Artikel 1.4.1 – Algemeen

1. De douane kan in het kader van het vervullen van formaliteiten ter zake van de invoer, uitvoer en doorvoer van goederen aan personen, die aan hierna te noemen voorwaarden voldoen, de status van geautoriseerde marktdeelnemer verlenen.
2. De voorwaarden waaraan de persoon aan wie de status van geautoriseerde marktdeelnemer als bedoeld in lid 1 zal worden verleend dienen in elk geval ter verzekering van de naleving van douanewetgeving.

Artikel 1.4.2 – Vergunning

1. De in artikel 1.4.1 lid 1 genoemde status wordt verleend bij wege van vergunning, nadat daartoe een aanvraag is ingediend bij de douane. De status is aan toezicht onderworpen. Door de Inspecteur kunnen in de vergunning nadere voorwaarden worden gesteld.
2. De status wordt door de douane verleend, indien noodzakelijk na overleg met andere bevoegde instanties.

Artikel 1.4.3. – vergunningsvoorwaarden

1. Om in aanmerking te komen voor de vergunning als bedoeld in artikel 1.4.1 lid 2 moet in elk geval aan de volgende voorwaarden worden voldaan:
 - a. de aanvrager mag geen ernstige of herhaalde overtredingen van de douanewetgeving en belastingvoorschriften hebben begaan en geen strafblad met zware misdrijven in verband met de economische activiteit hebben;
 - b. de aanvrager dient aantonen dat de gepleegde handelingen in het kader van de in, uit en doorvoer van goederen goed onder controle zijn dankzij een handels- en, in voorkomend geval, vervoersadministratie die passende douanecontroles mogelijk maakt;
 - c. de aanvrager moet financiële solvabiliteit aan tonen en dient mede aan te tonen een goede financiële positie te hebben die hem in staat stelt aan zijn verplichtingen te

- voldoen, waarbij wordt gelet op de kenmerken van het type zakelijke activiteiten in kwestie;
- d. de aanvrager moet de vereiste integriteit, vakbekwaamheid en beroepskwalificaties aantonen;
 - e. De aanvrager moet aantonen dat passende maatregelen worden genomen om de veiligheid van de internationale toeleveringsketen te waarborgen, onder andere op het gebied van de fysieke integriteit, toegangscontroles, logistieke processen, behandeling van specifieke soorten goederen, personeel en identificatie van zakenpartners.
2. Bij het doen van de aanvraag zal reeds moeten blijken dat aan de in lid 1 genoemde voorwaarden zal kunnen worden voldaan.
 3. Bij staatsbesluit kunnen nadere voorwaarden worden vastgesteld met betrekking tot de in artikel 1.4.3 genoemde voorwaarden.

Paragraaf 5 Administratieve verplichtingen

Artikel 1.5.1 – Bewaarplicht en het Voeren van administratie

1. Eenieder die direct of indirect betrokken is bij een transactie waarbij goederen in het douanegebied zijn binnengebracht of het douanegebied hebben verlaten dient alle relevante bescheiden, ongeacht de dragers waarop die bescheiden zich bevinden gedurende ten minste 10 (tien) kalenderjaren te bewaren.
2. Eenieder die in het douanegebied een bedrijf of beroep uitoefent en direct danwel indirect betrokken is bij het vervullen van formaliteiten ter zake van de invoer, uitvoer en doorvoer van goederen is gehouden op zodanige wijze een administratie te voeren en de daartoe behorende boeken, bescheiden en andere gegevensdragers op zodanige wijze te bewaren, dat te allen tijde zijn rechten en verplichtingen alsmede de voor de heffing van de rechten bij invoer en uitvoer overigens van belang zijnde gegevens duidelijk blijken.
3. De administratie dient zodanig te zijn ingericht en te worden gevoerd en de gegevensdragers dienen op zodanige wijze te worden bewaard dat controle door de douane binnen een redelijke termijn mogelijk is. De administratieplichtige verleent de douane de benodigde medewerking met inbegrip van het verschaffen van het benodigde inzicht in de opzet en de werking van de administratie.
4. De administratie en de daartoe behorende boeken, bescheiden, aantekeningen, computerbestanden of computerprogrammatuur en andere gegevensdragers moeten gedurende 10 (tien) kalenderjaar worden bewaard.

Paragraaf 6 Bindende inlichtingen

Artikel 1.6.1 – Verstrekken van bindende inlichtingen

1. De douane verstrekt op verzoek en voorafgaand aan het binnenbrengen van een partij goederen in het douanegebied bindende inlichtingen betreffende de indeling van een goed in het Gemeenschappelijk Buitentarief van de CARICOM, de oorsprong van het goed en andere factoren die ten grondslag liggen aan de toepassing van invoer- of uitvoerrechten en andere maatregelen waaraan het goederenverkeer is onderworpen.
2. Het verzoek dient op door de Inspecteur voorgeschreven wijze en met redenen omkleed te worden gedaan.
3. In het verzoek dient alle informatie aanwezig te zijn, die door de douane nodig wordt geacht om in de bindende inlichting de juiste informatie op te nemen.
4. De in het verzoek aanwezige informatie dient zodanig te zijn dat uit de door de douane afgegeven bindende inlichting moet blijken dat de aangegeven goederen overeenstemmen met de in die bindende inlichting omschreven goederen.

Artikel 1.6.2 – Geldigheidstermijnen bindende inlichtingen

Bij het verlenen van de bindende inlichting stelt de Inspecteur een redelijke termijn vast en is deze inlichting gedurende deze termijn verbindend naar zowel de verzoeker als naar de douane toe.

Artikel 1.6.3 – Afwijzing verzoek bindende inlichting

1. De douane kan een verzoek om een bindende inlichting voorafgaand aan de invoer afwijzen. De afwijzing geschiedt onverwijld en dient met redenen omkleed te zijn.
2. Een verzoek wordt in elk geval afgewezen:
 - a. indien het verzoek geen verband houdt met een voorgenomen gebruik van de bindende inlichting of een voorgenomen gebruik van een douaneregeling of douaneprocedure;
 - b. indien het verzoek een geval betreft hangende een onderzoek of geschil;
 - c. indien het verzoek een geval betreft waarbij een uitspraak is gedaan.

Artikel 1.6.4 – Intrekking, ongeldig of nietig verklaren van bindende inlichtingen

1. Een bindende inlichting kan vóór het verlopen van de vastgestelde termijn worden ingetrokken of ongeldig worden verklaard:
 - a. Indien de inlichting niet langer in overeenstemming is met de interpretatie van indeling in het gemeenschappelijk buitentarief, interpretatie betreffende de oorsprong van het product of interpretatie van de toepassing van andere factoren die ten grondslag liggen aan de toepassing van invoer- of uitvoerrechten en andere maatregelen waaraan het goederenverkeer is onderworpen.
 - b. Indien de inlichting niet langer in overeenstemming is met wetten en daaruit voortvloeiende besluiten of beschikkingen die zijn gewijzigd;
 - c. Indien het niet langer in overeenstemming is met internationale overeenkomsten en verdragen, waar Suriname partij bij is;
 - d. Indien de ontvanger van de bindende inlichting daarom verzoekt.
2. De douane kan een bindende inlichting nietig verklaren indien het is verstrekt op grond van onjuiste of onvolledige gegevens, verstrekt door degene die het verzoek heeft gedaan.

Artikel 1.6.5 – Nadere regels

Bij staatsbesluit kunnen nadere regels worden vastgesteld omtrent een verzoek betreffende bindende inlichtingen.

Paragraaf 7 Kosten voor verrichtte werkzaamheden

Artikel 1.7.1 – Algemeen

1. Het tarief van kosten, door de personen, volgens deze wet verschuldigd, wordt gewijzigd bij staatsbesluit.
2. De kosten worden ingevorderd door de Ontvanger.
3. Indien de Ontvanger niet vertegenwoordigd is op een douanekantoor worden de kosten ingevorderd door de op dat kantoor aanwezige ambtenaar.
4. In spoedeisende gevallen worden de kosten ingevorderd door een door de Inspecteur aan te wijzen ambtenaar.
5. De ambtenaren, die de kosten ontvangen, zijn verplicht voor de gedane betaling onmiddellijk kwitantie af te geven.
6. De gelden door andere ambtenaren dan de Ontvanger geïnd, worden zo spoedig mogelijk daarna of wel op tijdstippen, als door de Inspecteur zal worden bepaald, gestort bij de Ontvanger op hun standplaats.

Artikel 1.7.2 – Werkzaamheden

De douane brengt kosten in rekening aan personen, inzake de in-en uitvoer van goederen wegens ambtelijke werkzaamheden ten bate van de Staatskas. Deze werkzaamheden betreffen:

- a. het toezicht of de bewaking tussen 6 (zes) uur 's voormiddags en 6 uur 's namiddags;
- b. het toezicht of de bewaking tussen 6 uur 's namiddags en 6 uur 's voormiddags;
- c. de inklaring van schepen als bedoeld in artikel 2.1.2 lid 3 van deze wet en luchtvaartuigen tussen 6 uur 's voormiddags en 6 uur 's namiddags;
- d. de inklaring van schepen als bedoeld in artikel 2.1.2 lid 3 en luchtvaartuigen tussen 6 uur 's namiddags en 6 uur 's voormiddags;
- e. het onderzoek of de opneming;
- f. de verzegeling, per zegel of lood;
- g. de sluiting of ontsluiting van bergplaatsen of tijdelijke opslag en van entrepôts;
- h. het scheikundig onderzoek van gedistilleerd en andere stoffen op verzoek van belanghebbenden;
- i. de verrichtingen buiten de aangewezen losplaatsen;

- j. De afhandeling van passagiers bij aankomst en vertrek;
- k. De visitatie van goederen buiten de aangewezen of toegelaten losplaatsen (zogenaamde huisvisitatie);
- l. het toezicht en de bewaking in andere gevallen;

Artikel 1.7.3 – Vacatiegelden

1. Voor de in artikel 1.7.2 bedoelde ambtelijke werkzaamheden is vacatiegeld verschuldigd.

2. Het vacatiegeld bedraagt:

- a. voor toezicht of bewaking tussen 6 uur 's voormiddags en 6 uur 's namiddags, SRD 20.00;
per uur of gedeelte daarvan
- b. voor toezicht of bewaking tussen 6 uur 's namiddags en 6 uur 's voormiddag, SRD 20.00;
per uur of gedeelte daarvan
- c. voor inkleding van schepen en luchtvaartuigen tussen 6 uur 's voormiddags SRD 160.00;
en 6 uur 's namiddags, per schip of luchtvaartuig
- d. voor inkleding van schepen en luchtvaartuigen tussen 6 uur 's namiddags en 6 uur 's voormiddags, per schip of luchtvaartuig SRD 160.00; e. voor onderzoek of opneming, per uur of gedeelte daarvan SRD 80.00;
- f. voor verzegeling, per zegel of lood SRD 30.00;
- g. voor het sluiten of ontsluiten van bergplaatsen tot tijdelijke opslag en van particuliere entrepôts, per deur SRD 30.00;
- h. voor scheikundig onderzoek van gedistilleerd en andere stoffen op verzoek van belanghebbende, boven en behalve de kosten verschuldigd voor opneming, de kosten tot het bedrag door de Gouvernements- scheikundige te bepalen SRD 60.00;
- i. voor verrichtingen buiten de aangewezen losplaatsen in geval het vacatiegeld volgens het voorgaande niet wordt berekend naar tijdsduur, SRD 0.00;
bovendien voor de duur hiervan per uur of gedeelte
- j. voor afhandelen van passagiers bij aankomst en vertrek van schepen en luchtvaartuigen per uur of gedeelte, per ambtenaar SRD 50.00;
- k. voor visitatie van goederen buiten de aangewezen losplaatsen (zogenaamde huisvisitatie), vervoer van de ambtena(a)ren voor rekening van belanghebbende, per 5 uur of gedeelte daarvan, per ambtenaar SRD 300.00;
- l. voor toezicht en bewaking in alle andere gevallen SRD 25.00;
- m. Visitatie van vervoermiddelen voor verlof tot langer verblijf in het douanegebied SRD 1000.00;

3. Indien het een schip varende onder vreemde vlag of luchtvaartuig van vreemde nationaliteit betreft, geschiedt de vaststelling van de visitatie in door de President van de Republiek Suriname daarvoor aangewezen muntsoort.

4. Voor zover genoemde verrichtingen geschieden op Zon- en feestdagen, is het dubbele van de in het tweede lid bedoelde vacatiegelden verschuldigd.
5. Het vacatiegeld bedoeld in lid 2 sub e tot en met m van dit artikel wordt verdubbeld, indien de verrichtingen geschieden buiten de gewone diensttijd, voor de ambtenaren bij de Dienst der Invoerrechten en Accijnzen vastgesteld. Geen verdubbeling heeft plaats op grond van dit lid voor inkleding van schepen en luchtvaartuigen, behalve voor zover zulks geschiedt op de in lid 3 genoemde dagen.
6. De bedragen genoemd in lid 1 kunnen bij Staatsbesluit worden gewijzigd.

Artikel 1.7.4 – Kosten voor Toezicht

De kosten van toezicht worden berekend voor elke ambtenaar voor het toezicht aangewezen, met dien verstande, dat voor geen groter aantal ambtenaren kosten in rekening worden gebracht:

- a. bij opslag in- en bij uitslag uit bergplaatsen op of van steigers of terreinen voor tijdelijke opslag of uit entrepôts, dan het aantal uit- of ingangen, tegelijk geopend is;
- b. bij laden of lossen van schepen, dan het aantal luiken of openingen van het vaartuig, waarin tegelijk geladen en waaruit tegelijk gelost wordt.

Artikel 1.7.5 - Bewaking

Het waakloon voor hetzelfde vaartuig wordt over hetzelfde tijdvak bij lading of lossing voor niet meer dan drie ambtenaren berekend en voor niet meer dan twee ambtenaren over de tijd, dat noch geladen, noch gelost wordt.

Artikel 1.7.6 - Toezicht of bewaking buiten de aangewezen losplaatsen

1. Indien toezicht of bewaking moet plaats vinden buiten de aangewezen losplaatsen, worden voor de heen- en terugreis aan elke met het toezicht of bewaking belaste ambtenaar de betaalde of de te betalen reiskosten teruggegeven en verblijfkosten vergoed volgens het daarvoor geldend tarief.
2. Er zullen geen reiskosten, doch alleen verblijfkosten in rekening worden gebracht, indien tot het vervoer van de ambtenaren door belanghebbende kosteloos een behoorlijk vervoermiddel beschikbaar wordt gesteld.

Artikel 1.7.7 - Nadere formaliteiten

1. Eenieder, die voor de in artikel 1.7.2 bedoelde werkzaamheden ambtelijk personeel nodig heeft, is verplicht hiertoe met inachtneming van de termijn in lid 4 bepaald, een aanvraag in te dienen bij de dienst der invoerrechten en accijnzen, inhoudende

aanduiding van de aard en de plaats van de te verrichten werkzaamheden, het vermoedelijk daarbij benodigde aantal ambtenaren, het uur waarop de werkzaamheden aanvangen en de vermoedelijke tijdsduur waarvoor het ambtelijk personeel nodig is.

2. Indien de verrichtingen van de aanwezige ambtenaren niet binnen een half uur na het voor de aanvang daarvan opgegeven tijdstip kunnen beginnen of indiende geregelde voortgang van de werkzaamheden onmogelijk of doelloos wordt, dan wel de werkzaamheden eerder dan het opgegeven tijdstip zijn afgelopen, is nochtans voor de tijd zoals vermeld in de aanvraag, het in artikel 1.7.3 bedoelde vacatiegeld verschuldigd, ook al zouden overigens geen kosten in rekening kunnen worden gebracht.
3. De douane is evenwel bevoegd om, indien niet tijdig en geregeld met de verrichtingen kan worden begonnen en voortgegaan, over de ambtenaren voor andere diensten te beschikken.
4. De aanvraag bedoeld in lid 1 wordt in de voormiddag voor 12 uur ingediend te Paramaribo bij de Inspecteur of bij de hiervoor door deze aangewezen ambtenaar en in de districten bij de Chef van het betrokken douanekantoor en wel tenminste 10 (tien) uren voor het tijdstip waarop beschikbaarstelling van de ambtenaren wordt verzocht.
5. In gevallen waarbij de aanvraag niet tijdig wordt ingediend, worden de vacatiegelden, als bedoeld in artikel 1.7.3, lid 2, sub a, b, c, d, e en f onverminderd het bepaalde in lid 5 van genoemd artikel, verhoogd met een bedrag van SRD 150, tenzij ten genoegen van de Inspecteur met beroep op de directeur, mocht blijken dat het verzuim een gevolg is geweest van omstandigheden, welke buiten de wil of de controle van de belanghebbende vallen.
6. Bij staatsbesluit kunnen de in lid 2 vastgestelde tarieven en inning van de kosten worden gewijzigd.

Artikel 1.7.8 – Nadere regels

Paragraaf 8 Elektronische gegevensverwerking

Artikel 1.8.1 – Systemen voor uitwisseling informatie

1. De douane werkt zoveel mogelijk met systemen voor elektronische gegevensverwerking voor de uitwisseling van informatie.
2. Deze uitwisseling van informatie kan zijn:
 - a. intern;
 - b. tussen douaneautoriteiten onderling;

- c. in het kader van zowel nationale als internationale overeenkomsten en verdragen;
- d. aangiften;
- e. aanvragen of beschikkingen tussen personen, daaronder begrepen aangevers en reizigers, en de douane,
- f. risicobeheer en risicoanalyse; en
- g. de door de douanewetgeving vereiste opslagen verwerking van die informatie.

Artikel 1.8.2. – Elektronische gegevensverwerking

Ter uitvoering van de bepalingen in deze wet terzake van de elektronische gegevensverwerking en handelingen die langs elektronische weg dienen te worden verricht, is de Wet Elektronisch Rechtsverkeer 2017 (S.B. 2017 no. 86) mede van toepassing.

HOOFDSTUK 2 BINNENBRENGEN VAN GOEDEREN IN HET DOUANEGBIED

Paragraaf 1 Binnenbrengen van goederen anders dan als grensverkeer

Artikel 2.1.1 – Douanetoezicht en –controle

1. Goederen zijn vanaf het ogenblik waarop zij het douanegebied worden binnengebracht aan douanetoezicht onderworpen. Zij kunnen overeenkomstig de bepalingen bij of krachtens deze wet gesteld door de douane worden gecontroleerd.
2. Binnengebrachte goederen blijven onder douanetoezicht zolang dit nodig is om hun douanestatus te bepalen. Wanneer het goederen betreft die zich niet in het vrije verkeer bevinden, blijven deze onder douanetoezicht tot het ogenblik waarop zij een andere douanestatus krijgen of weer worden uitgevoerd of worden vernietigd.

Artikel 2.1.2 – Formaliteiten bij binnenbrengen

1. Van het binnenbrengen van goederen wordt formeel melding gedaan bij de douane.
2. De goederen en het vervoermiddel waarmee zij zullen worden binnengebracht worden ingeklaard, overeenkomstig de bepalingen in deze paragraaf.
3. Inklaring geschiedt door het doen van een opgave omtrent:
 - a. de goederen;
 - b. het vervoermiddel;
 - c. de scheepsprovisie;
 - d. de bemanning en hun persoonlijke goederen;
 - e. reizigers en door hun meegevoerde bagage.

Artikel 2.1.3 Indienen summiere aangifte

1. Voor goederen die het douanegebied worden binnengebracht wordt, voordat zij het gebied binnenkomen en als deel van de inklaring, een summier aangifte bij de douane ingediend.
2. De summier aangifte wordt ingediend:
 - a. vier en twintig uur vóór aankomst van goederen die over het water worden binnengebracht;
 - b. een uur vóór het vertrek uit het land van uitvoer van goederen die via luchttransport worden binnengebracht;
 - c. een uur vóór aankomst van goederen die over de weg worden binnengebracht.
3. De summier aangifte wordt langs elektronische weg ingebracht in het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane.
4. De inspecteur kan, voor zover de garantie wordt gegeven dat de informatie naderhand alsnog in het automatische gegevensverwerkingssysteem van de douane zal worden ingevoerd, toestemming verlenen om op andere dan op elektronische wijze de summier aangifte in te dienen, indien:
 - a. Het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane nog niet in zijn geheel is uitgerust om de summier aangiften elektronisch te ontvangen;
 - b. Er een storing optreedt in het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane;
 - c. De elektriciteitsvoorziening uit komt te vallen;
 - d. Vervoerders of hun vertegenwoordigers nog niet in staat zijn de summier aangifte elektronisch te doen.
5. De summier aangifte wordt gedaan door de gezagvoerder of bestuurder van het vervoermiddel waarmee de goederen zullen worden binnengebracht of zijn vertegenwoordiger.
6. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld omtrent de vorm van de opgave genoemd in artikel 2.1.2 lid 3, de summier aangifte genoemd in artikel 2.1.3 lid 3 alsmede de daarbij te vermelden gegevens en te overleggen documenten.

Artikel 2.1.3.1 Wijziging van de summier aangifte

1. Degene die de summier aangifte bij binnenbrengen heeft gedaan kan, op diens verzoek, worden toegestaan één of meer gegevens daarin te wijzigen nadat deze is ingediend.
2. Wijziging van de summier aangifte is niet meer mogelijk indien:
 - a. de douane de persoon die de summier aangifte bij binnenbrengen heeft ingediend, in kennis heeft gesteld dat het voornemen bestaat de goederen te controleren;
 - b. de douane heeft geconstateerd dat de gegevens van de summier aangifte bij binnenbrengen onjuist zijn;
 - c. de goederen reeds bij de douane zijn aangebracht.

Artikel 2.1.3.2 Ongeldig maken van de summiere aangifte

1. Een summiere aangifte die is ingediend vóór het binnenbrengen kan door de douane ongeldig worden gemaakt, indien blijkt dat de goederen het douanegebied niet zullen worden binnengebracht.
2. De summiere aangifte wordt ongeldig gemaakt:
 - a. op verzoek van degene die de aangifte heeft ingediend of
 - b. uiterlijk 365 dagen nadat de aangifte is ingediend.

Artikel 2.1.4 Aanbrengen van het vervoermiddel

1. De gezagvoerder of bestuurder van een vervoermiddel of diens vertegenwoordiger dient 24 uren vóór aankomst in het douanegebied op de voorgeschreven wijze informatie betreffende het vervoermiddel, de provisie, de bemanning en eventuele reizigers in te dienen.
2. De inspecteur kan de gezagvoerder of bestuurder of diens vertegenwoordiger ontslaan van de verplichting te voldoen aan de in lid 1 genoemde termijn, indien vanwege de afstand tussen Suriname en de plaats van vertrek van het vervoermiddel, of indien om een andere door de inspecteur toegestane reden het niet mogelijk is daaraan te voldoen.
3. De inspecteur kan in de gevallen bedoeld in lid 1 en 2 van dit artikel aanvullende voorzieningen treffen.
4. De gezagvoerder, de bestuurder of diens vertegenwoordiger dient de daadwerkelijke aankomst te bevestigen bij de douane.

Artikel 2.1.5 – Nadere regels omtrent binnenbrengen

1. Bij of krachtens Staatsbesluit worden nadere regels gesteld ter verzekering van de naleving van de wettelijke regelingen met betrekking tot het binnenbrengen van goederen en van vervoermiddelen waarmee goederen kunnen worden binnengebracht in het douanegebied.
2. In de krachtens lid 1 getroffen regels komen in ieder geval bepalingen voor met betrekking tot:
 - a. de aanwijzing van vaarwaters, luchtwegen en landwegen waarlangs goederen die worden binnenbracht kunnen worden vervoerd naar een landingsplaats;
 - b. de locatie van de landingsplaatsen alwaar binnengekomen vervoermiddelen kunnen aankomen;
 - c. de plaats van vestiging van de douanekantoren alwaar vervoermiddelen en binnengebrachte goederen dienen te worden ingeklaard bij de douane;
 - d. de formaliteiten die moeten worden in acht genomen indien in gevallen van overmacht het niet mogelijk is aan het gestelde in de onderdelen a tot en met c te voldoen;
 - e. afwijkende regels voor goederen die als postzending worden binnengebracht;
 - f. afwijkende regels voor goederen die als geschenksending worden binnengebracht;

- g. afwijkende regels voor goederen die als particuliere zending worden binnengebracht;
- h. afwijkende regels voor goederen die door koeriersdiensten worden binnengebracht;
- i. afwijkende regels voor reizigers en de door hun meegevoerde bagage.

Artikel 2.1.6 – Vrijstelling van formaliteiten bij binnenbrengen

1. Van het voldoen aan de in het artikel 2.1.2 genoemde formaliteiten zijn, voorzover zij geen handelsgoederen aan boord hebben, vrijgesteld:
 - a. Militaire schepen en vliegtuigen;
 - b. Pleziervaartuigen en -vliegtuigen, welke op hun reis niet een buitenlandse haven of luchthaven hebben aangedaan;
 - c. Vissersschepen welke hun thuishaven in Suriname hebben;
 - d. Door de Minister aan te wijzen vervoermiddelen van openbare diensten.
2. Onverminderd het bepaalde in lid 1 dienen gezagvoerders van bovengenoemde vervoermiddelen in elk geval hun aankomst te melding te maken.

Artikel 2.1.7 – Termijn voor geven van douanebestemming

Wanneer voor goederen een summier aangifte is ingediend, dient binnen de navolgende termijnen een douanebestemming gekozen te worden:

- a. 45 (Vijfenveertig) dagen te rekenen vanaf de datum van indiening van de summier aangifte voor goederen die over zee zijn binnengebracht;
- b. 20 (Twintig) dagen te rekenen vanaf de datum van indiening van de summier aangifte voor goederen die door de lucht zijn binnengebracht.

Artikel 2.1.8 – Tijdelijke opslag

1. Goederen worden, nadat zij zijn ingeklaard, geacht in tijdelijke opslag te zijn.
2. Tijdelijke opslag na opneming kan slechts plaats vinden in een door de douane goedgekeurde plaats.
3. Degene die de goederen tijdelijk opslaat stelt een zekerheid teneinde de betaling van een mogelijke douaneschuld te waarborgen.
4. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld omtrent:
 - a. de opneming vóór tijdelijke opslag;
 - b. de administratieve vereisten van het brengen en het houden van goederen in een plaats bestemd voor tijdelijke opslag;
 - c. andere vereisten die gesteld worden aan een dergelijke plaats;

Artikel 2.1.9 – Behandeling goederen in tijdelijke opslag

1. Goederen in tijdelijke opslag mogen geen andere behandelingen ondergaan dan die welke noodzakelijk zijn om deze goederen in goede conditie te behouden.

2. De in lid 1 bedoelde behandelingen geschieden op een zodanige wijze, dat de presentatie en de technische kenmerken van de goederen ongewijzigd blijven.

Artikel 2.1.10 – Overschrijden termijn voor geven van douanebestemming

1. Indien de goederen die zich in tijdelijke opslag bevinden niet binnen de in artikel 2.1.7 gestelde termijnen worden aangegeven voor een douanebestemming, zullen deze goederen in het openbaar worden verkocht, echter niet nadat drie malen met tussenpozen van één week daarvan aankondiging is gedaan in het Advertentieblad.
2. De opbrengst zal na aftrek van de verschuldigde rechten en kosten gedurende één jaar na de dag van verkoop ter beschikking zijn van hem die zal bewijzen daarop recht te hebben. Na verloop van die termijn worden de gelden als ten bate aan staatskas verantwoord.
3. Indien de goederen bij verkoop overeenkomstig dit artikel het bedrag der verschuldigde rechten bij invoer niet kunnen opbrengen, worden zij geacht de douanebestemming “afstaan aan de Staat” te hebben verkregen, teneinde voorzover bruikbaar voor door de Minister aan te wijzen doeleinden te worden bestemd en voor zover onbruikbaar te worden vernietigd.

Paragraaf 2 Grensverkeer

Artikel 2.2.1 – Korjalen en kleine vaartuigen

Van de aankomst van korjalen en andere kleine vaartuigen en de daarin of daarop aanwezige goederen welke het douanegebied worden binnengebracht via de Marowijne- of Corantijnrivier zonder de open zee te hebben aangedaan wordt bij de daartoe aangewezen douanekantoren bij aankomst melding gedaan.

Artikel 2.2.2 – Veerponten

1. Van de goederen en de vervoermiddelen waarmee deze goederen worden vervoerd welke middels de veerpont te Albina of South Drain worden binnengebracht dient mondeling opgave te worden gedaan bij het daartoe aangewezen douanekantoor.
2. Van het doen van opgave zijn de schepen welke worden gebruikt als veerpont en de daartoe behorende goederen vrijgesteld.
3. Toekomstige veerponten kunnen bij staatsbesluit.....

Artikel 2.2.3 – Douanebestemming goederen

1. Aan goederen die met de vaartuigen genoemd in artikel 2.2.1 en artikel 2.2.2 worden binnengebracht dient meteen na aankomst een douanebestemming gegeven te worden.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot de formaliteiten die bij grensverkeer in acht dienen te worden genomen.

Paragraaf 3 Kustvaart

Artikel 2.3.1

1. Vaartuigen kunnen na de lossing in een haven binnen het douanegebied niet-Surinaamse goederen die zij dan nog aan boord hebben over zee vervoeren naar een andere haven binnen het douanegebied, zonder dat gedurende de reis enig vreemd grondgebied wordt aangedaan en zonder dat gemeenschap heeft plaats gehad met vaartuigen die van het buitenland komen of daarheen vertrekken.
2. Uit de summiere aangifte zal steeds moeten blijken welke goederen onder de regeling kustvaart worden vervoerd.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot de formaliteiten die bij kustvaart in acht dienen te worden genomen.

Paragraaf 4 Niet-Surinaamse goederen, bestemd voor buitenlandse havens

Artikel 2.4.1

1. Niet-Surinaamse goederen, bestemd voor buitenlandse havens kunnen over het douanegebied worden vervoerd voor transport naar het uiteindelijke land van bestemming, al dan niet met overlading in een ander vervoermiddel.
2. Niet-Surinaamse goederen bestemd voor buitenlandse havens, zijn onderworpen aan douanetoezicht en kunnen worden onderworpen aan douanecontroles. In voorkomend geval kan de douane vaststellen langs welke route de goederen het douanegebied moeten verlaten.
3. Uit de summiere aangifte bij binnenkomst moet duidelijk blijken dat de goederen niet Suriname als uiteindelijke bestemming hebben.
4. In de summiere aangifte kan voor deze goederen worden volstaan met een globale omschrijving van de goederen, behalve als het betreft:
 - a. Goederen die zijn genoemd in de wet verdovende middelen;
 - b. Psychotrope stoffen;
 - c. Vuurwapens en munitie;
 - d. Explosieven;
 - e. Goederen die de openbare orde en zedelijkheid nadelig kunnen beïnvloeden;
 - f. Goederen die een gevaar kunnen vormen voor de openbare veiligheid.
5. De inspecteur kan toestaan dat niet-Surinaamse goederen bestemd voor buitenlandse havens worden opgeslagen in plaatsen voor tijdelijke opslag.

6. Bij staatsbesluit kunnen nadere regels worden gesteld ingeval internationale betrekkingen het wenselijk maken dat er vereenvoudigde procedures in het kader van het vervoer van niet-Surinaamse goederen over het douanegebied worden ingesteld.

HOOFDSTUK 3 DOUANEANGIFTE

Artikel 3.1 – Beëindiging tijdelijke opslag

De in artikel 2.1.8 genoemde tijdelijke opslag eindigt wanneer goederen, nadat hieraan een douanebestemming is gegeven, door de douane ter beschikking worden gesteld aan de aangever.

Artikel 3.2 – Douaneaangifte voor douanebestemming

1. Aan goederen wordt een douanebestemming gegeven door het doen van een douaneaangifte hiertoe.
2. De voor de douanebestemmingen uitvoer of passieve veredeling aangegeven goederen bevinden zich onder douanetoezicht vanaf het ogenblik waarop de douaneaangifte is aanvaard, tot het ogenblik waarop zij het douanegebied verlaten of worden vernietigd of tot het ogenblik waarop de douaneaangifte ongeldig wordt verklaard.

Artikel 3.3 – Indiening douaneaangifte

1. De douaneaangifte wordt ingediend bij het douanekantoor waar de goederen zijn ingeklaard. Dit geschiedt zodra de goederen zijn ingeklaard.
2. In afwijking van het eerste lid kan de douane toestaan dat de douaneaangifte wordt ingediend voordat de goederen zijn ingeklaard.
3. Een ingediende douaneaangifte welke nog niet is aanvaard, kan door de aangever worden gewijzigd door inlevering van een aanvullingsaangifte, mits deze op dezelfde wijze wordt gedaan en ingericht, als voor de oorspronkelijke aangifte is bepaald.”
4. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot het bepaalde in lid 2 van dit artikel.

Artikel 3.4 - Aangever

1. De douaneaangifte wordt gedaan door de persoon die alle bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douanebestemming waarvoor deze goederen worden aangegeven.
2. Voorwaarde voor toepassing van het bepaalde in lid 1 van dit artikel is dat:
 - a. aanvaarding van een douaneaangifte op basis van de douanewetgeving geen bijzondere verplichtingen voor een bepaalde persoon met zich brengt; is dit wel het geval dan doet

- de betreffende persoon de douaneaangifte zelf, of moet de douaneaangifte voor zijn rekening worden gedaan; en
- b. de aangever een in Suriname gevestigd persoon is.
3. De voorwaarde, genoemd in lid 2 onder b geldt evenwel niet voor personen die:
- a. een douaneaangifte voor douanevervoer of tot tijdelijke invoer doen; of
- b. incidenteel goederen aangeven, voor zover de douane zulks gerechtvaardigd acht.

Artikel 3.5 – Wijze van aangifte

1. Douaneaangiften worden elektronisch, dan wel in de gevallen waarin dat is voorgeschreven of toegestaan mondeling of door middel van een andere handeling gedaan.
2. De elektronische aangifte wordt door de aangever gewaarmerkt (middels een elektronische handtekening).
3. In specifieke, niet in de in lid 1 genoemde en door de Inspecteur te bepalen gevallen, kan een douaneaangifte schriftelijk worden ingediend.
4. De schriftelijke douaneaangiften worden gedagtekend. Zij worden ondertekend door degene die de douaneaangifte doet.
5. Bij de douaneaangifte worden alle bescheiden overgelegd om de toepassing mogelijk te maken van de bepalingen welke gelden voor de douanebestemming waarvoor de goederen zijn aangegeven.
6. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot:
 - a. de wijze waarop elektronisch aangifte kan worden gedaan en de voorwaarden waaraan hierbij moet worden voldaan;
 - b. de formulieren waarmee de schriftelijke douane-aangifte wordt gedaan;
 - c. de wijze waarop de schriftelijke douaneaangifte moet worden ingevuld;
 - d. de bescheiden welke in ieder geval overgelegd dienen te worden bij het doen van de douaneaangifte;
 - e. de voorwaarden waaronder een douane-aangifte mondeling of door middel van een andere handeling gedaan kan worden.

Artikel 3.6 – Aanvaarding van de aangifte

1. De datum van aanvaarding van de douaneaangifte door de douane dient als datum die in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van alle bepalingen welke gelden voor de douanebestemming waarvoor de goederen zijn aangegeven.
2. Een douaneaangifte wordt slechts aanvaard indien aan alle voorwaarden voor het indienen voldaan is en alle vereiste bescheiden mede worden ingediend. Wanneer dit het geval is, wordt de douaneaangifte onmiddellijk door de douane aanvaard.
3. De datum van aanvaarding wordt op de douaneaangifte vermeld.
4. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot:
 - a. het ongeldig maken van een douaneaangifte;

- b. het wijzigen van een douaneaangifte nadat deze is aanvaard; en
- c. het buitenwerking stellen van de douaneaangifte.

Artkel 3.6.1 – Aanvaarding van een onvolledige aangifte

1. In afwijking van lid 2 van artikel 3.6 kan een douane-aangifte worden aanvaard die niet aan alle voorwaarden voor het invullen voldoet, of waarvoor niet alle vereiste originele bescheiden worden overlegd.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot:
 - a. de voorwaarden waaronder een onvolledige aangifte als bedoeld in het vorige lid kan worden aanvaard, met name wat betreft de gegevens of bescheiden die minimaal moeten worden verstrekt;
 - b. de modaliteiten van de vrijgave van de goederen gedekt door dergelijke onvolledige aangifte, en
 - c. de termijn waarbinnen de ontbrekende gegevens of bescheiden moeten worden verstrekt.

Artikel 3.7 – Verificatie van de aangifte

1. Ten einde de juistheid van de aanvaarde douaneaangiften te verifiëren kan de douane overgaan tot:
 - a. verificatie van de douaneaangifte en de daarbij gevoegde bescheiden. De douane kan van de aangever eisen dat nog andere bescheiden worden overgelegd met het oog op de verificatie van de juistheid van de in de douaneaangifte voorkomende vermeldingen; of
 - b. onderzoek van de goederen en het eventueel nemen van monsters voor analyse of grondige controle.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot de wijze waarop en de voorwaarden waaronder de verificatie plaatsvindt, alsmede over de aansprakelijkheid voor de hierbij gemaakte kosten.

Artikel 3.7.1 – Aangifte van te lage waarde

1. Wanneer de douane bij de verificatie van de goederen onderworpen aan een invoerrecht naar de waarde de aangegeven waarde te laag oordeelt, houdt zij de goederen aan en deelt zij desverlangd een en ander schriftelijk mede aan de aangever.
2. Na de mededeling als bedoeld in lid 1 worden de aangehouden goederen geïnventariseerd. De aangever wordt uitgenodigd bij de inventarisatie tegenwoordig te zijn en het relaas daarvan mede te ondertekenen.
3. De douane kan, wanneer de omstandigheden dit wenselijk maken, de inventarisatie geheel of gedeeltelijk achterwege laten. Zij kan mede voorschrijven dat de aangever de goederen voor de inventarisatie moet doen ontpakken. Bij weigering om hieraan te voldoen, geschiedt het ontpakken op kosten en risico van de aangever.

Artikel 3.7.2 – Vaststelling van de waarde door de douane

1. Binnen acht dagen na de aanhouding van de goederen wordt de aangever uitgenodigd om binnen een maand stukken over te leggen, waarvan de kennisneming door de douane bevorderlijk kan zijn voor een juiste beoordeling van de waarde van de goederen. Op schriftelijk verzoek van de aangever kan deze termijn met hoogstens een maand worden verlengd.
2. De douane stelt de waarde van de aangehouden goederen vast en geeft hiervan kennis aan de aangever onder vermelding van de gronden waarop haar beslissing rust, binnen een maand na het verstrijken van de termijn voor het overleggen van stukken. De in dit lid genoemde termijn van een maand kan in overleg met de aangever worden verlengd.
3. Indien de douane vaststelt dat de waarde niet te laag is aangegeven, dan worden de goederen onverwijld vrijgegeven, mits aan de overige voorwaarden daartoe is voldaan.
4. De uitnodiging en kennisgeving als bedoeld in de leden 1 en 2 van dit artikel worden aan de aangever aangetekend per post toegezonden of aan deze tegen gedagtekend ontvangstbewijs uitgereikt.

Artikel 3.7.3 – Vrijgave van de goederen op basis van de door de douane hoger vastgestelde waarde

1. Aanvaardt de aangever de door de douane overeenkomstig lid 2 van artikel 3.7b vastgestelde hogere waarde dan worden de goederen vrijgegeven, onverminderd eventueel in te stellen bekeuring wegens te lage aangifte, en nadat:
 - a. de douaneschuld berekend op de aldus vastgestelde waarde is voldaan of daarvoor een zekerheid is gesteld;
 - b. de verschuldigde kosten zijn betaald, en
 - c. een zekerheid is gesteld voor de eventueel te verbeuren boete.
2. Door de douaneschuld te voldoen overeenkomstig lid 1, vervallen in afwijking van artikel 10.1.1 alle rechten van de aangever om bezwaar in te stellen tegen de door de douane vastgestelde waarde. Dit geldt ook indien de aangegeven waarde door de douane is verhoogd in overleg met de aangever, zonder dat het bepaalde in dit lid en in artikel 3.7b in aanmerking is genomen en de aangever daarmee blijkens het voldoen van het meerdere akkoord is gegaan.

Artikel 3.7.4 – Vrijgave van de goederen hangende een waardegeschil

1. Hangende het geschil omtrent de waarde, worden de goederen op schriftelijk verzoek van de aangever vrijgegeven tegen zekerheidstelling voor hetgeen later zal blijken verschuldigd te zijn wegens rechten bij invoer, kosten en de eventueel te verbeuren boete, mits:
 - a. tussen de douane en de aangever geen verschil bestaat over de hoeveelheid van de goederen;

- b. naar het oordeel van de douane de waarde kan worden beoordeeld naar aan te houden stalen of monsters of naar beschrijvingen of afbeeldingen, alle door de douane en de aangever te waarmerken.
- 2. De douane kan toestaan dat, in plaats van stalen en monsters, van al de goederen een of meer gewaarmerkte exemplaren als typen worden aangehouden, mits schriftelijk door de douane en de aangever wordt overeengekomen omtrent de verhouding, die tussen de waarde de als typen aangehouden exemplaren en die der overige goederen bestaan.
- 3. Zijn op de voet van lid 2 van dit artikel stalen, monsters of typen genomen of zijn beschrijvingen of afbeeldingen vastgesteld, dan wordt de waarde van de goederen naar die stalen, monsters, typen, beschrijvingen of afbeeldingen, met inachtneming van de verhouding, bedoeld bij lid 2 van dit artikel vastgesteld.
- 4. Het aanhouden van monsters, stalen of typen, of het vaststellen van beschrijvingen of afbeeldingen, kan met toestemming van de douane onder door haar te stellen voorwaarden vervangen worden door de schriftelijke belofte van de aangever om de goederen op de eerste aanvraag te zullen vertonen teneinde de douanewaarde van de goederen vast te stellen.

Artikel 3.8 Grondslag voor toepassing regels douanebestemming

- 1. De resultaten van de verificatie van de douane-aangifte dienen als grondslag voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douanebestemming die aan de goederen is gegeven.
- 2. Indien geen verificatie van de bescheiden of onderzoek van de goederen heeft plaatsgevonden, vindt de toepassing van de in het eerste lid bedoelde bepalingen plaats aan de hand van de vermeldingen in de douane-aangifte.

Artikel 3.9 Voorwaarden voor vrijgave van de goederen

- 1. De douane geeft de goederen vrij:
 - a. wanneer voldaan is aan de voorwaarden voor het geven van de betrokken douanebestemming aan de goederen en voor zover de goederen niet onder verbods- of beperkende maatregelen vallen; en
 - b. zodra de vermeldingen in de douane-aangifte zijn geverifieerd of zonder verificatie zijn aangenomen.
- 2. In aanvulling op het eerste lid kunnen de goederen waarvoor door de aanvaarding van een douane-aangifte een douaneschuld is ontstaan slechts worden vrijgegeven indien het bedrag van de douaneschuld is voldaan of indien daarvoor een zekerheid is gesteld.

Artikel 3.10 - Verificatie na vrijgave

1. Na vrijgave van de goederen en met het oog op de controle van de juistheid van de gegevens van de douaneaangifte, kan de douane de douaneaangifte en de daarbij gevoegde bescheiden verifiëren. De douane kan daartoe gebruik maken van haar controlebevoegdheden bepaald in hoofdstuk 9.
2. Indien de douane naar aanleiding van de verificatie overeenkomstig lid 1 van dit artikel vaststelt dat de bepalingen die gelden voor de toepassing van de douanebestemming die aan de goederen werd gegeven, werden toegepast op basis van onjuiste of onvolledige gegevens, neemt zij de nodige maatregelen om die situatie recht te zetten.

Artikel 3.11 – Wegvoering vrijgegeven goederen

1. Indien goederen niet binnen drie werkdagen nadat deze zijn vrijgegeven worden weggevoerd worden zij geacht aan de Staat te zijn afgestaan.
2. De termijn zoals vastgesteld in lid 1 is niet van toepassing indien blijkt dat buiten de schuld van belanghebbende de goederen niet binnen de gestelde termijn zijn weggevoerd.

HOOFDSTUK 4 DOUANEBESTEMMINGEN

Paragraaf 1 Algemene bepalingen

Artikel 4.1.1 – Bestemming met schorsing en Economische douanebestemming

1. Indien in deze wet en de daarop rustende bepalingen voor niet-Surinaamse goederen de term "bestemming met schorsing" onderscheidenlijk "economische douanebestemming" wordt gebruikt, heeft deze betrekking op de volgende douanebestemmingen:
 - a. de term "bestemming met schorsing" heeft betrekking op de volgende bestemmingen:
 - 1°. douanevervoer,
 - 2°. douane-entrepot,
 - 3°. actieve veredeling in de vorm van het systeem inzake schorsing,
 - 4°. behandeling onder douanetoezicht, en
 - 5°. tijdelijke invoer;
 - b. de term "economische douanebestemming" heeft betrekking op de volgende bestemmingen:
 - 1°. douane-entrepot,
 - 2°. actieve veredeling,
 - 3°. behandeling onder douanetoezicht,
 - 4°. tijdelijke invoer, en
 - 5°. passieve veredeling.
2. Als invoergoederen worden beschouwd goederen waaraan een bestemming met schorsing wordt gegeven, alsmede de goederen waarvoor in het kader van de bestemming actieve veredeling het terugbetalingssysteem is toegepast en de bij het in het vrije verkeer brengen voorgeschreven formaliteiten zijn vervuld.
3. Als goederen in ongewijzigde staat worden beschouwd invoergoederen die in het kader van de bestemming actieve veredeling en de bestemming behandeling onder douanetoezicht geen enkele veredeling noch behandeling hebben ondergaan.

Artikel 4.1.2 – Vergunning voor economische douanebestemmingen

1. Voor het gebruik van iedere economische douanebestemming is een door de douane afgegeven vergunning vereist.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de vorm en inhoud van de vergunning en de wijze waarop deze vergunning wordt aangevraagd.

Artikel 4.1.3 – Voorwaarden afgifte vergunning

Onverminderd de in het kader van de betrokken douanebestemming vastgestelde bijzondere voorwaarden, worden de in artikel 4.1.2 genoemde vergunningen slechts afgegeven:

- a. aan personen die alle noodzakelijke waarborgen bieden voor het goede verloop van de handelingen met betrekking tot de betreffende bestemming;
- b. indien de douane het toezicht en de controle op het uitvoeren van de aan de bestemming verbonden handelingen kan uitoefenen zonder administratieve maatregelen te moeten nemen die niet in verhouding staan tot de economische behoeften.

Artikel 4.1.4 – Inhoud van de vergunning; Verplichtingen vergunninghouder

1. De voorwaarden waaronder de betrokken economische douanebestemming aan goederen wordt gegeven, worden in de vergunning vastgelegd.
2. De houder van de vergunning dient de douane mededeling te doen van elk feit dat zich na afgifte van de vergunning voordoet en dat gevolgen kan hebben voor de handhaving of de inhoud van de vergunning.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de voorwaarden die in ieder geval in de vergunning moeten worden opgenomen.

Artikel 4.1.5 – Zekerheidstelling douanebestemming met schorsing

1. Bij de Ontvanger wordt voor goederen waaraan een douanebestemming met schorsing is gegeven een zekerheid gesteld als waarborg voor de betaling van de douaneschuld die ten aanzien van deze goederen kan ontstaan.
2. De zekerheid wordt gesteld door degene aan wie de douane een vergunning voor de betreffende douanebestemming met schorsing heeft verleend, of degene die een verzoek heeft gedaan om aan goederen de douanebestemming douanevervoer te geven.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de hoogte van de zekerheid.

Artikel 4.1.6 – Beëindiging douanebestemming met schorsing

Een bestemming met schorsing wordt beëindigd wanneer de goederen waaraan deze bestemming is gegeven of, in voorkomend geval, de onder deze bestemming verkregen veredelings- of behandelde producten een nieuwe toegestane douanebestemming krijgen.

Artikel 4.1.7 – Overdracht economische douanebestemming

De rechten en verplichtingen van het subject van een economische douanebestemming kunnen onder de door de douane vastgestelde voorwaarden worden overgedragen aan andere personen die voldoen aan de voorwaarden welke voor de toepassing van de betrokken bestemming zijn gesteld.

Paragraaf 2 Douanebestemming “brengen in het vrije verkeer”

Artikel 4.2.1 – In het vrije verkeer brengen

1. Niet-Surinaamse goederen die in het vrije verkeer van Suriname worden gebracht, verkrijgen daardoor de douanestatus Surinaamse goederen.
2. Het in het vrije verkeer brengen omvat de toepassing van de handelspolitieke maatregelen en het vervullen van de andere formaliteiten voor de invoer van goederen alsmede de toepassing van de eventueel wettelijk verschuldigde rechten bij invoer.

Artikel 4.2.2 – Verlies douanestatus Surinaamse goederen

1. De in het vrije verkeer gebrachte goederen verliezen de douanestatus Surinaamse goederen wanneer:
 - a. de aangifte voor het vrije verkeer na vrijgave ongeldig wordt gemaakt; of
 - b. de rechten bij invoer voor deze goederen worden terugbetaald of kwijtgescholden:
 - 1°. hetzij in het kader van de bestemming “actieve veredeling” in de vorm van het terugbetalingssysteem; of
 - 2°. wanneer terugbetaling of kwijtschelding voor de goederen is verleend onder voorwaarde dat de goederen worden wederuitgevoerd; of
 - c. zij het douanegebied hebben verlaten, tenzij aan de goederen de douanebestemming “passieve veredeling” is gegeven.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de wijze waarop goederen de douanebestemming “in het vrije verkeer brengen” kunnen krijgen en het ongeldig verklaren van een douaneaangifte na vrijgave.

Paragraaf 3 Douanevervoer

Artikel 4.3.1 – Bestemming “douanevervoer”

1. De douanebestemming “douanevervoer” maakt het mogelijk dat niet-Surinaamse goederen van een douanekantoor naar een ander douanekantoor in Suriname worden vervoerd zonder dat deze goederen aan “rechten bij invoer” of aan handelspolitieke maatregelen worden onderworpen.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de wijze waarop aan goederen de douanebestemming “douanevervoer” gegeven kan worden.

Artikel 4.3.2 – Aanzuivering douanevervoer

1. De douanebestemming “douanevervoer” wordt aangezuiverd wanneer de goederen waaraan deze bestemming is gegeven samen met de vereiste documenten zijn aangekomen op de plaats van bestemming, alle verplichtingen voortvloeiende uit de douanebestemming zijn nagekomen en aan de goederen een nieuwe douanebestemming is gegeven.
2. De in lid 1 genoemde nieuwe douanebestemming kan niet de douanebestemming “brengen in het vrije verkeer” zijn.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de wijze waarop de douanebestemming “douanevervoer” wordt aangezuiverd en welke formaliteiten daarbij vervuld moeten worden.

Paragraaf 4 Douane-entrepot

Artikel 4.4.1 – Bestemming “douane-entrepot”

De douanebestemming “douane-entrepot” maakt het mogelijk dat niet-Surinaamse goederen in een douane-entrepot worden opgeslagen zonder dat deze aan rechten bij invoer of aan handelspolitieke maatregelen worden onderworpen.

Artikel 4.4.2 – Publiek of particulier douane-entrepot

1. Het douane-entrepot kan een publiek entrepot dan wel een particulier entrepot zijn. Hier wordt verstaan onder:
 - a. “publiek entrepot”: douane-entrepot waar iedere persoon goederen kan opslaan; en
 - b. “particulier entrepot”: douane-entrepot waarin slechts de entrepouthouder goederen kan opslaan.
2. De entrepouthouder is de persoon aan wie vergunning is verleend om het douane-entrepot te beheren.
3. De entrepositaris is de persoon die aan de goederen de douanebestemming douane-entrepot heeft gegeven en gehouden is tot nakoming van de verplichtingen die hieruit voortvloeien.

4. Goederen waaraan de douanebestemming douane-entrepot is gegeven en daadwerkelijk in een publiek douane-entrepot zijn opgeslagen kunnen in eigendom worden overgedragen. De verkrijger wordt geacht alle rechten en verplichtingen ten aanzien van deze goederen te hebben overgenomen. Overdracht uit een publiek douane-entrepot aan binnen Suriname gevestigde natuurlijke personen die geen onderneming drijven is evenwel niet toegestaan.

Artikel 4.4.3 – Voorwaarden beheer douane-entrepot

1. Voor het beheer van een douane-entrepot is een vergunning van de Douane vereist.
2. De persoon die een douane-entrepot wenst te beheren, dient daartoe een schriftelijk verzoek in waaruit blijkt dat er een economische behoefte bestaat aan opslag in een douane-entrepot. Onverminderd het bepaalde in artikel 4.4.4, wordt in de vergunning vastgesteld onder welke voorwaarden de vergunning tot het beheren van het douane-entrepot wordt verleend.
3. De vergunning wordt slechts verleend aan in Suriname gevestigde personen.
4. Voordat de douane de vergunning verleend, stelt de in lid 2 genoemde persoon bij de Ontvanger zekerheid voor de betaling van de douaneschuld die kan ontstaan ten aanzien van de goederen die in een douane-entrepot zullen worden opgeslagen.

Artikel 4.4.4 – Verplichtingen entrepouthouder

De entrepouthouder zorgt ervoor dat:

- a. goederen tijdens hun verblijf in het douane-entrepot niet aan het douanetoezicht worden onttrokken;
- b. de verplichtingen worden nagekomen welke voortvloeien uit de opslag van goederen waaraan de bestemming douane-entrepot is gegeven; en
- c. wordt voldaan aan de bijzondere voorwaarden die in de vergunning voor het beheer zijn gesteld.

Artikel 4.4.5 – Goedkeuring entroptruimte

Een douane-entrepot bestaat uit lokalen of andere afgebakende ruimten die door de douane zijn goedgekeurd.

Artikel 4.4.6 – Modaliteiten douane-entrepot

1. Onverminderd hetgeen krachtens artikel 4.4.8 wordt bepaald, kunnen goederen die zijn opgeslagen in een particulier douane-entrepot daar voor onbepaalde tijd blijven, en goederen die zijn opgeslagen in een publiek douane-entrepot daar voor drie maanden blijven.
2. Een ruimte kan niet tegelijk voor meer dan één douane-entrepot worden goedgekeurd.
3. Een ruimte waarvoor een vergunning voor het beheer van een douane-entrepot is verleend, kan niet tevens worden aangemerkt als een plaats voor tijdelijke opslag.

Artikel 4.4.7 – Behandeling entrepotgoederen

De goederen die zich in douane-entrepot bevinden kunnen door de douane toegestane behandelingen ondergaan om de bewaring in goede staat te verzekeren, de presentatie of handelskwaliteit te verbeteren of de distributie of wederverkoop voor te bereiden.

Artikel 4.4.8 – Nadere regels inzake douane-entrepot

Bij staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld inzake douane-entrepot met betrekking tot in ieder geval:

- a. de voorwaarden voor het verlenen van een vergunning voor het beheren van een douaneentrepot; alsook de typen entrepots waar vergunning voor kan worden verleend
- b. de omstandigheden waardoor een verleende vergunning kan worden ingetrokken;
- c. de wijze waarop aan goederen de bestemming douane-entrepot kan worden gegeven;
- d. de soort en de aard van de goederen welke in een douane-entrepot kunnen worden opgeslagen;
- e. de kortere termijn gedurende welke bepaalde soorten goederen in een douane-entrepot mogen worden opgeslagen;
- f. de werking van het douane-entrepot en van de bestemming douane-entrepot; en
- g. het gebruik van het douane-entrepot voor Surinaamse goederen waaraan niet de bestemming douane-entrepot is gegeven.

Paragraaf 5 Actieve veredeling

Artikel 4.5.1 – Bestemming “actieve veredeling”

1. voor de douanebestemming actieve veredeling is een vergunning van de douane vereist.
2. De douanebestemming actieve veredeling maakt het mogelijk om niet-Surinaamse goederen in het douanegebied aan een veredelingshandeling te onderwerpen.
3. Er wordt verstaan onder:
 - a. veredelingshandeling:
 - 1°. het bewerken van goederen, daaronder begrepen het monteren, de assemblage en het aanpassen daarvan aan andere goederen;
 - 2°. het verwerken van goederen;
 - 3°. het herstellen van goederen, daaronder begrepen het reviseren en het afstellen;
 - b. het systeem inzake schorsing: niet-Surinaamse goederen die bestemd zijn om in de vorm van veredelingsproducten uit het douanegebied te worden wederuitgevoerd, zonder dat

- deze goederen aan rechten bij invoer of aan handelspolitieke maatregelen onderworpen zijn;
- c. het terugbetalingssysteem: in het vrije verkeer gebrachte goederen, waarbij de voor deze goederen geldende rechten bij invoer worden terugbetaald of kwijtgescholden indien zij in de vorm van veredelingsproducten uit het douanegebied worden uitgevoerd;
 - d. veredelingsproducten: alle producten die het resultaat zijn van veredelingshandelingen.
4. De bij de aangifte voor het geven van de douanebestemming actieve veredeling aan goederen betaalde rechten bij invoer worden terugbetaald, dan wel de gestelde zekerheid wordt vrijgegeven, indien deze goederen in de vorm van veredelingsproducten weder worden uitgevoerd.

Artikel 4.5.2 – Nadere regels inzake actieve veredeling

1. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot:
 - a. de voorwaarden voor het verlenen van de vergunning voor actieve veredeling;
 - b. de wijze waarop aan goederen de douanebestemming actieve veredeling gegeven kan worden; en
 - d. de gevallen waarin invoergoederen en veredelingsproducten in het vrije verkeer kunnen worden gebracht en de wijze waarop in dergelijke gevallen de douaneschuld moet worden berekend.
2. De vergunning wordt slechts verleend:
 - a. aan personen die in Suriname zijn gevestigd en
 - b. indien de invoergoederen in de veredelingsproducten kunnen worden geïdentificeerd.

Artikel 4.5.3 – Restitutie c.q. vrijgave zekerheid terugbetalingssysteem

1. De vergunninghouder dient een verzoek om restitutie van de “rechten bij invoer: dan wel om vrijgave van de zekerheid in bij de ontvanger, binnen drie maanden na de dag waarop de uit de ingevoerde goederen verkregen veredelingsproducten:
 - a. onder douanetoezicht uit het douanegebied zijn uitgevoerd,
 - b. met het oog op latere uitvoer ervan in een douane-entrepot zijn opgeslagen.
2. Wanneer bijzondere omstandigheden zulks rechtvaardigen, kan de ontvanger toestaan dat van de in lid 1 bedoelde termijn wordt afgeweken.

Paragraaf 6 Behandeling onder douanetoezicht

Artikel 4.6.1 – Bestemming “behandeling onder douanetoezicht”

De bestemming “behandeling onder douanetoezicht” maakt het mogelijk niet-Surinaamse goederen in het douanegebied een behandeling te doen ondergaan die de soort of de staat ervan wijzigt, zonder dat zij aan rechten bij invoer of aan handelspolitieke maatregelen worden onderworpen, en de door deze behandeling verkregen producten in het vrije verkeer te brengen tegen de daarvoor geldende rechten bij invoer. Deze producten worden "behandelde producten" genoemd.

Artikel 4.6.2 – Voorwaarde inzake toepasselijk tarief

Slechts aan invoergoederen waarvoor geldt dat de behandelde producten onderworpen zijn aan een lager tarief aan invoerrechten dan de invoergoederen zelf kan de douanebestemming behandeling onder douanetoezicht gegeven worden.

Artikel 4.6.3 – Vergunningplichtige

De vergunning voor behandeling onder douanetoezicht wordt afgegeven op verzoek van de persoon die de behandeling verricht of laat verrichten.

Artikel 4.6.4 – Voorwaarden afgifte vergunning

De vergunning wordt slechts verleend:

- a. aan in Suriname gevestigde personen;
- b. indien het mogelijk is in de behandelde producten de invoergoederen te identificeren;
- c. indien de goederen na behandeling niet meer op economisch verantwoorde wijze kunnen worden teruggebracht tot de soort waartoe zij behoorden of tot de staat waarin zij zich bevonden toen aan hen de douanebestemming behandeling onder douanetoezicht werd gegeven;
- d. indien gebruikmaking van de douanebestemming er niet toe kan leiden dat de gevolgen van de regels inzake oorsprong en inzake de kwantitatieve beperkingen welke op de ingevoerde goederen van toepassing zijn, worden ontdoken; en
- e. indien de douanebestemming ertoe kan bijdragen dat het ontstaan of de instandhouding van een behandelingsactiviteit in Suriname wordt bevorderd, zonder dat het belang van Surinaamse producenten van soortgelijke goederen worden geschaad.

Artikel 4.6.5 – Nadere regels inzake “behandeling onder douanetoezicht”

Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot: a. de voorwaarden voor het verlenen van een vergunning; en

- b. de wijze waarop aan goederen de douanebestemming “behandeling onder douanetoezicht” kan worden gegeven.

Artikel 4.6.6 – Douaneschuld ongewijzigde goederen of halffabrikaten

Indien een douaneschuld ontstaat ten aanzien van goederen in ongewijzigde staat of van producten die zich in een tussenstadium van behandeling bevinden ten opzichte van het in de vergunning genoemde stadium, wordt het bedrag van deze schuld vastgesteld op grond van de heffingsgrondslagen geldend voor de invoergoederen op het tijdstip waarop de aangifte wordt aanvaard waarmee aan deze goederen de bestemming “behandeling onder douanetoezicht” wordt gegeven.

Artikel 4.6.7 – Preferentiële tariefbehandeling

Indien de invoergoederen op het tijdstip waarop aan hen de douanebestemming “behandeling onder douanetoezicht” werd gegeven, voldeden aan de voorwaarden om voor een preferentiële tariefbehandeling in aanmerking te komen, en indien dezelfde preferentiële tariefbehandeling van toepassing is op producten welke identiek zijn met de in het vrije verkeer gebrachte behandelde producten, worden de rechten bij invoer waaraan de behandelde producten worden onderworpen, berekend door het recht toe te passen dat in het kader van deze tariefbehandeling geldt.

Paragraaf 7 Tijdelijke invoer

Artikel 4.7.1 – Bestemming “tijdelijke invoer”

De douanebestemming “tijdelijke invoer” maakt het mogelijk om niet-Surinaamse goederen in het douanegebied te gebruiken met gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer en zonder dat zij aan handelspolitieke maatregelen worden onderworpen, mits deze goederen zijn bestemd om na het gebruik weder te worden uitgevoerd zonder wijzigingen te hebben ondergaan, met uitzondering van hun normale waardevermindering ten gevolge van het gebruik dat ervan is gemaakt.

Artikel 4.7.2 – Vergunningplichtige

De vergunning tot tijdelijke invoer wordt afgegeven op verzoek van en aan de persoon die de aangegeven goederen in het douanegebied zal gebruiken. Onverminderd het bepaalde krachtens artikel 4.7.6 wordt door deze persoon een zekerheid gesteld voor de eventuele rechten die verschuldigd kunnen worden.

Artikel 4.7.3 – Identificatie

1. De douane staat het geven van de douanebestemming tijdelijke invoer niet toe wanneer het onmogelijk is de identificatie van de ingevoerde goederen te waarborgen.

2. De douane kan echter het geven van de douanebestemming tijdelijke invoer toestaan zonder de identificatie van de goederen te waarborgen, wanneer het ontbreken van identificatiemaatregelen wegens de aard van de goederen of de aard van de te verrichten bewerkingen niet tot misbruik van de douanebestemming kan leiden.

Artikel 4.7.4 – Behandeling goederen onder tijdelijke invoer

De tijdelijk ingevoerde goederen mogen tijdens hun verblijf in het douanegebied geen behandelingen of bewerkingen ondergaan anders dan die welke noodzakelijk zijn voor het in goede staat houden van de goederen.

Artikel 4.7.5 – Termijn

1. De douane stelt de termijn vast waarbinnen de ingevoerde goederen wederuitgevoerd moeten zijn of een nieuwe douanebestemming moeten hebben gekregen. Deze termijn moet lang genoeg zijn om het doel van het toegestane gebruik te bereiken.
2. De in het eerste lid genoemde termijn is maximaal twaalf maanden. De douane kan echter kortere termijnen vaststellen.
3. Wanneer uitzonderlijke omstandigheden zulks rechtvaardigen, kan de douane de op grond van lid 1 vastgestelde termijn evenwel op verzoek van de betrokkene binnen redelijke grenzen verlengen, om het toegestane gebruik mogelijk te maken.

Artikel 4.7.6 – Tijdelijke invoer met gehele vrijstelling

1. Tijdelijke invoer met gehele vrijstelling van “rechten bij invoer” wordt toegestaan voor: a. beroepsuitrusting;
 - b. materiaal voor pers, radio en televisie;
 - c. goederen die bestemd zijn om op tentoonstellingen, beurzen, congressen en dergelijke te worden gebruikt;
 - d. opvoedkundig en wetenschappelijk materiaal;
 - e. medisch-chirurgisch en laboratoriummateriaal;
 - f. materiaal ter bestrijding van de gevolgen van rampen;
 - g. verpakkingsmiddelen;
 - h. gietvormen, matrijzen, clichés, tekeningen, ontwerpen en andere soortgelijke voorwerpen;
 - i. meet-, controle- en verificatie-instrumenten en andere soortgelijke voorwerpen;
 - j. speciale gereedschappen en instrumenten die gratis ter beschikking worden gesteld om goederen voor uitvoer te vervaardigen;
 - k. goederen waarop proeven, experimenten of demonstraties zullen worden uitgevoerd; l. monsters en stalen;

- m. vervangende productiemiddelen;
 - n. tweedehands goederen, proef- en zichtzending en kunstvoorwerpen;
 - o. films, banden en gegevensdragers;
 - p. persoonlijke en sportgoederen;
 - q. toeristisch reclamemateriaal;
 - r. materiaal en levende dieren ten behoeve van sportwedstrijden en demonstraties;
 - s. welzijnsgoederen voor zeelieden;
 - t. containers; en
 - u. vervoermiddelen.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld voor voorwaarden waaronder aan de in lid 1 genoemde goederen de douanebestemming tijdelijke invoer met gehele vrijstelling van rechten bij invoer gegeven kan worden en op welke gronden de in artikel 4.7.5 genoemde termijn verlengd kan worden.

Artikel 4.7.7 – Tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling

1. Goederen waarvan het op het moment van de aanvraag van de vergunning genoemd in artikel 4.7.2 duidelijk is dat zij door het gebruik binnen het douanegebied, om welke reden dan ook, substantieel in waarde zullen dalen, kunnen slechts tijdelijk worden ingevoerd met gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer.
2. Aan goederen die eigendom blijven van een buiten het douanegebied gevestigde persoon doch die niet voldoen aan alle voorwaarden voor tijdelijke invoer met gehele vrijstelling vastgesteld volgens artikel 4.7.6, kan de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer worden gegeven.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder aan goederen de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer kan worden gegeven.

Artikel 4.7.8 – Douaneschuld tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling

1. Het bedrag aan rechten bij invoer dat verschuldigd is ten aanzien van goederen waaraan de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van de rechten bij invoer is gegeven, wordt vastgesteld op 8 % per maand of gedeelte van een maand dat de goederen zich in het douanegebied hebben bevonden, genomen van het bedrag van de rechten bij invoer die over de genoemde goederen zouden zijn geheven indien deze op de datum waarop aan deze goederen de douanebestemming tijdelijke invoer werd gegeven, in het vrije verkeer zouden zijn gebracht.

2. Het bedrag van de op grond van het eerste lid verschuldigde rechten bij invoer mag niet hoger zijn dan het bedrag dat zou zijn geheven indien de betrokken goederen op de datum waarop aan hen de douanebestemming tijdelijke invoer werd gegeven, in het vrije verkeer zouden zijn gebracht, waarbij de eventueel verschuldigde interesten buiten beschouwing worden gelaten.

Artikel 4.7.9 – Douaneschuld bij in het vrije verkeer brengen

1. Wanneer aan goederen waaraan de douanebestemming tijdelijke invoer is gegeven volgend op deze douanebestemming de douanebestemming in het vrije verkeer brengen wordt gegeven, zijn alle rechten bij invoer volledig verschuldigd op grond van artikel 5.1.1.
2. Bij het berekenen van de douaneschuld is de douanewaarde van de goederen gelijk aan de douanewaarde van de goederen op het moment van de aangifte voor de douanebestemming tijdelijke invoer.
3. Bij de omrekening van de douanewaarde wordt rekening gehouden met de douanekoers van de dag waarop de aangifte voor het geven van de douanebestemming in het vrije verkeer brengen wordt aanvaard.
4. Wanneer aan de goederen de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer is gegeven, worden de reeds betaalde rechten afgetrokken van het bedrag dat verschuldigd wordt om enige andere reden.

Paragraaf 8 Passieve veredeling

Artikel 4.8.1 – Bestemming “passieve veredeling”

1. De douanebestemming “passieve veredeling” maakt het mogelijk dat Surinaamse goederen tijdelijk uit het douanegebied worden uitgevoerd ten einde deze aan veredelingshandelingen te onderwerpen en de uit die handelingen voortkomende veredelingsproducten met gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer in het vrije verkeer te brengen.
2. In de paragraaf wordt verstaan onder:
 - a. veredelingshandeling:
 - 1°. het bewerken van goederen, daaronder begrepen het monteren, de assemblage en het aanpassen daarvan aan andere goederen;
 - 2°. het verwerken van goederen;
 - 3°. het herstellen van goederen, daaronder begrepen het reviseren en het afstellen;
 - b. veredelingsproduct: een product dat het resultaat is van een of meer veredelingshandelingen;
 - c. tijdelijk uitgevoerde goederen: goederen waaraan de douanebestemming passieve veredeling is gegeven.

3. De tijdelijke uitvoer van Surinaamse goederen gaat gepaard met de toepassing van de formaliteiten die gelden voor het buiten het douanegebied brengen van Surinaamse goederen alsmede de toepassing van de eventuele rechten bij uitvoer.

Artikel 4.8.2 – Voorwaarden afgifte vergunning

1. De vergunning wordt slechts verleend:
 - a. aan personen die in het douanegebied zijn gevestigd;
 - b. aan de persoon in wiens opdracht de veredelingshandelingen plaatsvinden;
 - c. indien de identiteit van de tijdelijk uit te voeren goederen kan worden vastgesteld in de veredelingsproducten;
 - d. indien geen persoon in het douanegebied in staat is om aan de specifieke vereisten voor de veredeling te voldoen tegen vergelijkbare condities zoals prijs, kwaliteit en levertijd.
2. De belanghebbende dient aannemelijk te maken dat wordt voldaan aan het in lid 1, onderdeel d, opgenomen vereiste.
3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot:
 - a. de voorwaarden die gesteld worden bij het verlenen van de vergunning;
 - b. de wijze waarop aan goederen de douanebestemming passieve veredeling gegeven kan worden;
 - c. overige zaken aangaande de uitvoering van de bepalingen omtrent de douanebestemming passieve veredeling.

Artikel 4.8.3 – Voorwaarden vrijstelling veredelingsproducten

1. Gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer voor de bestemming passieve veredeling wordt slechts verleend wanneer de veredelingsproducten voor het vrije verkeer worden aangegeven op naam of voor rekening van:
 - a. hetzij de vergunninghouder;
 - b. hetzij een andere in Suriname gevestigde persoon, op voorwaarde dat deze van de vergunninghouder toestemming heeft verkregen en voor zover aan de voorwaarden van de vergunning wordt voldaan.
2. Gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer voor de bestemming passieve veredeling wordt niet verleend wanneer aan een van de voorwaarden of verplichtingen met betrekking tot deze bestemming niet is voldaan.

Artikel 4.8.4 – Vaststelling bedrag vrijstelling

1. De hoogte van de gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer bedoeld in artikel 4.8.3 wordt vastgesteld door het bedrag van de rechten bij invoer die op de in het vrije verkeer gebrachte veredelingsproducten van toepassing zijn, te verminderen met het bedrag aan rechten bij invoer dat op dezelfde datum op de tijdelijk uitgevoerde goederen van toepassing zou zijn.
2. Bij het vaststellen van het bedrag waarmee verminderd wordt, wordt uitgegaan van het in het vrije verkeer brengen in de staat waarin de goederen zich bevonden op het tijdstip van de voorafgaande uitvoer, met inachtneming van de hoeveelheid en de soort op het tijdstip van die uitvoer.

Artikel 4.8.5 – Herstelde goederen

1. Gehele vrijstelling van rechten bij invoer wordt verleend voor goederen die kosteloos zijn hersteld, hetzij op grond van contractuele of wettelijke garantieverplichting, hetzij wegens het bestaan van een fabricagefout, mits met deze gebreken geen rekening is gehouden bij de vaststelling van de douanewaarde of voor de toepassing van het tarief ten tijde dat de goederen voor het eerst in het vrije verkeer werden gebracht.
2. Voor goederen die tegen betaling zijn hersteld, wordt als douanewaarde het bedrag in aanmerking genomen dat gelijk is aan de herstellingskosten, mits de betaling van deze kosten de enige prestatie van de vergunninghouder vormt.

Paragraaf 9 Uitvoer

Artikel 4.9.1 – Bestemming “uitvoer”

1. De douanebestemming “uitvoer” maakt het mogelijk dat Surinaamse goederen het douanegebied verlaten. De uitvoer brengt mee de toepassing van de voor het verlaten van genoemd gebied vastgestelde formaliteiten, met inbegrip van de handelspolitieke maatregelen en, in voorkomend geval, rechten bij uitvoer.
2. Surinaamse goederen vallen niet onder de bestemming uitvoer, indien zij uit hoofde van andere bepalingen in douanewetgeving en daaruit voortvloeiende besluiten al dan niet tijdelijk het douanegebied verlaten.
3. De aangifte voor het geven van de douanebestemming uitvoer wordt ingediend bij het douanekantoor dat bevoegd is voor het toezicht op de plaats waar het vervoermiddel waarmee de uitvoer zal plaatsvinden wordt geladen.
4. Surinaamse goederen waarvoor een aangifte voor uitvoer is ingediend blijven onder douanetoezicht totdat zij het douanegebied hebben verlaten.

Artikel 4.9.2 – Vrijgave voor uitvoer

Vrijgave voor uitvoer wordt verleend op voorwaarde dat de betrokken goederen het douanegebied verlaten in de staat waarin zij zich bevonden op het tijdstip van aanvaarding van de aangifte voor het geven van de douanebestemming uitvoer en dat de eventueel verschuldigde rechten bij uitvoer zijn betaald.

Artikel 4.9.3 – Nadere regels inzake uitvoer

Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de wijze waarop aan goederen de bestemming uitvoer kan worden gegeven, hoe de goederen moeten worden uitgevoerd en welk douanekantoor bevoegd is voor de controle hierop.

Paragraaf 10 Overige douanebestemmingen

Artikel 4.10.1.1 – Bestemming “wederuitvoer”

1. Niet-Surinaamse goederen kunnen uit het douanegebied worden wederuitgevoerd.
2. Wederuitvoer behelst in voorkomend geval de toepassing van de voor uitvoer van goederen voorgeschreven formaliteiten, met inbegrip van de handelspolitieke maatregelen. Nader kunnen de gevallen worden bepaald waarin aan niet-Surinaamse goederen een douanebestemming met schorsing kan worden gegeven met het oog op de niet-toepassing van de handelspolitieke maatregelen bij uitvoer.

Artikel 4.10.1.2 – Voorwaarden wederuitvoer

1. Voor de wederuitvoer is een douane-aangifte vereist.
2. De bepalingen van paragraaf 9 zijn van overeenkomstige toepassing.
3. De douane verbiedt de wederuitvoer van goederen wanneer formaliteiten of maatregelen zulks voorschrijven.

Artikel 4.10.2.1 – Bestemming “vernietiging”

1. Niet-Surinaamse goederen kunnen worden vernietigd zonder dat rechten bij invoer verschuldigd worden.
2. Om aan goederen de douanebestemming vernietiging te geven wordt een douaneaangifte gedaan.
3. De douane wordt vooraf van de vernietiging in kennis gesteld.
4. Het vernietigen van de goederen mag geen kosten voor de douane meebrengen. Eventuele kosten worden verhaald op de aangever of op degene die over de goederen kon beschikken.

5. De eventuele resten en afvallen van vernietiging blijven onder douanetoezicht en dienen een van de voor niet-Surinaamse goederen vastgestelde douanebestemming te verkrijgen.
6. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de uitvoering van deze douanebestemming, doch tenminste omtrent het toezicht dat bij de vernietiging gehouden wordt.

Artikel 4.10.3.1 – Bestemming “afstaanaan de Staat”

De douanebestemming afstaan aan de Staat maakt het mogelijk dat niet-Surinaamse goederen worden afgestaan aan de Staat.

Artikel 4.10.3.2 – Formaliteiten afstaan aan de Staat

1. Voor het geven van de douanebestemming afstaan aan de Staat wordt door degene die kan beschikken over de goederen een douaneaangifte gedaan.
2. Wanneer goederen op basis van de wet geacht worden te zijn afgestaan aan de Staat komt een proces-verbaal van de douane in de plaats van de douane-aangifte.
3. Na de aanvaarding van de aangifte voor de in lid 1 genoemde douanebestemming worden de goederen geacht Surinaamse goederen te zijn.

Artikel 4.10.3.3 – Gevolgen afstand aan de Staat

1. Nadat de goederen zijn afgestaan aan de Staat wordt de bestemming van deze goederen bepaald door of namens de Minister.
2. Het afstaan van goederen mag geen kosten met zich meebrengen voor de Staat. Eventuele kosten die ontstaan komen voor rekening van de aangever of van degene die over de goederen kon beschikken. Zij zullen op hem worden verhaald.
3. Degene die de goederen heeft afgestaan behoudt op geen enkele manier recht op eventuele opbrengst wanneer de Minister besluit de afgestane goederen te verkopen.
4. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de formaliteiten en procedures die in acht genomen dienen te worden bij het afstaan van goederen aan de Staat.

Artikel 4.10.4.1 instelling van vrije zones in het douanegebied

1. De President kan in bepaalde delen van het douanegebied vrije zones instellen. De President bepaalt van elke vrije zone de geografische grenzen en stelt de in- en uitgangen ervan vast.

2. De vrije zones zijn afgesloten. De grenzen en de in- en uitgangen van de vrije zones staan onder douanetoezicht.
3. Personen, goederen en vervoermiddelen die een vrije zone binnenkomen of verlaten, kunnen aan douanecontroles worden onderworpen.
4. Voor het oprichten van gebouwen in een vrije zone is voorafgaande toestemming van de douane vereist.
5. Bij Staatsbesluit worden nadere regels met betrekking tot het vaststellen van vrije zones vastgesteld.

HOOFDSTUK 5 VERSCHULDIGDHEID

Paragraaf 1 Ontstaan douaneschuld bij invoer

Artikel 5.1.1 – Douaneschuld door in het vrije verkeer brengen c.q. tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling

1. Een douaneschuld bij invoer ontstaat:
 - a. indien aan rechten bij invoer onderworpen goederen in het vrije verkeer worden gebracht, of
 - b. indien aan dergelijke goederen de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van de rechten bij invoer wordt gegeven.
2. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip waarop de desbetreffende douaneaangifte wordt aanvaard.
3. Schuldenaren zijn:
 - a. de aangever;
 - b. in geval van indirecte vertegenwoordiging, de persoon voor wiens rekening de aangifte wordt gedaan; en
 - c. wanneer een douaneaangifte als bedoeld in lid 2 is gebaseerd op gegevens die er toe leiden dat minder rechten worden geheven dan wettelijk verschuldigd zouden zijn, de personen die deze voor de opstelling van de aangifte benodigde gegevens hebben verstrekt, terwijl zij wisten of redelijkerwijs hadden moeten weten dat die gegevens verkeerd waren.

Artikel 5.1.2 – Douaneschuld door onregelmatig binnenbrengen

1. Een douaneschuld bij invoer ontstaat indien aan rechten bij invoer onderworpen goederen op onregelmatige wijze in het douanegebied worden binnengebracht.
2. Onder "op onregelmatige wijze binnenbrengen" van goederen in de zin van dit artikel wordt verstaan: elk binnenbrengen van goederen in strijd met de bepalingen van de artikelen 2.1.2 en 2.1.3.

3. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip waarop de goederen op onregelmatige wijze worden binnengebracht.
4. Schuldenaren zijn:
 - a. de personen die de goederen op onregelmatige wijze hebben binnengebracht;
 - b. de personen die aan dit binnenbrengen van goederen hebben deelgenomen terwijl zij wisten of redelijkerwijs hadden moeten weten dat zulks op onregelmatige wijze geschiedde; en
 - c. de personen die de betrokken goederen hebben verworven of deze onder zich hebben gehad en die, op het ogenblik waarop zij de goederen verwierven of ontvingen, wisten of redelijkerwijze hadden moeten weten dat deze op onregelmatige wijze waren binnengebracht.

Artikel 5.1.3 – Douaneschuld door onttrekking aan douanetoezicht

1. Een douaneschuld bij invoer ontstaat indien aan rechten bij invoer onderworpen goederen aan het douanetoezicht worden onttrokken.
2. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip waarop de goederen aan het douanetoezicht worden onttrokken.
3. Schuldenaren zijn:
 - a. de persoon die de goederen aan het douanetoezicht heeft onttrokken;
 - b. de personen die aan deze onttrekking hebben deelgenomen terwijl zij wisten of redelijkerwijze hadden moeten weten dat de goederen aan het douanetoezicht werden onttrokken;
 - c. de personen die de betrokken goederen hebben verworven of deze onder zich hebben gehad en die op het ogenblik waarop zij de goederen verwierven of ontvingen, wisten of redelijkerwijze hadden moeten weten dat deze aan het douanetoezicht waren onttrokken; en
 - d. in voorkomend geval, de persoon die de verplichtingen welke voortvloeien uit de tijdelijke opslag van de goederen of uit de douanebestemming die aan de goederen was gegeven dient na te komen.

Artikel 5.1.4 – Douaneschuld door niet-nakoming verplichtingen

1. Een douaneschuld bij invoer ontstaat:
 - a. indien niet wordt voldaan aan een van de verplichtingen welke ten aanzien van aan rechten bij invoer onderworpen goederen voortvloeien uit de tijdelijke opslag van deze goederen of uit de douanebestemming die aan de goederen is gegeven;
 - b. indien een van de voorwaarden die zijn gesteld voor het geven van een douanebestemming aan de goederen of voor de toekenning van een verlaagd recht bij invoer, een nulrecht uit

hoofde van het gebruik van de goederen voor bijzondere doeleinden, of een vrijstelling niet in acht is genomen,

- c. in andere gevallen dan die bedoeld in artikel 5.1.3, tenzij vaststaat dat dit verzuim zonder werkelijke gevolgen is gebleken voor de juiste werking van de tijdelijke opslag of de betrokken douanebestemming.
2. De douaneschuld ontstaat, hetzij op het tijdstip waarop niet meer wordt voldaan aan de verplichting of voorwaarde waarvan de niet-nakoming de douaneschuld doet ontstaan, hetzij op het tijdstip waarop aan de goederen de betrokken douanebestemming werd gegeven, wanneer achteraf blijkt dat aan een van de voorwaarden voor het geven van deze douanebestemming of een in lid 1, onderdeel b, genoemde bijzonder behandeling aan de genoemde goederen niet is voldaan.
3. Schuldenaar is de persoon die, naar gelang van het geval, hetzij de verplichtingen welke ten aanzien van aan rechten bij invoer onderworpen goederen voortvloeien uit de tijdelijke opslag of uit de douanebestemming die aan de goederen is gegeven, hetzij de aan de voor het geven van de douanebestemming aan de goederen verbonden voorwaarden moet nakomen.

Artikel 5.1.5 – Geen douaneschuld bij vernietiging of verlies

1. In afwijking van de artikelen 5.1.2 lid 1 en 5.1.4, lid 1, onder a, wordt geen douaneschuld bij invoer geacht te ontstaan wanneer de belanghebbende het bewijs levert dat de niet-nakoming van de verplichtingen die voortvloeien uit: a. het binnenbrengen of inklaren;

b. de tijdelijke opslag van de betrokken goederen; of

c. de douanebestemming die aan de goederen is gegeven;

het gevolg is van de algehele vernietiging of het onherstelbare verlies van bedoelde goederen door een oorzaak die met de aard van de goederen verband houdt, dan wel door onvoorziene omstandigheden of overmacht of wel na toestemming van de douane.

2. In de zin van lid 1 zijn goederen onherstelbaar verloren wanneer zij voor eenieder onbruikbaar zijn geworden.

Paragraaf 2 Ontstaan douaneschuld bij uitvoer

Artikel 5.2.1 – Douaneschuld door uitvoer met aangifte

1. Een douaneschuld bij uitvoer ontstaat bij de uitvoer uit het douanegebied, met aangifte, van goederen welke aan rechten bij uitvoer zijn onderworpen.

2. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip van aanvaarding van deze aangifte.
3. Schuldenaar is de aangever. In geval van indirecte vertegenwoordiging is de persoon voor wiens rekening de aangifte wordt gedaan, eveneens schuldenaar.

Artikel 5.2.2 – Douaneschuld door uitvoer zonder aangifte

1. Een douaneschuld bij uitvoer ontstaat indien goederen die aan “rechten bij uitvoer” zijn onderworpen het douanegebied zonder aangifte verlaten.
2. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip waarop de genoemde goederen het douanegebied daadwerkelijk verlaten.
3. Schuldenaren zijn:
 - a. de persoon die de goederen heeft doen uitgaan;
 - b. degene die op grond van paragraaf 9 van Hoofdstuk 4 de uitvoeraangifte had moeten doen; en
 - c. de persoon die hieraan heeft deelgenomen terwijl hij wist of redelijkerwijze had moeten weten dat geen aangifte was ingediend, ofschoon een dergelijke aangifte wel had moeten worden ingediend.

Artikel 5.2.3 – Douaneschuld door niet-nakoming verplichtingen

1. Een douaneschuld bij uitvoer ontstaat bij niet-nakoming van de voorwaarden waaronder de goederen het douanegebied met gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij uitvoer konden verlaten.
2. De douaneschuld ontstaat op het tijdstip waarop de goederen een andere bestemming bereiken dan die op grond waarvan zij het douanegebied met gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij uitvoer konden verlaten of, indien de douane niet in staat zijn dit tijdstip te bepalen, het tijdstip waarop de termijn verstrijkt welke is vastgesteld om het bewijs te leveren dat aan de voorwaarden welke aan deze vrijstelling zijn verbonden, is voldaan.
3. Schuldenaar is de aangever. In geval van indirecte vertegenwoordiging is de persoon voor wiens rekening de aangifte wordt gedaan, eveneens schuldenaar.

Paragraaf 3 Naheffing

Artikel 5.3 – Naheffing

1. Onverminderd het bepaalde in de paragraaf 1 en 2 van deze wet ontstaat een naheffingsschuld indien blijkt dat een lager bedrag aan rechten bij invoer of rechten bij uitvoer is geheven dan verschuldigd is of zou zijn geweest.
2. De naheffingsschuld wordt middels een uitnodiging tot betaling aan de schuldenaar bekendgemaakt. De Minister kan nadere regels stellen omtrent de vorm van de uitnodiging tot betaling.
3. In afwijking van artikel 6.3.10 wordt bij de vaststelling van de naheffingschuld de douanekoers gehanteerd zoals die van kracht is op het tijdstip van de uitnodiging tot betaling.
4. De personen welke op basis van dit hoofdstuk aangemerkt kunnen worden als schuldenaar, zijn tevens schuldenaar voor de naheffingschuld.
5. Naheffing kan plaatsvinden tot maximaal vijf jaar na de datum van het ontstaan van de douaneschuld.

Paragraaf 4 Voldoening van de douaneschuld

Artikel 5.4.1 – Voldoen douaneschuld door betaling

1. Wanneer op basis van het bepaalde in de paragrafen 1 en 2 van dit hoofdstuk een douaneschuld ontstaat wordt deze door de schuldenaar voldaan bij de Ontvanger of bij een door de Ontvanger aan te wijzen persoon. De douaneschuld kan evenwel door een derde worden voldaan in plaats van de schuldenaar.
2. Onverminderd hetgeen krachtens lid 4 van artikel 6.2.3 is bepaald, wordt een douaneschuld voldaan in Surinaamse Dollar, op iedere door de Ontvanger te bepalen wijze.
3. Betaling mag evenwel achterwege blijven indien het bedrag van de douaneschuld niet meer bedraagt dan vijftig Surinaamse Dollar.

Artikel 5.4.2 – Voldoening douaneschuld door aanspreken zekerheid

1. Indien ten aanzien van bepaalde goederen in verband met de douanebestemming welke aan deze goederen is gegeven een zekerheid is gesteld, kan de Ontvanger ter voldoening van de douaneschuld die ten aanzien van deze goederen is ontstaan de zekerheid aanspreken.
2. Wanneer het bedrag van de zekerheid hoger is dan de douaneschuld welke hieruit moest worden voldaan en er ten aanzien van de goederen waarvoor de zekerheid was gesteld geen

douaneschuld meer kan ontstaan, wordt het resterende bedrag van de zekerheid aan degene die de zekerheid heeft gesteld, teruggegeven.

3. Wanneer het bedrag van de zekerheid niet voldoende is om de douaneschuld te voldoen wordt het meerdere, bestaande uit het verschil van de douaneschuld en de zekerheid, aangemerkt als een naheffingschuld. Voor deze naheffingschuld wordt een uitnodiging tot betaling gestuurd aan de schuldenaar.

Artikel 5.4.3 – Voldoening naheffingschuld

De bepalingen van de artikelen 5.4.1 en 5.4.2 zijn van overeenkomstige toepassing op de naheffingschuld bedoeld in de artikelen 5.3 lid 1 en 5.4.2 lid 3.

Paragraaf 5 Restitutie

Artikel 5.5.1 – Gevallen die voor teruggaaf of kwijtschelding in aanmerking komen

1. Door of vanwege de Minister wordt, onder door hem te stellen voorwaarden en beperkingen teruggaaf of kwijtschelding verleend van rechten bij invoer die:
 - a. ten onrechte zijn geheven of betaald;
 - b. zijn betaald, maar na het moment van betaling van de rechten of na de vrijgave van de goederen vrijstelling van rechten bij invoer voor de in het vrije verkeer gebrachte goederen is gekregen op grond van hoofdstuk 7;
 - c. zijn betaald voor goederen die, zonder hier te lande te zijn gebruikt, zijn teloor gegaan in de zin van lid 2 van artikel 5.1.5, mits ten genoegen van de douane kan worden aangetoond dat dit plaatsvond binnen 48 uur na de vrijgave van de goederen;
 - d. zijn betaald voor goederen die, zonder hier te lande te zijn gebruikt, hetzij zijn uitgevoerd, hetzij onder ambtelijk toezicht zijn vernietigd, mits dit plaatsvindt binnen tien dagen na de vrijgave van de goederen.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de teruggaaf of kwijtschelding van invoerrechten. Hierin wordt in ieder geval opgenomen welke vergoeding per verzoek om teruggaaf of kwijtschelding verschuldigd is en aan welke voorwaarden voldaan dient te worden om voor teruggaaf of kwijtschelding in aanmerking te komen.

Paragraaf 6 Overige bepalingen

Artikel 5.6.1 – Samenloop van schuldenaren

- a. Indien er voor eenzelfde douaneschuld verscheidene schuldenaren zijn, zijn zij hoofdelijk tot betaling van de gehele douaneschuld gehouden.
- b. De betaling van de schuld door een schuldenaar bevrijdt de andere schuldenaren.

Artikel 5.6.2 – Tijdstip vaststelling heffingsgrondslagen

1. Behoudens andersluidende specifieke bepalingen die in deze wet zijn vastgesteld en onverminderd lid 2 tot en met 4, wordt het bedrag van de rechten bij invoer of uitvoer waaraan goederen zijn onderworpen, vastgesteld op grond van de voor deze goederen geldende heffingsgrondslagen op het tijdstip waarop de desbetreffende douaneschuld ontstaat.
2. Indien het tijdstip waarop de douaneschuld ontstaat niet nauwkeurig kan worden bepaald, wordt voor de vaststelling van de voor de betrokken goederen geldende heffingsgrondslagen, het tijdstip gehanteerd waarop de douane vaststelt dat deze goederen zich in een situatie bevinden die een douaneschuld heeft doen ontstaan.
3. Indien evenwel uit de gegevens waarover de douane beschikt, blijkt dat de douaneschuld op een eerder tijdstip is ontstaan dan dat waarop zij die vaststelling hebben gedaan, wordt het bedrag van de rechten bij invoer of de rechten bij uitvoer voor de betrokken goederen vastgesteld op grond van de heffingsgrondslagen die daarvoor golden op het vroegste tijdstip waarop het bestaan van de uit die situatie voortvloeiende douaneschuld aan de hand van de beschikbare gegevens kan worden vastgesteld.
4. Wanneer goederen, voordat zij voor het vrije verkeer worden aangegeven, onder toezicht van de douane in het douanegebied een behandeling hebben ondergaan, wordt op verzoek van de aangever voor het bepalen van de douanewaarde uitgegaan van de soort en de hoeveelheid die in aanmerking zouden zijn genomen indien de betrokken goederen zonder de betreffende behandeling voor het vrije verkeer zouden zijn aangegeven.
5. Ten einde ieder financieel voordeel op grond van uitstel van de datum van ontstaan van de douaneschuld te voorkomen, is in de gevallen en onder de voorwaarden bij Staatsbesluit nader vast te stellen, compensatierente verschuldigd.

HOOFDSTUK 6 BEREKENING VAN DE DOUANESCHULD

Paragraaf 1 Algemene bepalingen en definities

Artikel 6.1.1 – Heffingsgrondslagen douaneschuld

1. De heffingsgrondslagen voor de berekening van een douaneschuld, bedoeld in hoofdstuk 5, zijn:

- a. de indeling van de goederen in de gemeenschappelijk buitentarief;
- b. de douanewaarde van de goederen, dan wel de andere heffingseenheid die voor de goederen wordt bepaald in de gemeenschappelijk buitentarief tarieflijst; en
- c. de oorsprong van de goederen.

Artikel 6.1.2 – Identieke en soortgelijke goederen Voor

de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- a. identieke goederen: goederen die in alle opzichten gelijk aan elkaar zijn met inbegrip van de materiële kenmerken, kwaliteit en reputatie;
- b. soortgelijke goederen: goederen die, ofschoon zijn niet in alle opzichten aan elkaar gelijk zijn, toch dezelfde kenmerken vertonen en gelijksoortige bestanddelen bevatten waardoor zij dezelfde functies kunnen hebben en in de handel uitwisselbaar kunnen zijn; de kwaliteit van de goederen, hun reputatie en de aanwezigheid van een fabrieks- of handelsmerk zijn factoren die ondermeer in aanmerking moeten worden genomen om vast te kunnen stellen of goederen gelijksoortig zijn.

Artikel 6.1.3 – Verbonden personen

1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden personen slechts geacht te zijn verbonden indien:

- a. zij functionaris of directeur zijn van elkaars zaken;
- b. zij ingevolge de wettelijke bepalingen worden erkend als in zaken te zijn verbonden;
- c. zij werkgever en werknemer zijn;
- d. enig persoon, direct of indirect 5 procent of meer van het stemgerechtigd uitstaand kapitaal of aandelen van beide bezit, controleert of houdt;
- e. één van hen de ander, direct of indirect, controleert;
- f. beide, direct of indirect, worden gecontroleerd door een derde persoon;

- g. zij samen, direct of indirect, een derde persoon controleren; of
 - h. zij leden zijn van dezelfde familie; personen worden geacht leden van dezelfde familie te zijn indien zij op één van de volgende wijzen met elkaar bloed- of aanverwant zijn:
 - echtgenoot en echtgenote of gelijkwaardige samenlevingsvormen;
 - ouder en kind;
 - broers en zusters (of halfbroers en halfzusters);
 - grootouder en kleinkind;
 - oom of tante en neef of nicht (oomzeggers); –
 - schoonouders en schoondochter of schoonzoon; –
 - zwagers en schoonzusters.
2. Voor de toepassing van dit hoofdstuk worden personen die in zaken zijn verbonden doordat de één exclusief agent, exclusief distributeur of exclusief concessiehouder of hoedanig ook aangeduid, van de ander is, enkel geacht te zijn verbonden indien zij aan een van de voorwaarden genoemd in het eerste lid voldoen.

Paragraaf 2 Het Gemeenschappelijk Buitentarief

Artikel 6.2.1 – Het Gemeenschappelijk Buitentarief, maatstaf en goederencodering

1. Het verschuldigde bedrag aan invoerrechten wordt vastgesteld op basis van het gemeenschappelijk buitentarief van de CARICOM.
2. De lijst inhoudende het gemeenschappelijk buitentarief van de CARICOM, de goederennaamlijst, de codering van de goederen en de algemene regels ter interpretatie van de goederennaamlijst is als bijlage opgenomen bij deze wet.
3. De lijst dient steeds te worden bijgewerkt, indien internationale betrekkingen zulks vereisen.
4. De maatstaf waarop het overeenkomstig het eerste lid vastgestelde tarief wordt toegepast, is de douanewaarde van de goederen. In plaats van of aanvullend op de heffing naar de douanewaarde van de goederen kan het invoerrecht ook worden geheven per stuk, naar het gewicht of het volume, dan wel naar een andere eenheid, zoals aangegeven in het in lid 1 genoemde gemeenschappelijk buitentarief.
5. Goederen, die ingevolge de bepalingen van deze wet afzonderlijk belastbaar zijn, worden bij de invoer afzonderlijk aangegeven.

6. Voor zover niet strijdig met internationale bepalingen kan de Minister bij beschikking, onder door hem te stellen voorwaarden en beperkingen, bepalen dat de heffing van een invoerrecht geheel of gedeeltelijk wordt geschorst.
7. Voor zover niet strijdig met internationale bepalingen kunnen posten en onderverdelingen bij beschikking van de Minister worden uitgesplitst of samengetrokken.
8. In het belang van de economie van Suriname en voor zover niet strijdig met internationale bepalingen, kan de Minister, na overleg met de Minister van Economische Zaken, Ondernemerschap, Technologische Innovatie, bij beschikking het voor een bepaalde post vastgestelde tarief wijzigen. Binnen een periode van zestig dagen na de inwerkingtreding van de beschikking dient een wetsontwerp tot bekrachtiging van de beschikking bij De Nationale Assemblée te worden ingediend. Indien het wetsontwerp tot bekrachtiging binnen de voorgeschreven termijn van zestig dagen bij De Nationale Assemblée is ingediend maar vervolgens niet binnen deze termijn door De Nationale Assemblée wordt goedgekeurd, vervalt de beschikking van rechtswege met ingang van de dag volgende op de dag waarop De Nationale Assemblée het wetsontwerp heeft verworpen. Indien het wetsontwerp tot bekrachtiging niet binnen de voorgeschreven termijn van zestig dagen bij De Nationale Assemblée is ingediend, vervalt de beschikking van rechtswege met ingang van de dag volgende op de dag waarop deze termijn afloopt.

Artikel 6.2.2 – Afrondingsregels

1. Tenzij in het gemeenschappelijk buitentarief anders is bepaald, wordt voor goederen die naar het gewicht worden belast, het invoerrecht, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6.2.3, geheven naar het nettogewicht.
2. Voor de vaststelling van het nettogewicht kunnen de ambtenaren, al dan niet op verzoek van de aangever, volstaan met opneming van het brutogewicht per colli met aftrek van de tarra.
3. Indien van goederen verpakt in meerdere colli van dezelfde soort en grootte het nettogewicht moet worden vastgesteld, zijn de ambtenaren, al dan niet op verzoek van de aangever, bevoegd de tarra op te nemen door weging na lediging van enkele van die colli door hen aan te wijzen. Naar de uitkomst van die weging wordt de tarra van al die colli berekend.
4. Ter vaststelling van het brutogewicht kunnen de ambtenaren, al dan niet op verzoek van de aangever, volstaan met weging van één tiende gedeelte van het aantal gelijksoortige colli, door hen aan te wijzen. Naar de verkregen uitkomst wordt dan het totale brutogewicht van alle gelijksoortige colli berekend. Indien de aangever in het hier bedoelde geval verlangt dat in plaats van bedoeld één tiende gedeelte de gehele partij gewogen zal worden, zal dit op zijn kosten geschieden, mits hij het verlangde daartoe vóór de opneming aan de met de opneming belaste ambtenaren te kennen geeft.
5. Voor natte waren naar de maat belast, wordt het invoerrecht, met inachtneming van het bepaalde in artikel 6.2.3, geheven naar de werkelijk aanwezige hoeveelheid.
6. Indien het gewicht van belang is voor de indeling in de tarieflijst, moet het nettogewicht worden gehanteerd.

Artikel 6.2.3 Muntsoort

1. Voor de berekening van het invoerrecht wordt de douanewaarde naar boven afgerond tot hele Surinaamse Dollars.
2. Indien invoerrechten worden geheven naar een andere maatstaf dan de douanewaarde, wordt het verschuldigde bedrag berekend naar rato van het gedeelte van de eenheid van de maatstaf van heffing waarin het betreffende goed wordt aangegeven.
3. Het verschuldigde invoerrecht wordt per afzonderlijk aan te geven goed naar boven afgerond tot hele Surinaamse Dollars.
4. In afwijking van de voorgaande leden van dit artikel, wordt voor bij Staatsbesluit aangewezen bedrijven het invoerrecht vastgesteld in door de President van de Republiek van Suriname aangewezen muntsoort. De afrondingsregels van lid 1 en lid 3 van dit artikel zijn van overeenkomstige toepassing.

Paragraaf 3 Douanewaarde

Artikel 6.3.1 – Transactiewaarde van de ingevoerde goederen

1. De douanewaarde van goederen is de transactiewaarde, dat wil zeggen de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs indien zij worden verkocht voor uitvoer naar Suriname, waar nodig aangepast met in achtneming van de artikelen 6.3.8. De transactiewaarde wordt als douanewaarde aanvaard, mits:
 - a. er ten aanzien van de overdracht of het gebruik van de goederen door de koper geen beperkingen zijn, met uitzondering van die welke:
 1. worden opgelegd of geëist door de wet of de autoriteiten in Suriname;
 2. het geografische gebied beperken waarbinnen de goederen mogen worden doorverkocht; of
 3. de douanewaarde van de goederen niet aanzienlijk beïnvloeden;
 - b. de verkoop of de prijs niet afhankelijk is gesteld van enige voorwaarde of prestatie waarvan de waarde met betrekking tot de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald, niet kan worden vastgesteld;
 - c. geen enkel deel van de opbrengst van elke latere wederverkoop, overdracht onderscheidenlijk van elk later gebruik van de goederen door de koper, direct of indirect,

ten goede zal komen aan de verkoper, tenzij krachtens artikel 6.3.8 een geëigende aanpassing kan worden uitgevoerd; en

- d. de koper en de verkoper niet onderling zijn verbonden of, indien dat wel het geval is, de transactiewaarde overeenkomstig de bepalingen van lid 2 aanvaardbaar is.
2. Ter bepaling van de aanvaardbaarheid van de transactiewaarde voor de toepassing van lid 1, vormt de omstandigheid dat de koper en de verkoper onderling verbonden zijn op zich geen reden om de transactiewaarde als niet aanvaardbaar aan te merken. Indien noodzakelijk worden de omstandigheden van de verkoop onderzocht en wordt de transactiewaarde aanvaard als de verbondenheid geen invloed heeft gehad op de prijs.
3. Bij een verkoop tussen verbonden personen wordt de transactiewaarde aanvaard en de douanewaarde van de goederen vastgesteld overeenkomstig lid 1, wanneer de aangever aantoont dat op hetzelfde of ongeveer hetzelfde tijdstip die douanewaarde een van de volgende waarden zeer dicht nabijkomt:
 - a. de transactiewaarde van identieke of soortgelijke goederen bij verkopen voor uitvoer naar Suriname tussen kopers en verkopers die niet zijn verbonden;
 - b. de douanewaarde van identieke of soortgelijke goederen zoals vastgesteld met toepassing van artikel 6.3.5;
 - c. de douanewaarde van identieke of soortgelijke goederen zoals vastgesteld met toepassing van artikel 6.3.8.
4. Bij de toepassing van de vorenstaande criteria wordt naar behoren rekening gehouden met aangetoonde verschillen in handelsniveaus, de hoeveelheden, de elementen genoemd in artikel 6.3.8 en met kosten die de verkoper bij verkopen aan een niet met hem verbonden koper draagt, maar die hij niet draagt bij verkopen aan kopers die wel met hem zijn verbonden.
5. De in lid 3 genoemde waarden worden gehanteerd op verzoek van de aangever en mogen alleen dienen voor vergelijking. Vervangende waarden kunnen niet worden vastgesteld met toepassing van de bepalingen genoemd in lid 3.
6. De werkelijk betaalde of te betalen prijs is de totale betaling die door de koper aan de verkoper of ten behoeve van de verkoper voor de ingevoerde goederen is of moet worden gedaan en omvat alle betalingen die als voorwaarde voor de verkoop van de ingevoerde goederen, hetzij door de koper aan de verkoper, hetzij door de koper aan een derde ter nakoming van een verplichting van de verkoper, werkelijk zijn of moeten worden voldaan; de betaling hoeft niet noodzakelijk in geld te geschieden, zij kan door middel van kredietbrieven of verhandelbaar papier worden verricht en zowel direct of indirect geschieden.
7. De activiteiten, daaronder begrepen activiteiten die verband houden met het verhandelen van de goederen en welke voor rekening van de koper komen, met uitzondering van de

activiteiten waarvoor in artikel 6.3.8 in een aanpassing is voorzien, worden niet als een indirecte betaling aan de verkoper beschouwd, ook niet indien deze activiteiten kunnen worden geacht de verkoper tot voordeel te strekken of met diens instemming zijn verricht.

8. De kosten van deze activiteiten worden bij de vaststelling van de douanewaarde van ingevoerde goederen niet bij de werkelijk betaalde of te betalen prijs geteld. Onder activiteiten die verband houden met het verhandelen van de goederen worden alle activiteiten die verband houden met marktonderzoek, reclame voor en promotie van de verkoop van de betrokken goederen verstaan, alsmede de activiteiten die verband houden met de voor de goederen verstrekte garanties.
9. Indien goederen waarvoor de douanewaarde moet worden vastgesteld, deel uitmaken van een grotere in een enkele transactie aangekochte hoeveelheid van dezelfde goederen, is de werkelijk betaalde of te betalen prijs, voor de toepassing van dit artikel een prijs die in dezelfde verhouding staat tot de totale prijs als de aangegeven hoeveelheid staat tot de totale aangekochte hoeveelheid.
10. Een verhoudingsgewijze verdeling van de werkelijk betaalde of te betalen prijs wordt ook toegepast in geval van gedeeltelijk verlies of in geval van beschadiging, vóór de aangifte, waardoor een douaneschuld ontstaat, van de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald.
11. Indien de goederen tussen het tijdstip van de verkoop en het tijdstip van de douaneaangifte, in een derde land zijn gebruikt, is de toepassing van de transactiewaarde evenwel niet verplicht.

Artikel 6.3.2 - Te gebruiken volgorde alternatieve waardebepalingsmethoden

1. Indien de douanewaarde niet met toepassing van artikel 6.3.1 vastgesteld kan worden wordt achtereenvolgens nagegaan welke van de artikelen 6.3.3 tot en met 6.3.6 van toepassing is, waarbij de onderlinge subsidiariteitsband tussen de methode in acht wordt genomen. Alleen wanneer de douanewaarde niet met toepassing van een gegeven bepaling kan worden vastgesteld, dient te worden verwezen naar de onmiddellijk erna gerangschikte bepaling.
2. De douanewaarde wordt vastgesteld met toepassing van het eerste artikel dat vaststelling mogelijk maakt, behoudens wanneer op verzoek van de aangever de volgorde van artikel 6.3.5 en artikel 6.3.6 wordt omgedraaid.

Artikel 6.3.3 – Transactiewaarde van identieke goederen

1. De met toepassing van dit artikel vastgestelde douanewaarde van de ingevoerde goederen is de transactiewaarde van identieke goederen die voor uitvoer naar Suriname zijn verkocht en die zijn uitgevoerd op hetzelfde of nagenoeg hetzelfde tijdstip als de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt de douanewaarde vastgesteld op basis van de transactiewaarde van identieke goederen die zijn verkocht op hetzelfde handelsniveau en in nagenoeg dezelfde hoeveelheid als de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald. Indien een dergelijke verkoop niet wordt vastgesteld, wordt gebruik gemaakt van de transactiewaarde van identieke goederen die zijn verkocht op een verschillend handelsniveau of in verschillende hoeveelheden, aangepast ten einde rekening te houden met de verschillen in handelsniveau of hoeveelheid, mits dergelijke aanpassingen kunnen worden gegrond op bewijzen waaruit duidelijk blijkt dat zij redelijk en exact zijn en daargelaten of daaruit een verhoging of een verlaging van de douanewaarde voortvloeit.
3. Indien de in artikel 6.3.8, lid 1, onder e, bedoelde kosten zijn begrepen in de transactiewaarde, wordt deze douanewaarde aangepast ten einde rekening te houden met belangrijke verschillen die, als gevolg van de verschillende afstanden en wijzen van vervoer, tussen de kosten voor de ingevoerde goederen en de in aanmerking genomen identieke goederen kunnen bestaan.
4. Indien bij de toepassing van dit artikel meer dan één transactiewaarde van identieke goederen wordt gevonden, wordt de laagste van die waarden gebruikt voor de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen.
5. Bij de toepassing van dit artikel wordt een transactiewaarde voor goederen die zijn voortgebracht door een andere persoon slechts in aanmerking genomen, indien met toepassing van lid 1 geen transactiewaarde wordt gevonden voor identieke goederen die zijn voortgebracht door dezelfde persoon als de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald.
6. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder transactiewaarde van ingevoerde identieke goederen verstaan de overeenkomstig artikel 6.3.1 eerder voor deze goederen vastgestelde douanewaarde, aangepast zoals bedoeld in de leden 1 en 2 van genoemd artikel.

Artikel 6.3.4 – Transactiewaarde van soortgelijke goederen

1. De met toepassing van dit artikel vastgestelde douanewaarde van de ingevoerde goederen is de transactiewaarde van soortgelijke goederen die voor uitvoer naar Suriname zijn verkocht en die zijn uitgevoerd op hetzelfde of nagenoeg hetzelfde tijdstip als de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald.
2. Voor de toepassing van dit artikel wordt de douanewaarde vastgesteld op basis van de transactiewaarde van soortgelijke goederen die zijn verkocht op hetzelfde handelsniveau en in nagenoeg dezelfde hoeveelheid als de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald. Indien een dergelijke verkoop niet wordt vastgesteld, wordt gebruik

gemaakt van de transactiewaarde van soortgelijke goederen die zijn verkocht op een verschillend handelsniveau of in verschillende hoeveelheden, aangepast ten einde rekening te houden met de verschillen in handelsniveau of hoeveelheid, mits dergelijke aanpassingen kunnen worden gegrond op bewijzen waaruit duidelijk blijkt dat zij redelijk en exact zijn en daargelaten of daaruit een verhoging of een verlaging van de douanewaarde voortvloeit.

3. Indien de in artikel 6.3.8, lid 1, onder e, bedoelde kosten zijn begrepen in de transactiewaarde, wordt deze douanewaarde aangepast ten einde rekening te houden met belangrijke verschillen die, als gevolg van de verschillende afstanden en wijzen van vervoer, tussen de kosten voor de ingevoerde goederen en de in aanmerking genomen soortgelijke goederen kunnen bestaan.
4. Indien bij de toepassing van dit artikel meer dan één transactiewaarde van soortgelijke goederen wordt gevonden, wordt de laagste van die waarden gebruikt voor de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen.
5. Bij de toepassing van dit artikel wordt een transactiewaarde voor goederen die zijn voortgebracht door een andere persoon slechts in aanmerking genomen indien met toepassing van lid 1 van dit artikel geen transactiewaarde wordt gevonden voor soortgelijke goederen die zijn voortgebracht door dezelfde persoon als de goederen waarvan de douanewaarde wordt bepaald.
6. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder transactiewaarde van ingevoerde soortgelijke goederen verstaan het overeenkomstig artikel 6.3.1 eerder voor deze goederen vastgestelde douanewaarde, aangepast zoals bedoeld in de leden 1 en 2 van genoemd artikel.

Artikel 6.3.5 - Terugrekenmethode

1. De douanewaarde van goederen, vastgesteld met toepassing van dit artikel, wordt gebaseerd op de prijs waartegen de in te voeren goederen, ingevoerde identieke of ingevoerde soortgelijke goederen, op of omstreeks het tijdstip van invoer worden doorverkocht in de staat waarin ze zijn ingevoerd.
2. Bij de vaststelling van de in lid 1 bedoelde prijs wordt uitgegaan van de prijs per eenheid, waartegen die goederen in de grootste totale hoeveelheid worden doorverkocht op het eerste handelsniveau na de invoer waarop zodanige verkopen plaatsvinden, aan personen die niet zijn verbonden met de verkoper.
3. Indien die verkopen niet op of omstreeks het tijdstip van invoer plaatsvinden, wordt uitgegaan van de prijs van doorverkoop van de ingevoerde goederen of ingevoerde identieke of soortgelijke goederen op de vroegste datum na invoer, doch binnen 90 dagen na die invoer.
4. Op de in lid 1 en lid 3 genoemde prijs worden, voor zover ze daarin zijn begrepen, de volgende elementen in mindering gebracht:

- a. de gewoonlijk betaalde of overeengekomen commissie of de gebruikelijke opslag voor winst en algemene kosten bij verkoop in het douanegebied van goederen van dezelfde aard of hetzelfde karakter,
 - b. de gebruikelijke kosten van vervoer en verzekering en daarmee samenhangende kosten, ontstaan in het douanegebied, en
 - c. de rechten bij invoer en andere belastingen die in het douanegebied zijn verschuldigd bij de invoer of de verkoop van de goederen.
5. Indien noch de in te voeren goederen, noch ingevoerde identieke of ingevoerde soortgelijke goederen, in de staat waarin zij zijn ingevoerd, in het douanegebied worden verkocht, wordt op verzoek van de aangever de douanewaarde gebaseerd op de prijs waartegen de ingevoerde goederen, na bewerking of verwerking, worden doorverkocht aan personen in het douanegebied die niet zijn verbonden met de personen van wie zij deze goederen kopen, onder aftrek van de waarde die door de bewerking of verwerking is toegevoegd en de aftrekposten, bedoeld in lid 4.
 6. Een verkoop in het douanegebied aan een persoon die gratis of tegen verminderde prijs direct of indirect één of meer van de in artikel 6.3.8, lid 1, onder b, bedoelde elementen levert voor gebruik in verband met de voortbrenging en de verkoop voor uitvoer van de ingevoerde goederen, dient voor de toepassing van dit artikel niet in aanmerking te worden genomen bij de vaststelling van de prijs per eenheid.
 7. Voor de toepassing van lid 3 is de "vroegste datum" de datum waarop de verkopen van de ingevoerde goederen dan wel ingevoerde identieke of soortgelijke goederen tot stand komen in een hoeveelheid die voldoende is om de prijs per eenheid vast te stellen.

Artikel 6.3.6 – Methode van de berekende waarde

1. De met toepassing van dit artikel vastgestelde douanewaarde is de berekende douanewaarde, bestaande uit de som van:
 - a. de kosten of douanewaarde van de materialen en van de vervaardiging of van andere, bij de voortbrenging van de ingevoerde goederen verrichte behandelingen;
 - b. een bedrag voor winst en bedrijfskosten dat gelijk is aan het bedrag dat gewoonlijk in aanmerking wordt genomen wanneer producenten in het land van uitvoer goederen van dezelfde aard of dezelfde soort als die waarvan de douanewaarde moet worden bepaald voor uitvoer naar Suriname verkopen;

- c. de kosten of de douanewaarde van de artikel 6.3.8, lid 1, onderdeel e, bedoelde elementen.
2. Onder de kosten of de douanewaarde van de materialen en van de vervaardiging als bedoeld in lid 1, onderdeel a zijn begrepen de kosten van de elementen bedoeld in artikel 6.3.8, lid 1, onderdeel a, onder 2° en 3°; daaronder is mede begrepen de douanewaarde, op passende wijze toebedeeld, van ieder in artikel 6.3.8, lid 1, onderdeel b, omschreven goed dat of dienst die door de koper - direct of indirect - is geleverd voor gebruik in verband met de voortbrenging van de ingevoerde goederen; de douanewaarde van de in artikel 6.3.8, lid 1, onderdeel b, onder 4°, genoemde prestaties die in Suriname worden verricht, wordt slechts in de kosten of de douanewaarde begrepen voor zover zij in rekening worden gebracht aan degene die de goederen voortbrengt.

Artikel 6.3.7 – Methode redelijke middelen

1. Indien de douanewaarde van ingevoerde goederen niet kan worden vastgesteld met toepassing van een van de artikelen 6.3.1 tot en met 6.3.6 wordt zij aan de hand van in het douanegebied beschikbare gegevens vastgesteld met behulp van redelijke middelen die in overeenstemming zijn met de beginselen en de algemene bepalingen van:
 - 1°. de Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VII van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel van 1994;
 - 2°. artikel VII van de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel van 1994;
 - 3°. de bepalingen van dit hoofdstuk.
2. De douanewaarde, vastgesteld op grond van het bepaalde in lid 1, wordt nimmer gebaseerd op:
 - a. de verkoopprijs in Suriname van goederen die in Suriname zijn voortgebracht;
 - b. een stelsel dat voor douanedoelinden voorziet in de aanvaarding van de hoogste van twee in aanmerking komende waarden;
 - c. de prijs van goederen op de binnenlandse markt van het land van uitvoer;
 - d. de kosten van voortbrenging, andere dan berekende douanewaarden die overeenkomstig artikel 6.3.6 zijn vastgesteld voor identieke of soortgelijke goederen;
 - e. prijzen voor uitvoer naar andere landen dan naar Suriname;
 - f. minimum douanewaarden; of
 - g. willekeurig vastgestelde of fictieve waarden.

Artikel 6.3.8 – Bijtelling bij de transactiewaarde

1. Voor het vaststellen van de douanewaarde met toepassing van artikel 6.3.1, wordt de voor de ingevoerde goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs verhoogd met:
 - a. de volgende elementen, voor zover deze ten laste komen van de koper en zij niet begrepen zijn in de werkelijk voor de goederen betaalde of te betalen prijs:
 - 1°. commissies en courtage, met uitzondering van inkoopcommissies;
 - 2°. de kosten van verpakkingsmiddelen die voor douanedoelinden één geheel worden geacht te zijn met de goederen;
 - 3°. de kosten van het verpakken, zowel van het arbeidsloon als van het materiaal;
 - b. de op passende wijze toegerekende douanewaarde van de onderstaande goederen en diensten indien deze gratis of tegen verminderde prijs direct of indirect door de koper worden geleverd om te worden gebruikt bij de voortbrenging en de verkoop voor uitvoer van de ingevoerde goederen, voor zover deze douanewaarde niet is begrepen in de werkelijke betaalde of te betalen prijs:
 - 1°. materialen, samenstellende delen, onderdelen en dergelijke die in de ingevoerde goederen worden verwerkt;
 - 2°. werktuigen, matrijzen, gietvormen en dergelijke voorwerpen, die bij de voortbrenging van de ingevoerde goederen worden gebruikt;
 - 3°. materialen die bij de voortbrenging van de ingevoerde goederen worden verbruikt;
 - 4°. engineering, ontwikkeling, werken van kunst en ontwerpen, tekeningen en schetsen, verricht of gemaakt elders dan in Suriname worden verricht of gemaakt en voor de voortbrenging van de ingevoerde goederen noodzakelijk zijn;
 - c. royalties en licentierechten betrekking hebbende op de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald, die de koper, als voorwaarde van de verkoop van deze goederen, hetzij direct, hetzij indirect moet betalen voor zover deze royalties en licentierechten niet zijn begrepen in de werkelijk betaalde of te betalen prijs;
 - d. de waarde van elk deel van de opbrengst van elke latere wederverkoop, overdracht of gebruik van de ingevoerde goederen dat de verkoper direct of indirect ten goede komt; e. de kosten van:
 - 1°. vervoer en verzekering van de ingevoerde goederen in verband met het vervoer, en
 - 2°. het laden en van handelingen met de ingevoerde goederen in verband met het vervoer;
- Beide gerekend tot de plaats van invoer. De plaats van invoer is de plaats in het douanegebied waar de goederen gelost worden uit het vervoermiddel waarmee deze zijn binnengevoerd. De kosten van vervoer na de invoer behoren niet tot de douanewaarde, mits

deze zijn te onderscheiden van de voor de ingevoerde goederen werkelijk betaalde prijs of te betalen prijs.

2. Wanneer met toepassing van dit artikel elementen aan de werkelijk betaalde of te betalen prijs worden toegevoegd, dient dit uitsluitend te geschieden op basis van objectieve en meetbare gegevens en, voor wat betreft de elementen genoemd in letter e, voor zover deze kosten daadwerkelijk worden gemaakt, ongeacht voor wiens rekening zij komen, dit laatste met uitzondering van de verzekeringskosten.
3. Voor de vaststelling van de douanewaarde worden aan de werkelijk betaalde of te betalen prijs geen elementen toegevoegd, met uitzondering van die welke in dit artikel zijn genoemd.
4. In dit artikel wordt onder "inkoopcommissies" verstaan, de door een importeur aan zijn agent betaalde vergoedingen voor de dienst die erin bestaat hem te vertegenwoordigen bij de aankoop van de goederen waarvan de douanewaarde moet worden bepaald.
5. Onverminderd het bepaalde in lid 1, onderdeel c:
 - a. worden de kosten ter verkrijging van het recht tot verveelvoudiging van de in het douanegebied ingevoerde goederen bij de vaststelling van de douanewaarde niet aan de werkelijk voor de ingevoerde goederen betaalde of te betalen prijs toegevoegd;
 - b. worden de door de koper verrichte betalingen ter verkrijging van het recht tot distributie of wederverkoop van de ingevoerde goederen niet aan de werkelijk voor de ingevoerde goederen betaalde of te betalen prijs toegevoegd, indien deze betalingen geen voorwaarde zijn voor de verkoop van de goederen voor uitvoer naar Suriname.
6. Rente die uit hoofde van een door de koper in verband met de aankoop van de ingevoerde goederen gesloten financieringsovereenkomst moet worden betaald, maakt, ongeacht of de financiering door de verkoper of een andere persoon wordt verstrekt, geen deel uit van de douanewaarde op welke wijze deze ook is vastgesteld mits:
 - a. de betreffende rente is te onderscheiden van de werkelijk voor de ingevoerde goederen betaalde of te betalen prijs;
 - b. de desbetreffende financieringsovereenkomst schriftelijk is opgemaakt;
 - c. de verkoper kan aantonen dat die goederen werkelijk tegen de prijs die als werkelijk betaalde of te betalen prijs is aangegeven, worden verkocht, en de gevraagde rentevoet niet hoger is dan in het land waar en op het tijdstip waarop de financiering heeft plaatsgevonden voor dergelijke transacties gebruikelijk is.

Artikel 6.3.9 – Douanewaarde informatiedragers

1. Onverminderd de artikelen 6.3.1 tot en met 6.3.8 wordt voor de bepaling van de douanewaarde van ingevoerde informatiedragers die gegevens of instructies bevatten

bestemd voor gebruik in gegevensverwerkende apparatuur, slechts rekening gehouden met de kosten of de douanewaarde van de informatiedrager zelf. In de douanewaarde van ingevoerde informatiedragers die gegevens of instructies bevatten, zijn derhalve de kosten of de douanewaarde van de gegevens of de instructies niet begrepen, mits deze kosten of deze douanewaarde van de douanewaarde van de betreffende informatiedrager te onderscheiden zijn.

2. Voor de toepassing van dit artikel zijn:

- a. onder de term "informatiedrager" niet begrepen: geïntegreerde schakelingen, halfgeleiders en soortgelijke componenten of artikelen die dergelijke schakelingen of componenten bevatten;
- b. onder de termen "gegevens of instructies" niet begrepen geluids-, cinematografische of video-opnamen.

Artikel 6.3.10 – Douanekoers

Indien bij het bepalen van de douanewaarde wordt uitgegaan van bedragen die zijn uitgedrukt in buitenlandse munt, geschiedt de herleiding tot Surinaams Dollar naar de door de Centrale Bank vastgestelde douanekoers van deze buitenlandse munt, zoals die van kracht is op het tijdstip dat de douaneschuld op grond van de bepalingen van hoofdstuk 5, ontstaat.

Paragraaf 4 Oorsprong

Artikel 6.4.1 – Oorsprong

1. Bij of krachtens wet of internationale overeenkomst kan aan goederen die van oorsprong zijn uit landen die partij zijn bij dergelijke internationale overeenkomsten een preferentieel tarief van invoerrechten worden toegekend.
2. De regels voor de vaststelling van de oorsprong van de goederen voor de toepassing van het eerste lid, en de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om voor die tariefpreferenties in aanmerking te komen, worden vastgesteld bij of krachtens de wet of de internationale overeenkomst waarmee die tariefpreferenties worden ingevoerd of overeengekomen.

HOOFDSTUK 7 VRIJSTELLINGEN

Artikel 7.1 - Algemene bepalingen

1. Voor zover de in dit hoofdstuk opgenomen vrijstelling uitgaat van de identiteit van de goederen, wordt zij slechts verleend indien de identiteit voldoende kan worden vastgesteld op het moment dat dit voor de toepassing van de betreffende vrijstellingsbepaling relevant is.
2. De Minister kan, onder door hem te stellen voorwaarden, bepalen dat toepassing van lid 1 achterwege kan blijven.
3. De in dit hoofdstuk opgenomen vrijstellingen dienen op een door de Minister nader vast te stellen wijze te worden aangevraagd voordat de douaneaangifte voor de goederen wordt gedaan.
4. Bij Staatsbesluit kunnen aan alle in dit hoofdstuk genoemde vrijstellingen nadere voorwaarden en beperkingen gesteld worden en in welke gevallen de toepassing van lid 3 achterwege kan blijven.

Artikel 7.2 - Gehele vrijstelling

Door of namens de Minister vast te stellen bepalingen, onder daarbij door hem te stellen voorwaarden en beperkingen wordt gehele vrijstelling van invoerrecht verleend voor de invoer van:

- a. verhuisboedels, voor zover zij uit gebruikte goederen bestaan;
- b. uitzetten en huwelijksgeschenken, ingevoerd door een persoon komende van buiten het douanegebied, die met een ingezetene van Suriname in het huwelijk treedt en zich tengevolge van dat huwelijk in Suriname gaat vestigen;
- c. gebruikte goederen, die een ingezetene van Suriname heeft geërfd;
- d. doodskisten waarin lijken en urnen waarin as van verbrande lijken, benevens de daarmee ingevoerde bloemen en tot versiering van de kist of urn dienende voorwerpen;
- e. monsters en stalen met een onbeduidende waarde, die worden ingevoerd om daarop bestellingen op te nemen van in te voeren goederen, of die bestemd zijn om te dienen tot het doen van aankopen van uit te voeren goederen;
- f. catalogi, prijscouranten en ander handelsdrukwerk op naam van een buiten het grondgebied van Suriname gevestigde onderneming, die per geadresseerde in geringe hoeveelheden worden ingevoerd;
- g. vervoermiddelen en containers die, na uit het vrije verkeer te zijn uitgevoerd, weder worden ingevoerd zonder buiten het grondgebied van Suriname een herstelling, bewerking of een verwerking te hebben ondergaan;
- h. provisie en scheepsbehoeften aan boord van binnenkomende schepen, geen woonschepen zijnde;
- i. provisie aanwezig in luchtvaartuigen in internationaal verkeer;

- j. brandstoffen en smeermiddelen aanwezig in binnenkomende vervoermiddelen en bestemd voor de voortdrijving of smering daarvan;
- k. vliegtuigbenzine, bestemd voor verbruik aan boord van vliegtuigen die binnenlandse luchtvaartdiensten onderhouden;
- l. geneesmiddelen en andere artikelen, ingevoerd door een lichaam dat deze zonder winstoogmerk aanwendt ter bestrijding van volks- en besmettelijke ziekten;
- m. munten, bankbiljetten en muntbiljetten die door de Staat als wettig betaalmiddel worden uitgegeven;
- n. goederen, bestemd voor openbare musea of openbare verzamelingen om daarin bewaard te blijven;
- o. goederen die uit het vrije verkeer zijn uitgevoerd voor enig ander doel dan voorzien in dit artikel en weder worden ingevoerd zonder buiten het grondgebied van Suriname een herstelling, bewerking of verwerking te hebben ondergaan.

Artikel 7.3 - Gedeeltelijke vrijstelling

Door of namens de Minister wordt gedeeltelijke vrijstelling van invoerrecht verleend bij invoer van:

- a. films, filmstroken, microfilms, lantaarnplaatjes en geluidsopnamen van opvoedkundige aard, bestemd voor omroeporganisaties of bestemd om, zonder dat daarbij winst wordt beoogd of gemaakt te worden gebruikt door organisaties die door de Minister zijn aangewezen;
- b. wetenschappelijke instrumenten en apparaten, uitsluitend bestemd voor het onderwijs of voor zuiver wetenschappelijk onderzoek waarbij geen winst wordt beoogd of gemaakt, mits deze instrumenten of apparaten worden ingevoerd ten behoeve van door de Minister aan te wijzen wetenschappelijke instellingen of inrichtingen van hoger onderwijs;
- c. goederen speciaal vervaardigd, hetzij voor de opvoedkundige, culturele of wetenschappelijk ontwikkeling van blinden, hetzij voor de wederinschakeling van blinden in de maatschappij en bestemd tot hun persoonlijke gebruik;
- d. geschenkingen in door de Minister aan te wijzen gevallen;
- e. door de Minister aangewezen goederen die in verband met hun bijzondere aard of bestemming geacht kunnen worden voor het handelsverkeer van geen betekenis te zijn;
- f. benodigdheden, waaronder provisies, voor expedities waarvan ten genoegen van de Minister of een door hem aan te wijzen ambtenaar wordt aangetoond dat zij een wetenschappelijke doel beogen;
- g. door de Minister aangewezen toestellen, apparaten of voorwerpen, die dienen om de nadelige gevolgen van lichaamsgebreken geheel of gedeeltelijk op te heffen;

- h. voorwerpen ten behoeve van erkende kerkgenootschappen, bestemd om bij de eredienst te worden gebruikt;
- i. bijenkorven, bijenkasten, bijenmaskers, bijenraten (niet met honing gevuld) en dergelijke goederen, bestemd voor de bijenteelt;
- j. benodigdheden voor door de Minister aan te wijzen takken van sport, met uitzondering van kleding, kledingtoebehoren en ander schoeisel dan voetbalschoenen en spikes;
- k. zonne-energiesystemen alsmede delen en toebehoren daarvoor, bestemd voor het opwekken van elektriciteit;
- l. schilpadeieren bestemd voor wetenschappelijke doeleinden of bestemd voor de teelt van schildpadden;
- m. wandplaten uitsluitend bestemd voor demonstratie- of onderwijsdoeleinden;
- n. produkten voor fotografie en cinematografie die bestemd zijn voor de off-setindustrie, luchtfotografie, astronomie, geofysie, fernografie en microfotografie en dergelijke;
- o. benodigdheden voor de aanleg en het onderhoud van telegraaf- en telefoonlijnen en van radio- en/of televisieomroep, zendinstallaties en voor het tot stand brengen en in stand houden van radio-telegrafie en -telefonieverbindingen, waaronder niet begrepen huistelefoon-installaties, huistoestellen en huisinrichtingen voor radio-telegrafie en/of -telefonie;
- p. goederen door of ten behoeve van de N.V. Surinaamsche Waterleiding Maatschappij en bestemd voor de waterwinning, waterverdeling en waterverkoop van het bedrijf van die vennootschap;
- q. gebruikt luchtvaartmaterieel, ingevoerd door binnen het grondgebied van Suriname gevestigde luchtvaartmaatschappijen en afkomstig van door deze ondernemingen in internationaal verkeer gebezigd en aan haar toebehorend materieel;
- r. goederen door of ten behoeve van verenigingen of stichtingen (kerkgenootschappen daaronder begrepen), die rechtspersoonlijkheid bezitten en die zich ten doel stellen het verlenen van hulp aan of de verzorging van personen die in hoofdzaak of voor een belangrijk deel, tot de minst draagkrachtigen behoren.

Artikel 7.4 - Projecten

- 1. Door of namens de Minister wordt gehele vrijstelling van invoerrecht verleend bij de invoer van goederen voor de uitvoering van een project ten behoeve van de Staat of enig parastataal lichaam, voor zover dit project geheel of gedeeltelijk gefinancierd wordt uit gelden die voor dit doel ter beschikking zijn gesteld door een buitenlandse overheid of een buitenlandse overheidsinstelling, dan wel een Internationale Organisatie.

2. De vrijstelling als genoemd in lid 1 wordt slechts verleend als aan de uitvoering van een dergelijk project een overeenkomst tussen de Staat en degene die de gelden ter beschikking stelt ten grondslag ligt waaruit de verantwoording van deze vrijstelling blijkt.
3. De vrijstelling wordt ook verleend indien de goederen worden ingevoerd door degene aan wie de uitvoering van een in lid 1 genoemd project is uitbesteed, voorzover op het moment van invoer duidelijk is dat de goederen voor het project bestemd zijn.

Artikel 7.5 - Grondstoffenbesluit

Indien zulks naar het oordeel van de Minister in het economisch belang van Suriname nodig is, kan bij Staatsbesluit gehele of gedeeltelijke voorwaardelijke vrijstelling van invoerrecht worden verleend voor grond- en hulpstoffen en verpakkingsmiddelen ten behoeve van bedrijven van nijverheid, landbouw, tuinbouw, sierteelt, bosbouw, veeteelt, visserij, mijnbouw, voedingsmiddelen- of genotsmiddelenindustrie.

Artikel 7.6 - Vrijstelling internationale verdragen

1. Door of namens de Minister wordt gehele vrijstelling van invoerrecht verleend bij de invoer van:
 - a. goederen die bestemd zijn voor het persoonlijk gebruik - gebruik door leden van het gezin daaronder begrepen - van binnen het grondgebied van Suriname hun functie uitoefenende diplomatieke ambtenaren en beroepsconsuls, alsmede van de aan aldaar gevestigde ambassades, gezantschappen en consulaten verbonden kanselarijbeambten;
 - b. kanselarijbenodigdheden, die door of namens vreemde regeringen aan haar binnen het grondgebied van Suriname gevestigde ambassades, gezantschappen en consulaten worden toegezonden.
2. De vrijstelling bedoeld in lid 1, onder a, is slechts van toepassing voor zover de daar bedoelde diplomatieke ambtenaren, beroepsconsuls en kanselarijbeambten vreemdeling zijn en overigens binnen het grondgebied van Suriname geen bedrijf of beroep uitoefenen.
3. De vrijstellingen bedoeld in lid 1 zijn slechts van toepassing indien en voor zover de vreemde staat waarvan de ambassade, het gezantschap en het consulaat binnen het grondgebied van Suriname is gevestigd, aan vertegenwoordigers van Suriname een overeenkomstige vrijstelling verleent, behoudens afwijking in bestaande internationale verdragen.
4. De Minister kan, onder door hem te stellen voorwaarden en beperkingen, bepalingen vaststellen volgens welke vrijstelling van invoerrecht wordt verleend in gevallen waarin de internationale betrekkingen zulks wenselijk maken.

HOOFDSTUK 8 GOEDEREN DIE HET DOUANEGBIED VERLATEN

Paragraaf 1 Goederen die het douanegebied verlaten, anders dan als grensverkeer

Artikel 8.1.1 – Formaliteiten bij het uitgaan

1. Goederen die het douanegebied verlaten, zijn onderworpen aan douanetoezicht en kunnen worden onderworpen aan douanecontroles overeenkomstig de bepalingen bij of krachtens deze wet gesteld. In voorkomend geval kan de douane vaststellen langs welke route de goederen het douanegebied moeten verlaten.
2. Goederen worden door de douane voor uitgaan uit het douanegebied vrijgegeven op voorwaarde dat deze goederen dit gebied verlaten in dezelfde staat als op het tijdstip dat:
 - a. de douaneaangifte of aangifte tot wederuitvoer werd aanvaard; of
 - b. de summiere aangifte bij uitgaan was ingediend.
3. Surinaamse goederen vallen niet onder de bestemming uitvoer, indien zij uit hoofde van andere bepalingen in douanewetgeving en daaruit voortvloeiende besluiten al dan niet tijdelijk het douanegebied verlaten.
4. Niet-Surinaamse goederen die het douanegebied zullen verlaten, dienen te voldoen aan de bepalingen van dit hoofdstuk die formaliteiten vaststellen voor het verlaten van het douanegebied.
5. Van het brengen van goederen buiten het douanegebied wordt formeel melding gedaan bij de douane.
6. Goederen en het vervoermiddel waarmee zij zullen worden vervoerd worden uitgeklaard, overeenkomstig de bepalingen in deze paragraaf.
7. De uitklaring geschiedt door het doen van een opgave omtrent:
 - a. de goederen;
 - b. het vervoermiddel;
 - c. de scheepsprovisie;
 - d. de bemanning en hun persoonlijke goederen;
 - e. reizigers en door hun meegevoerde bagage.

Artikel 8.1.2 Indienen summiere aangifte bij het uitgaan

1. Voor goederen die het douanegebied zullen verlaten wordt, voordat zij het gebied verlaten en als deel van de uitklaring, een summier aangifte bij de douane ingediend.
2. De summier aangifte wordt ingediend:
 - a. 24 (vier en twintig) uur vóór vertrek van goederen die over het water zullen worden vervoerd;
 - b. 1 (een) uur vóór vertrek van goederen die via luchttransport zullen worden vervoerd;
 - c. 1 (een) uur vóór vertrek van goederen die over de weg of bij wege van grensverkeer zullen worden vervoerd.
3. De summier aangifte wordt langs elektronische weg ingebracht in het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane.
4. De inspecteur kan, voor zover de garantie wordt gegeven dat de informatie naderhand alsnog het automatische gegevensverwerkingssysteem van de douane kan worden ingevoerd, toestemming verlenen om op andere dan op elektronische wijze de summier aangifte in te dienen, indien
 - a. Het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane nog niet in zijn geheel is uitgerust om de summier aangiften elektronisch te ontvangen;
 - b. Er een storing optreedt in het systeem voor automatische gegevensverwerking van de douane;
 - c. De elektriciteitsvoorziening uit komt te vallen;
 - d. Vervoerders of hun vertegenwoordigers nog niet in staat zijn de summier aangifte elektronisch te doen.
5. De summier aangifte wordt gedaan door de gezagvoerder of bestuurder van het vervoermiddel waarmee de goederen (zullen) worden vervoerd of zijn vertegenwoordiger.

Artikel 8.1.2.1 Wijziging van de summier aangifte

1. Degene die de summier aangifte bij uitgaan heeft gedaan kan, op diens verzoek, worden toegestaan één of meer gegevens daarin te wijzigen nadat deze is ingediend. Het verzoek moet worden gedaan op een door de douane voorgeschreven wijze.
2. Wijziging van de summier aangifte is niet meer mogelijk indien:
 - a. de douane de persoon die de summier aangifte bij uitgaan heeft ingediend, in kennis heeft gesteld dat zij het voornemen hebben de goederen te controleren;
 - b. de douane heeft geconstateerd dat de gegevens van de summier aangifte bij uitgaan onjuist zijn;

- c. de goederen reeds bij de douane zijn aangebracht.

Artikel 8.1.2.2 – Ongeldig maken van de summiere aangifte

1. Een summiere aangifte die is ingediend voor het uitgaan kan door de douane ongeldig worden gemaakt, indien blijkt dat de goederen het douanegebied niet zullen verlaten.
2. De summiere aangifte wordt ongeldig gemaakt:
 - a. op verzoek van degene die de aangifte heeft ingediend of
 - b. uiterlijk 150 (eenhonderd en vijftig) dagen nadat de aangifte is ingediend.

Artikel 8.1.3 – Aanbrengen van het vervoermiddel

1. De gezagvoerder of bestuurder van een vervoermiddel of diens vertegenwoordiger dient 24 (vierentwintig) uren vóór vertrek uit het douanegebied op de voorgeschreven wijze informatie betreffende het vervoermiddel, de provisie, de bemanning en eventuele passagiers in te dienen. De inspecteur kan in bovengenoemde gevallen aanvullende voorzieningen treffen.
2. De gezagvoerder, de bestuurder of diens vertegenwoordiger dient het daadwerkelijke vertrek te bevestigen bij de douane. Het vervoermiddel en de meegevoerde goederen mogen het douanegebied slechts verlaten, nadat daarvoor op de door de inspecteur voorgeschreven wijze toestemming is verleend
3. Bij staatsbesluit worden nadere regels gesteld omtrent de vorm van de opgave genoemd in artikel 8.1.1 lid 7 onder a, de summiere aangifte genoemd in lid 2 alsmede de daarbij te vermelden gegevens en over te leggen documenten.

Artikel 8.1.4 – Nadere regels omtrent het uitgaan

1. Bij of krachtens Staatsbesluit worden regels gesteld ter verzekering van de naleving van de wettelijke regelingen met betrekking tot het uitgaan van goederen en van vervoermiddelen waarmee goederen kunnen worden gebracht uit het douanegebied.
2. In de krachtens lid 1 getroffen regels komen in ieder geval bepalingen voor met betrekking tot:
 - a. de aanwijzing van vaarwaters, luchtwegen en landwegen waarlangs goederen die worden binnengebracht kunnen worden vervoerd naar een landingsplaats;
 - b. de locatie van de landingsplaatsen alwaar binnengekomen vervoermiddelen kunnen aankomen;

- c. de plaats van vestiging van de douanekantoren alwaar vervoermiddelen en binnengebrachte goederen dienen te worden ingeklaard bij de douane.

Artikel 8.1.5 – Vrijstelling van formaliteiten bij het uitgaan

1. Van het doen van de in de artikelen 8.1.1 en 8.1.2 genoemde formaliteiten zijn, voorzover zij geen handelsgoederen aan boord hebben, vrijgesteld:
 - a. Militaire schepen en vliegtuigen;
 - b. Pleziervaartuigen en –vliegtuigen;
 - c. Vissersschepen welke hun thuishaven in Suriname hebben;
 - d. Door de minister aan te wijzen vervoermiddelen van openbare diensten.
2. Onverminderd het bepaalde in lid 1 dienen gezagvoerders van bovengenoemde vervoermiddelen in elk geval hun vertrek te melden.

Paragraaf 2 Grensverkeer

Artikel 8.2.1 – Korjalen en kleine vaartuigen

Van het vertrek van korjalen en andere kleine vaartuigen en de daarin of daarop aanwezige goederen welke het douanegebied zullen verlaten via de Marowijne- of Corantijnrivier zonder de open zee aan te zullen doen wordt bij de daartoe aangewezen douanekantoren 1 (een) uur vóór vertrek melding gedaan.

Artikel 8.2.2 – Veerponten

1. Van de goederen en de vervoermiddelen waarmee deze goederen worden vervoerd welke middels de veerpont te Albina of South Drain uit het douanegebied worden gebracht dient mondeling opgave te worden gedaan bij het daartoe aangewezen douanekantoor.
2. Van het doen van opgave zijn de schepen welke worden gebruikt als veerpont en de daartoe behorende goederen vrijgesteld.

Artikel 8.2.3 – Nadere regels omtrent uitgaan bij grensverkeer

1. De douanebestemming van goederen die met de vaartuigen genoemd in artikel 8.2.1 en artikel 8.2.2. uit het douanegebied zullen worden gebracht, dient bij de opgave die zal worden gedaan reeds vast te staan.
2. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de formaliteiten die bij grensverkeer in acht dienen te worden genomen.

HOOFDSTUK 9 BEVOEGDHEDEN

Paragraaf 1 Controle middels risicobeheer

Artikel 9.1.1 – Risicobeheer

1. Bij alle uit te voeren douanecontroles, andere dan steekproefcontroles is de douane steeds bevoegd gebruik te maken van methodieken die gebaseerd zijn op een met behulp van elektronische gegevensverwerkingstechnieken uitgevoerde risicoanalyse, die ertoe strekken om aan de hand van vastgestelde criteria de risico's in kaart te brengen en te evalueren alsmede de nodige tegenmaatregelen te ontwikkelen.
2. De in lid 1 genoemde controles worden uitgevoerd binnen een gemeenschappelijk kader voor risicobeheer, waarbij gemeenschappelijke risicocriteria en -normen, controlemaatregelen en prioritaire controlegebieden worden vastgesteld. Controles aan de hand van dergelijke informatie en criteria worden uitgevoerd onverminderd andere controles die worden uitgevoerd overeenkomstig deze wet.
3. De douane verricht risicobeheer om een onderscheid te maken tussen de niveaus van risico verbonden aan goederen die aan douanecontrole of douanetoezicht zijn onderworpen en om te bepalen of de goederen aan bijzondere douanecontroles zullen worden onderworpen, en zo ja, waar.
4. Dit risicobeheer omvat activiteiten zoals het verzamelen van gegevens en informatie, het analyseren en beoordelen van risico's, het voorschrijven en ondernemen van actie, en het regelmatig toezien op en herzien van dat proces en de resultaten ervan, op basis van voor deze methodiek bestaande strategieën.
5. De inspecteur kan nadere maatregelen nemen tot behoud van de bestaande kwaliteit van – en ter verdere ontwikkeling van het gemeenschappelijk kader voor risicobeheer en strategieën daarvoor.

Paragraaf 2 Algemene bepalingen

Artikel 9.2.1 – Controle- en opsporingstaak van de douane

1. Met de controle op de juiste naleving van de douanewetgeving zijn de douaneambtenaren belast. Zij zijn tevens bevoegd tot de opsporing en vaststelling van de daarin genoemde overtredingen en misdrijven.

2. De douaneambtenaren zijn, mits voorzien en desgevraagd na vertoon van hun aanstelling, te allen tijde en overal in het douanegebied bevoegd tot de in lid 1 genoemde controle, opsporing en vaststelling der overtredingen en misdrijven.
3. Met de opsporing van de feiten strafbaar gesteld in de douanewetgeving zijn naast de bij of krachtens artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering aangewezen ambtenaren tevens belast de douaneambtenaren.
4. Bij de uitoefening van hun controle- en opsporingstaak van lid 1, hebben de douaneambtenaren, behalve de bevoegdheden die zijn opgenomen in dit hoofdstuk, dezelfde bevoegdheden als de ambtenaren van politie die zijn aangewezen bij of krachtens artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering.
5. De douaneambtenaren kunnen van de bij dit hoofdstuk toegekende bevoegdheden slechts gebruik maken indien en voor zover dit voor de vervulling van hun taken bedoeld in lid 1 redelijkerwijs noodzakelijk is.
6. De inspecteur kan, indien noodzakelijk, bij de aan de douane toegewezen controle – en opsporingstaken, medewerking inroepen van instanties die de beschikking hebben over die faciliteiten die noodzakelijk kunnen zijn bij de uitoefening van de aan de douane toegewezen bevoegdheden.

Artikel 9.2.2 – Bevoegdheden op grond van andere wetten

De bepalingen van dit hoofdstuk gelden onverminderd de bepalingen in andere douanewetgeving dan deze wet waarin aan de douaneambtenaren bevoegdheden met betrekking tot het toezicht, de controle of de opsporing terzake van de juiste naleving ervan zijn toegekend.

Artikel 9.2.3 – Controlemaatregelen

1. De douane kan elke controlemaatregel nemen die nodig wordt geacht in het kader van de uitvoering van deze wet.
2. De controlemaatregelen kunnen met name inhouden:
 - a. onderzoek van goederen,
 - b. monsterneming,
 - c. verificatie van de juistheid en volledigheid van de in het kader van een aangifte of een kennisgeving verstrekte informatie en de aanwezigheid, echtheid, juistheid of geldigheid van documenten,
 - d. onderzoek van de bedrijfsboekhouding van personen die zich in het kader van hun bedrijfsvoering bezighouden met activiteiten die onder de douanewetgeving vallen en van andere bescheiden,
 - e. controle van vervoermiddelen,
 - f. controle van reizigers en andere personen en de goederen die zij bij of op zich dragen,

- g. officieel onderzoek en soortgelijke handelingen.

Artikel 9.2.4 – Controle na vrijgave

1. Ten behoeve van douanecontrole kan de douane de juistheid en de volledigheid van de informatie die is verstrekt in een douaneaangifte, aangifte tot tijdelijke opslag, summiere aangifte bij binnenbrengen, summiere aangifte bij uitgaan, aangifte tot wederuitvoer of kennisgeving van wederuitvoer, en het bestaan, de echtheid, de juistheid en de geldigheid van bewijsstukken controleren, alsook de bedrijfsboekhouding van de aangever en andere bescheiden betreffende deze goederen of betreffende voorafgaande of latere handelstransacties met deze goederen, na de vrijgave daarvan, onderzoeken. De douane kan eveneens overgaan tot onderzoek van de goederen en/of tot het nemen van monsters, zolang zij daartoe nog de mogelijkheid hebben.
2. Deze controles kunnen worden verricht bij de houder van de goederen of zijn vertegenwoordiger, bij elke persoon die beroepshalve direct of indirect bij deze transacties is betrokken, en bij elke andere persoon die beroepshalve over die documenten en gegevens beschikt.

Artikel 9.2.5 Douanezone

1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt onder douanezone verstaan, voor zover die in het douanegebied zijn gelegen:
 - a. de kuststrook;
 - b. alle landingsplaatsen;
 - c. alle havens;
 - d. alle luchthavens;
 - e. alle douane-entrepots;
 - f. alle ruimten voor tijdelijke opslag;
 - g. alle plaatsen waar accijnsgoederen voorhanden zijn;
 - h. alle rivieren met een rechtstreekse verbinding met de zee, alsmede de Commewijnerivier, het Van Blommestein-stuwmeer en het gedeelte van de Surinamerivier dat hierin uitmondt;
 - i. alle oevers van de in onderdeel h genoemde rivieren en van het Van Blommesteinstuwmeer.
 - j. de territoriale zee;
 - k. het luchtruim;
 - l. de gedeelten van de “Oost-Westverbinding” tussen Albina en Meerzorg respectievelijk Nieuw-Nickerie en de brug over de Saramaccarivier;
 - m. evenals het tot een afstand van twee kilometer omtrek of afstand omliggende of aanpalende gebieden bij de zones bedoeld sub a tot en met l;

- n. vrije zones.
2. Naast de in lid 1 genoemde plaatsen en gebieden kan de Inspecteur andere plaatsen of gebieden voor een beperkte tijdsduur aanwijzen als douanezone.
 3. Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot de voorwaarden en omstandigheden waaronder de Inspecteur op grond van het tweede lid douanezones mag aanwijzen.

Artikel 9.2.6 – Medewerking verlenen aan douaneambtenaren

1. Degene van wie medewerking wordt gevraagd is gehouden aan de douaneambtenaren, bij het uitoefenen van hun taak, overeenkomstig hun aanwijzingen en onder hun toezicht de nodige medewerking te verlenen en desgevorderd de daarvoor benodigde werklieden, hulpmiddelen en bijstand kosteloos ter beschikking te stellen. Bij gebreke daarvan kan de douane op kosten van de belanghebbende in het nodige voorzien of, voor zover het verrichten van de werkzaamheden niet in het belang van de administratie is geboden, deze achterwege laten.
2. Indien de douane dit voor het deugdelijk verrichten van de werkzaamheden noodzakelijk oordeelt, is degene aan wie dit wordt verzocht gehouden op daartoe gedane vordering de vervoermiddelen of andere goederen ten aanzien waarvan de werkzaamheden worden verricht op zijn kosten over te brengen naar een door de douaneambtenaren aangewezen plaats.

Artikel 9.2.7 – Gebruik van geweld

1. Douaneambtenaren zijn bevoegd in de rechtmatige uitoefening van hun werkzaamheden geweld te gebruiken tegen personen, dieren of zaken wanneer het daarmee beoogde doel dit, gelet op de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren, rechtvaardigt en dat doel niet op een andere wijze kan worden bereikt.
2. De uitoefening van de in lid 1 bedoelde bevoegdheid dient in verhouding tot het beoogde doel redelijk en gematigd te zijn. Alvorens tot aanwending van geweld over te gaan wordt, tenzij de omstandigheden dit niet toelaten, een duidelijke waarschuwing gegeven.
3. Bij Staatsbesluit worden ter zake gebruik van geweld door Douaneambtenaren nadere regels gesteld.

Artikel 9.2.8 – Geheimhoudingsplicht douaneambtenaren; Gegevensuitwisseling

1. Het is douaneambtenaren verboden hetgeen hen in enige werkzaamheid bij de uitvoering van de douanewetgeving, nopens de persoon of de zaken van een ander blijkt of meegedeeld wordt, verder bekend te maken dan nodig is voor de uitvoering van de douanewetgeving.

2. Onverminderd het bepaalde in lid 1, mogen douaneambtenaren de daarin genoemde informatie meedelen aan:
 - a. andere overheidslichamen- en instanties van Suriname voor de uitvoering van hun wettelijke taak en voorzover zij aan eenzelfde geheimhoudingsplicht zijn gehouden; en
 - b. aan douaneautoriteiten van derde landen, voorzover bij of krachtens een bilaterale of internationale overeenkomst in gegevensuitwisseling is voorzien.

Paragraaf 3 Bevoegdheden ten behoeve van de controle en de opsporing

Artikel 9.3.1 – Overzicht bevoegdheden

De douane heeft de volgende bevoegdheden teneinde zich van haar bij lid 1 van artikel 9.2.1 toegewezen taken te kwijten:

- a. Controle van documenten en andere gegevensdragers, alsmede het vragen van inlichtingen; b. Controle van goederen;
- c. Lijfsvisitatie;
- d. Visitatie van voertuigen;
- e. Onderzoek van gebouwen, erven en besloten terreinen.
- f. Het aanbrengen van douanezegels en waarmerken.

Artikel 9.3.2 Controle van documenten en andere gegevensdragers en vragen van inlichtingen

1. De in artikel 9.2.1 bedoelde douaneambtenaren zijn bevoegd van eenieder inzage te vragen van alle boeken, bescheiden en andere informatiedragers en daarvan afschrift nemen alsmede inlichtingen inwinnen.
2. Degene aan wie om inzage van boeken, bescheiden of andere informatiedragers wordt verzocht, wordt geacht die in zijn bezit te hebben, tenzij het tegendeel aannemelijk is.
3. Onder bescheiden in de zin van dit artikel worden eveneens bescheiden ter vaststelling van de identiteit alsmede reisbescheiden van reizigers begrepen.

Artikel 9.3.3 - Controle van goederen

1. De douaneambtenaren kunnen goederen onderzoeken, aan opneming onderwerpen en daarvan monsters nemen. De douaneambtenaren zijn hierbij bevoegd om verpakkingen te openen.

2. Degene bij wie de goederen onder beheer zijn of degene die over de goederen kan beschikken wordt door de douane uitgenodigd om bij het onderzoek overeenkomstig lid 1 aanwezig te zijn.
3. De douaneambtenaren nemen op verzoek van de belanghebbende een tweede monster.
4. Indien het onderzoek, de opneming of de monsterneming niet ter plaatse kan geschieden, kan de douane de goederen voor dat doel voor korte tijd meenemen tegen een door hem schriftelijk af te geven bewijs.
5. De genomen monsters worden voor zover mogelijk teruggegeven.
6. De belanghebbende wordt op zijn verzoek op de hoogte gesteld van de resultaten van het onderzoek, de opneming of de monsterneming.
7. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de wijze waarop het onderzoek de monsterneming en opneming plaatsvindt.

Artikel 9.3.3a – Inbeslagname en vrijgave goederen

1. Goederen en vervoermiddelen die het voorwerp zijn van een overtreding of misdrijf van de douanewetgeving, worden door de douaneambtenaren in beslag genomen. Hetzelfde geldt voor vervoermiddelen die speciaal voor het begaan van dergelijke strafbare feiten zijn ingericht of toegerust en voor voorwerpen die daar kennelijk voor zijn bestemd.
2. In een inventaris die bij het proces-verbaal of relaas bedoeld in artikel 9.2.7a lid 4 wordt gevoegd, worden de aldus in beslag genomen goederen, vervoermiddelen en voorwerpen geïdentificeerd.
3. Vrijgave van de overeenkomstig lid 1 in beslag genomen goederen, vervoermiddelen of voorwerpen vindt slechts plaats nadat de in verband met de overtreding vastgestelde administratieve boete is voldaan of voor de betaling ervan zekerheid is gesteld. Bovendien moeten alle formaliteiten van de douanebestemming die aan de goederen en vervoermiddelen werd of wordt gegeven, zijn voldaan, met inbegrip van het voldoen van de douaneschuld die in voorkomend geval ontstaat of is ontstaan, dan wel het stellen van een zekerheid daarvoor.
4. Vrijgave overeenkomstig het vorige lid is uitgesloten ten aanzien van in beslag genomen goederen of vervoermiddelen in verband waarmee een misdrijf werd vastgesteld, tenzij aan alle voorwaarden van het vorige lid is voldaan en bovendien de waarde van de goederen of vervoermiddelen wordt voldaan dan wel dat daarvoor zekerheid wordt gesteld.
5. In afwijking van het bepaalde in de leden 2 en 3 wordt aan de eigenaar te goeder trouw die ten genoegen van de douane bewijst dat hij niet wist en redelijkerwijs niet kon weten dat zijn overeenkomstig lid 1 in beslag genomen vervoermiddel voor het begaan van een overtreding of misdrijf van de douanewetgeving zou worden gebezigd, teruggave verleend mits hij daartoe binnen een maand na inbeslagname een verzoek bij de douane indient. De douane kan evenwel niet aangesproken worden voor enige schade die de eigenaar te goeder trouw als gevolg van de inbeslagname zou hebben geleden.

6. Vrijgave is in alle gevallen uitgesloten indien de in beslag genomen goederen aan verbodsbepalingen zijn onderworpen, of indien het belang van het onderzoek zich daartegen verzet.
7. Aan bederf of ernstige waardevermindering onderhevige in beslag genomen goederen die niet overeenkomstig de voorgaande leden worden vrijgegeven, kunnen door de douane openbaar worden verkocht.
8. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld omtrent de toepassing van dit artikel, met name voor de gevallen waarin overeenkomstig dit artikel beslag is gelegd van onbekende personen en wanneer goederen in dergelijk geval kunnen worden geacht te zijn afgestaan aan de Staat.

Artikel 9.3.3b – In bewaringneming goederen

1. In alle gevallen waarbij goederen het douanegebied worden binnengebracht, er aangifte wordt gedaan om een douanebestemming aan de goederen te geven, maar de goederen de beoogde bestemming op dat moment niet kunnen volgen, kunnen de goederen op kosten en risico van degene die de goederen binnen heeft gebracht door de douane in bewaring worden genomen of onder bewaring worden gesteld.
2. De in bewaring genomen goederen blijven onder toezicht van de douane, totdat aan de goederen een bestemming wordt gegeven.
3. Bij staatsbesluit kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot:
 - a. de wijze waarop de in bewaring genomen goederen dienen te worden opgeslagen;
 - b. de tijd waarbinnen aan de goederen een bestemming dient te worden gegeven.

Artikel 9.3.4 - Lijfsvisitatie

1. Onder lijfsvisitatie wordt verstaan: het onderzoek aan lichaam en van kleding.
2. Aan lijfsvisitatie door de douane zijn onderworpen personen die:
 - a. zich bevinden in een douanezone als bedoeld in artikel 9.2.5;
 - b. zich bevinden in of op een uit het buitenland komend vervoermiddel dat zich in een douanezone bevindt;
 - c. zich bevinden in of op een naar het buitenland vertrekkend vervoermiddel dat zich in een douanezone bevindt;

3. Personen die aan lijfsvisitatie zijn onderworpen, zijn op eerste vordering van de douaneambtenaren gehouden stil te staan en deze te volgen naar een door hen aangewezen plaats.
4. Personen die zich binnen de territoriale zee of de douanezones genoemd in artikel 9.2.5, lid 1 onderdeel h, ophouden, worden voor de toepassing van dit artikel geacht zich te bevinden in een vanuit het buitenland komend vervoermiddel.
5. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld onder welke omstandigheden de lijfsvisitatie plaatsvindt en welke voorwaarden hierbij in acht genomen worden.

Artikel 9.3.5 - Visitatie van vervoermiddelen

1. Alle vervoermiddelen kunnen door de douane aan visitatie onderworpen worden, voor zover dat redelijkerwijs nodig is voor de vervulling van zijn taak.
2. Bij visitatie van een vervoermiddel kan de douane het vervoermiddel, en de daarin of daarop aanwezige goederen, aan onderzoeken en opnemingen onderwerpen die zij nodig oordelen.
3. Ten behoeve van een visitatie is, op eerste vordering van de douane:
 - a. de gezagvoerder van een schip dat zich bevindt in een douanezone gehouden, het schip terstond vaart te doen minderen of te doen bijdraaien; of
 - b. de bestuurder van een ander vervoermiddel dan een schip gehouden dit terstond te doen stilhouden en indien het vervoermiddel door mechanische kracht wordt voortbewogen, de motor buiten werking te stellen.
4. De douane kan goederen die, zonder zich in of op een vervoermiddel te bevinden, worden vervoerd, aan de onderzoeken en opnemingen te onderwerpen die zij nodig oordelen.
5. Op verzoek van de douaneambtenaren zijn personen die goederen vervoeren die zich niet in of op een vervoermiddel bevinden, gehouden terstond stil te staan. De door hen meegevoerde goederen kunnen door de douaneambtenaren worden onderzocht.
6. Bij de onderzoeken en opnemingen van goederen die vervoerd worden, is de gezagvoerder of de bestuurder van het vervoermiddel of de beheerder van de goederen gehouden op eerste vordering van de douane inzage te verlenen in de bij het vervoermiddel of de goederen behorende vracht of ladingpapieren, alsmede in de bescheiden welke krachtens wettelijke regelingen bij de goederen aanwezig moeten zijn.
7. Gelijke verplichting als bedoeld in lid 6, rust op de persoon onder wiens beheer zich goederen bevinden, die zonder te worden verplaatst, zich elders in een douanezone bevinden dan in of op een gebouw, erf of besloten terrein.
8. Degene aan wie inzage van de in lid 6 bedoelde papieren of bescheiden wordt verzocht, wordt geacht die in zijn bezit te hebben, tenzij het tegendeel aannemelijk is.

Artikel 9.3.5a – Visitatie van vervoermiddelen voor verlof tot langer verblijf in het douanegebied

1. De douane kan toestemming verlenen aan gezagvoerders of hun vertegenwoordigers dat een vervoermiddel voor langere tijd in het douanegebied vertoeft.
2. Voordat toestemming hiervoor wordt verleend visiteert de douane het vervoermiddel en constateert dat er zich geen niet-Surinaamse goederen in het vervoermiddel bevinden en dat aan alle voorwaarden voor wat betreft het binnenbrengen in de zin van hoofdstuk II van deze wet is voldaan.
3. Bij of krachtens staatsbesluit kunnen nadere regels worden vastgesteld met betrekking tot:
 - a. De periode gedurende welke de vervoermiddelen na verlof tot verblijf in het douanegebied mogen verblijven;
 - b. De verplichting tot het kennisgeven aan de douane van intentie tot vertrek en het eventueel innemen van vracht en/of personen;
 - c. Toestemming voor het innemen van vracht en personen;
 - d. Voorafgaande visitatie van het vervoermiddel voordat de toestemming genoemd in sub c. wordt verleend
 - e. Formaliteiten voor innemen van vracht en personen
 - f. Definitief vertrek.

Artikel 9.3.6 - Onderzoek van gebouwen gesloten terreinen en erven 1.

De douane kan gebouwen, erven en besloten terreinen aan visitatie onderwerpen.

2. Teneinde zich toegang te verschaffen tot gebouwen, erven en besloten terreinen kan de douane zo nodig geweld gebruiken of de hulp van de ambtenaren als genoemd in artikel 134 van het Wetboek van Strafvordering inroepen.
3. Bij visitatie van een gebouw, erf of besloten terrein kan de douane het gebouw, erf of besloten terrein, alsmede de daarin of daarop aanwezige voorwerpen en zelfstandigheden, aan alle onderzoeken en opnemingen te onderwerpen welke zij nodig oordeelt.
4. Gedeelten van een gebouw die kunnen worden aangemerkt als woning worden door de douane zonder toestemming van de bewoner slechts binnengetroden op grond van een daartoe verstrekte algemene of bijzondere schriftelijke last van de ambtenaren als genoemd in artikel 113 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering. Bedoelde last wordt slechts bij dringende noodzakelijkheid verstrekt.
5. In de voorgaande leden wordt onder gebouwen, erven en besloten terreinen respectievelijk verstaan:

- a. een bouwwerk vervaardigd van duurzaam materiaal dienende tot berging van goederen,
 - b. een al of niet omheind, onbebouwd stuk grond behorend bij een huis,
 - c. een slechts voor eigenaren en niet voor vreemden toegankelijk stuk grond of gebied.
6. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot het binnentreden van gebouwen, erven en besloten terreinen in het algemeen en gedeelten van gebouwen die als woning kunnen worden aangemerkt in het bijzonder.

Artikel 9.3.7 - Identificatiemaatregelen

De douane neemt de nodige maatregelen om de goederen te kunnen identificeren wanneer deze identificatie noodzakelijk is, ter waarborging van de naleving van de douanebestemming waarvoor de betrokken goederen zijn aangegeven.

Artikel 9.3.8 - Het aanbrengen van douanezegels en waarmerken

1. De douane kan de nodige maatregelen nemen of doen nemen om de goederen te kunnen identificeren, indien deze identificatie noodzakelijk is ter waarborging van de naleving van de bepalingen in deze wet of in andere douanewetgeving.
Deze identificatiemaatregelen hebben in het gehele douanegebied dezelfde rechtsgevolgen.
2. De identificatiemiddelen die op de goederen, verpakking of vervoermiddelen zijn aangebracht, mogen alleen worden verwijderd of vernietigd door, namens of met toestemming van de douane, behalve als ten gevolge van niet te voorzien omstandigheden of overmacht het verwijderen of vernietigen ervan voor het behoud van de goederen of de vervoermiddelen absoluut noodzakelijk is.
3. Bij staatsbesluit kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot de identificatiemaatregelen die kunnen worden toegepast.

HOOFDSTUK 10 BEZWAAR EN BEROEP

Paragraaf 1 Bezwaar

Artikel 10.1.1 – Bezwaar bij de Inspecteur

1. Degene die bezwaar heeft tegen enige beslissing die de douane op grond van de douanewetgeving jegens hem heeft genomen, kan een bezwaarschrift indienen bij de inspecteur. De inspecteur tekent onverwijld de datum van ontvangst aan op het bezwaarschrift. Bij ontvangst van het bezwaarschrift kan de inspecteur op verzoek van belanghebbende een ontvangstbevestiging afgeven. Het bezwaarschrift moet binnen twee maanden na dat de beslissing is genomen en aan belanghebbende is bekendgemaakt worden ingediend.
2. Met een voor bezwaar vatbare beslissing wordt gelijkgesteld het weigeren een dergelijk beslissing te nemen en het niet tijdig nemen van een dergelijk beslissing. De bezwaartermijn voor de in de vorige volzin genoemde gevallen vangt aan zodra de wettelijke termijn voor het nemen van een dergelijk beslissing is verstreken, dan wel, indien geen wettelijke termijn is gegeven, twee maanden na indiening van het verzoek.
3. Het bezwaarschrift wordt ondertekend en bevat ten minste:
 - a. de naam en het adres van de indiener;
 - b. het e-mailadres of het telefoonnummer van de indiener;
 - c. de dagtekening;
 - d. een omschrijving van de beslissing waartegen het bezwaar is gericht; en
 - e. de gronden van het bezwaar.
4. Ten aanzien van een na het verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn ingediende bezwaarschrift, blijft niet-ontvankelijkheidsverklaring op grond van het verstrijken daarvan achterwege, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener van het bezwaar in verzuim is geweest.

Artikel 10.1.2 – Uitspraak op bezwaar

1. De inspecteur doet uitspraak op het bezwaarschrift.
2. Met een uitspraak wordt gelijkgesteld het weigeren, dan wel niet tijdig doen van de uitspraak. Een uitspraak wordt geacht niet tijdig te zijn gedaan, indien de inspecteur niet binnen twee maanden na ontvangst van het bezwaarschrift een uitspraak heeft gedaan.
3. Indien de inspecteur niet in de gelegenheid is om binnen de in lid 2 bedoelde termijn uitspraak op het bezwaar te doen, stelt hij de belanghebbende hiervan schriftelijk in kennis, onder mededeling van de reden waarom nog geen uitspraak kan worden gedaan. De termijn van lid 2 wordt in de door de minister te bepalen gevallen met dit uitstel verlengd; deze termijn is maximaal een jaar. De inspecteur doet een uitspraak, zodra dat in redelijkheid van hem verwacht mag worden.
4. Het verstrijken van de in lid 2 en 3 bedoelde termijn ontheft de inspecteur niet van zijn verplichting om uitspraak te doen.

5. Indien de belanghebbende in zijn bezwaarschrift het verlangen daartoe te kennen geeft, wordt hij vóór de uitspraak door de inspecteur gehoord. Hij kan ook ambtshalve worden opgeroepen tot het verstrekken van inlichtingen of om de overwegingen te vernemen die bij de vaststelling van de aanslag hebben gegolden. In beide gevallen dient belanghebbende binnen een termijn van tenminste zeven dagen gehoor te geven aan de oproep.
6. Indien het bezwaar is gericht tegen een uitnodiging tot betaling met betrekking tot welke de vereiste aangifte niet is gedaan of niet volledig is voldaan aan een verzoek tot medewerking op de voet van artikel 9.2.6, wordt bij de uitspraak op het bezwaarschrift de uitnodiging tot betaling gehandhaafd, tenzij de inspecteur gebleken is dat, en zo ja in hoeverre, deze onjuist is.
7. De uitspraak op het bezwaar bevat ten minste:
 - a. de dagtekening,
 - b. de gronden van de beslissing,
 - c. de beslissing, en
 - d. dat door belanghebbende binnen twee maanden na dagtekening van de uitspraak beroep kan worden ingesteld bij de kantonrechter in belastingzaken.
8. Het bezwaar kan niet-ontvankelijk worden verklaard indien niet is voldaan aan de in artikel 10.1.1, lid 3 gestelde vereisten, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.
9. De inspecteur bezorgt een voor de indiener bestemd afschrift van de uitspraak ter post of reikt hem tegen ontvangstbewijs uit. Als een gemachtigde het bezwaarschrift heeft ingediend, doet de inspecteur hem ook een afschrift van de uitspraak toekomen.

Paragraaf 2 Beroep bij de Kantonrechter in belastingzaken

Artikel 10.2.1 – Beroep bij de Kantonrechter in belastingzaken

1. Degene die bezwaar heeft tegen een ingevolge deze wet jegens hem gedane uitspraak van de inspecteur, kan in beroep bij de kantonrechter in belastingzaken.
2. De termijn voor het instellen van beroep bedraagt twee maanden na dagtekening van de uitspraak op het bezwaar nadat het bekend is gemaakt aan belanghebbende.
3. Is de dag van dagtekening gelegen vóór de dag van de bekendmaking, dan vangt de termijn aan op de dag na de datum waarop de uitspraak op bezwaar op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt.
4. Artikel 10.1.1 leden 3 en 4, zijn van overeenkomstige toepassing.
5. Indien het beroep gericht is tegen het niet tijdig doen van een uitspraak op een bezwaarschrift, kan dit geschieden binnen twee jaar na afloop van de in artikel 10.1.2 lid 2, vermelde termijn.

6. Het beroepschrift kan worden ingediend, zodra de inspecteur in gebreke is tijdig uitspraak op het bezwaarschrift te doen.
7. Het beroep tegen het niet tijdig doen van een uitspraak op bezwaar, heeft mede betrekking op de alsnog genomen beslissing op het bezwaar, tenzij deze beslissing geheel aan het beroep tegemoet komt.

Artikel 10.2.2 – Beslissing op beroep

1. Het beroep kan niet-ontvankelijk worden verklaard indien niet is voldaan aan de in artikel 10.1.1, lid 3 gestelde vereisten, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn.
2. Indien de vereiste aangifte niet is gedaan of niet volledig is voldaan aan een verzoek tot medewerking op de voet van artikel 9.2.6, wordt het beroep afgewezen, tenzij gebleken is dat, en zo ja, in hoeverre de uitspraak onjuist is.

Artikel 10.2.3 - Doorzendplicht

1. Indien in plaats van een bezwaarschrift een beroepschrift is ingediend of omgekeerd, wordt het, onder vermelding van de datum van ontvangst, zo spoedig mogelijk doorgezonden aan het bevoegde orgaan, onder gelijktijdige mededeling hiervan aan de afzender.
2. Het tijdstip van indiening bij het onbevoegde orgaan is bepalend voor de vraag of het bezwaar- of beroepschrift tijdig is ingediend, behoudens in geval van kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht.

Artikel 10.2.4 – Geen schorsende werking

De verplichting tot betaling wordt niet geschorst door de indiening van een bezwaar- of beroepschrift.

HOOFDSTUK 11 STRAFBEPALINGEN

Paragraaf 1

Artikel 11.1.1 - Vaststelling van overtredingen en misdrijven

1. Douaneambtenaren stellen een proces-verbaal op van de feiten en omstandigheden die een overtreding of misdrijf uitmaken en die zij vaststellen bij de uitoefening van hun taken.
2. De persoon of personen ten laste van wie de feiten genoemd in lid 1 werden vastgesteld en die door de douane geïdentificeerd kunnen worden, worden uitgenodigd om bij de opmaking van het proces-verbaal aanwezig te zijn. Zij krijgen een afschrift van het proces-verbaal.
3. Bij Staatsbesluit worden de vormvoorschriften vastgesteld waaraan de in lid 1 bedoelde processen-verbaal moeten voldoen, en de wijze waarop de persoon of personen vermeld in lid 2 moeten worden uitgenodigd en voorzien van een afschrift van het proces-verbaal.
4. Ingeval de door hen overeenkomstig lid 1 vastgestelde feiten geen misdrijf uitmaken of kunnen uitmaken, kunnen de douaneambtenaren volstaan met het opstellen van een relaas der feiten.

Pagraaf 2

Artikel 11.2.1 – Kwalificatie als overtredingen Alle in deze paragraaf strafbaar gestelde feiten zijn overtredingen.

Artikel 11.2.2 – Niet-naleving vergunningsvoorwaarden

Wanneer degene die beschikt over een vergunning van de Douane, gegeven op grond van deze wet, zich niet aan een in deze vergunning opgenomen voorwaarde of een bij of krachtens deze wet ten aanzien van de vergunning opgenomen verplichting houdt, kan de Douane naast een op grond van de bepalingen in deze paragraaf op te leggen boete, als sanctie de betreffende vergunning intrekken.

Artikel 11.2.3 – Niet-naleving Staatsbesluiten

Het overtreden van een bepaling van een op deze wet gebaseerd Staatsbesluit wordt gestraft met een boete van de 2^e (tweede categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 3 (drie) maal de rechten bij invoer die verschuldigd worden.

Artikel 11.2.4 – Onttrekking aan douanetoezicht

Voor zover niet elders in deze wet geregeld, wordt bij onttrekking van goederen aan het douanetoezicht, degene die:

- a. de goederen aan het douanetoezicht heeft onttrokken of;
- b. de goederen aan het douanetoezicht heeft laten onttrekken of;

- c. verantwoordelijk was dat de goederen onder douanetoezicht zouden blijven, gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Artikel 11.2.5 – Andere wetsschendingen

Degene die een bepaling van deze wet overtreedt of een verplichting niet nakomt wordt, voorzover niet elders in deze paragraaf anders geregeld is, gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die verschuldigd worden.

Artikel 11.2.6 – Weigering medewerking; Verstrekken onjuiste informatie

Voorzover niet elders in deze paragraaf geregeld wordt:

- a. wanneer degene aan wie door de Douane om medewerking wordt verzocht, deze medewerking weigert, gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.
- b. wanneer aan de Douane verstrekte informatie niet juist is, degene die deze onjuiste informatie heeft verstrekt, voorzover hij redelijkerwijs kon weten dat deze informatie niet juist was, gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.7 – Samenloop

Wanneer op basis van enig artikel in deze paragraaf ten aanzien van dezelfde overtreding meerdere personen gestraft kunnen worden, worden deze personen allen afzonderlijk gestraft.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 1

Artikel 11.2.8 – Optreden zonder machtiging

Degene die zich zonder daartoe bevoegd te zijn voordoet als vertegenwoordiger van een persoon bij het vervullen van verplichtingen die deze andere persoon heeft op grond van deze wet, wordt gestraft met een boete van de 3e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.9 – Niet-voldoen administratieve verplichtingen

Degene die zich niet houdt aan één van de administratieve verplichtingen als opgenomen in artikel 1.5.1 wordt gestraft met een boete van de 2e (tweede) categorie van het Wetboek van Strafrecht voor elke verplichting waaraan niet wordt voldaan.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 2

Artikel 11.2.10 – Niet-naleving formaliteiten inzake binnenbrengen Degene die:

- a. het binnenbrengen van goederen niet onmiddellijk nadat deze zijn binnengebracht meldt aan de Douane; of
- b. goederen niet brengt naar een daartoe aangewezen landingsplaats; of
- c. goederen nadat een daartoe aangewezen landingsplaats is bereikt, niet onmiddellijk inklaart; of
- d. een onjuiste opgave doet bij de inklaring; of
- e. geen of een onjuiste summiere aangifte doet; wordt gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die verschuldigd worden.

Artikel 11.2.11 – Binnenbrengen via niet-toegelaten routes

Degene die goederen op een andere wijze het douanegebied binnenbrengt dan via de daartoe aangewezen vaarwaters, vliegroutes of landwegen wordt gestraft met een boete van de 4^e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij invoer, die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Artikel 11.2.12 – Niet-naleving tijdelijke opslag

Degene die goederen nadat deze zijn ingeklaard en zonder dat hieraan een douanebestemming is gegeven naar een andere plaats brengt dan naar een plaats die door de Douane is goedgekeurd voor tijdelijke opslag, wordt gestraft met een boete van de 4^e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Artikel 11.2.13 – Onttrekking aan tijdelijke opslag

Wanneer goederen buiten een goedgekeurde plaats voor tijdelijke opslag worden gebracht zonder dat aan deze goederen een douanebestemming is gegeven, wordt:

- a. degene die de goederen heeft opgeslagen in de goedgekeurde plaats; of
- b. de opslaghouder; of
- c. degene die de goederen buiten de goedgekeurde plaats heeft gebracht; of
- d. degene die de goederen onder zijn beheer heeft nadat deze buiten de goedgekeurde plaats zijn gebracht.

gestraft met een boete van de 4^e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij invoer die verschuldigd worden.

Artikel 11.2.14 – Grensverkeer over de rivieren

Degene die middels korjalen en andere kleine vaartuigen goederen binnenbrengt via de Marowijne of Corantijnrivier en zijn aankomst niet binnen een uur meldt, wordt gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 3

Artikel 11.2.15 – Onjuiste aangiften

1. Degene die bij het doen van een douane-aangifte onjuiste informatie verstrekt, wordt gestraft met:
 - a. wanneer het een verkeerde opgave met betrekking tot goederen betreft en leidt tot een onjuiste indeling in de gemeenschappelijk buitentarief, een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die hierdoor te weinig geheven of betaald worden;
 - b. wanneer het een verkeerde opgave met betrekking tot de waarde betreft een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die hierdoor te weinig geheven of betaald worden;
 - c. wanneer de onjuiste informatie gebaseerd is op een vals of vervalst bescheid, een boete van de 4^e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden;
2. De in lid 1 genoemde straffen zijn niet toepassing in de navolgende gevallen:
 - a. wanneer de onjuiste opgave te wijten is aan een kennelijke vergissing of verschrijving; of
 - b. wanneer de onjuiste opgave niet tot een nadeel voor de Staat leidt of kan leiden, tenzij deze gebaseerd is op een vals of vervalst bescheid.

Artikel 11.2.16 – Identificatiemaatregelen verhinderen

Degene die een handeling verricht die ertoe leidt dat de door de Douane genomen identificatiemaatregelen als genoemd in de artikel 9.3.7 en 9.3.8 ongedaan worden gemaakt, althans de identificatie van de goederen niet meer gewaarborgd is wordt gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 4

Artikel 11.2.17 – Niet-naleving vergunning

De vergunninghouder die zich niet houdt aan een of meerdere voorwaarden die zijn opgenomen in zijn vergunning of die zijn vermeld in de wet voor een bepaalde economische douanebestemming wordt gestraft met een boete van de 2^e (tweede) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.18 – Niet-naleving voorwaarden inzake douanevervoer

Wanneer goederen waaraan de douanebestemming douanevervoer is gegeven niet aankomen op de plaats van bestemming wordt: a. de vergunninghouder; of

- b. degene die met het vervoer is belast; of
- c. degene door wiens toedoen de goederen niet op de plaats van bestemming aankomen; gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Artikel 11.2.19 – Niet-naleving voorwaarden inzake Entrepot

1. De vergunninghouder als genoemd in artikel 4.4.3 die zich niet houdt aan de bij de vergunning gestelde voorwaarden, wordt gestraft met een boete van de 2^e (tweede) categorie van het Wetboek van Strafrecht;
2. Wanneer goederen waaraan de douanebestemming douane-entrepot is gegeven buiten een douane-entrepot waar zij zijn opgeslagen worden gebracht of anderszins aan het douanetoezicht in het kader van de vergunning voor het douane-entrepot worden onttrokken, zonder dat er aan de goederen een andere douanebestemming is gegeven, wordt: a. de entrepothouder; of
 - b. degene die de goederen heeft laten opslaan; of
 - c. degene door wiens toedoen de goederen buiten het entrepot zijn of worden gebracht of aan het douanetoezicht zijn of werden onttrokken;gestraft met een boete van de 4^e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.
3. Wanneer vanuit een douane-entrepot rechtstreeks aan een in Suriname gevestigde natuurlijke persoon die geen onderneming drijft goederen worden geleverd, wordt: a. de entrepothouder; of
 - b. degene die de goederen heeft laten opslaan; of
 - c. degene door wie de goederen worden geleverd;gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht per goed dat geleverd is.

Artikel 11.2.20 – Niet-naleving voorwaarden inzake uitvoer

1. Een ieder die goederen uitvoert zonder hiervoor een douane-aangifte te hebben gedaan, wordt gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij uitvoer die verschuldigd worden.
2. Wanneer de staat van de goederen nog een wijziging heeft ondergaan voordat deze zijn uitgevoerd, wordt degene die aan de goederen de douanebestemming uitvoer heeft gegeven een administratieve boete opgelegd van de 2^e (tweede) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.21 – Niet-naleving voorwaarden inzake wederuitvoer

Een ieder die goederen wederuitvoert zonder hiervoor een douane-aangifte te hebben gedaan, wordt gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.22 – Niet-naleving voorwaarden inzake vernietiging

Een ieder die goederen welke nog onder douanetoezicht zijn vernietigt of laat vernietigen zonder de Douane hieraan voorafgaand op de hoogte te stellen, wordt gestraft met een boete van de 2^e (tweede) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 7

Artikel 11.2.23 – Niet-naleving voorwaarden inzake vrijstellingen

Wanneer goederen waarvoor een gehele of gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer is verleend niet gebruikt worden overeenkomstig de bestemming op basis waarvan de vrijstelling is verleend, wordt degene die de vrijstelling heeft verzocht gestraft met een boete van de 3^e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij invoer die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Overtredingen met betrekking tot hoofdstuk 8

Artikel 11.2.24 – Niet-naleving voorwaarden inzake het uitgaan

1. Degene die:

- a. het uitgaan van goederen niet onmiddellijk meldt aan de Douane; of
- b. uit te voeren goederen niet brengt naar een daartoe aangewezen landingsplaats; of
- c. uit te voeren goederen nadat een daartoe aangewezen landingsplaats is bereikt, niet onmiddellijk uitklaart; of
- d. een onjuiste opgave doet bij de uitklaring; of
- e. geen of een onjuiste summiere aangifte doet;

wordt gestraft met een boete van de 3e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of, indien naar aanleiding van dit feit rechten verschuldigd worden, ten hoogste 4 (vier) maal de rechten bij uitvoer die verschuldigd worden.

2. Degene die middels korjalen en andere kleine vaartuigen of anderszins goederen buiten het douanegebied brengt via de Marowijne of Corantijnrivier en zijn vertrek niet meldt, wordt gestraft met een boete van de 3e (derde) categorie van het Wetboek van Strafrecht.

Artikel 11.2.25 – Niet-naleving voorwaarden inzake uitgaan via niet-toegelaten routes

Degene die goederen op een andere wijze buiten het douanegebied brengt dan via de daartoe aangewezen vaarwaters, vliegroutes of landwegen wordt gestraft met een boete van de 4e (vierde) categorie van het Wetboek van Strafrecht of ten hoogste 5 (vijf) maal de rechten bij uitvoer, die naar aanleiding van dit feit verschuldigd worden.

Paragraaf 3 Misdrijven

Artikel 11.3.1 – Kwalificatie als misdrijven Alle in deze paragraaf strafbaar gestelde feiten zijn misdrijven.

Artikel 11.3.2 – Als misdrijf gestrafte feiten

1. Opzettelijk handelen in strijd met het bepaalde in de artikelen 11.2.6, 11.2.8, 11.2.10 wordt gestraft met een gevangenisstraf van 2 (twee) jaar of een geldboete van de vierde categorie van het Wetboek van Strafrecht.
2. Opzettelijk handelen in strijd met het bepaalde in de artikelen 11.2.16, 11.2.20, voor zover geen of te weinig uitvoerrechten zijn geheven en 11.2.21 wordt gestraft met een gevangenisstraf van 4 (vier) jaar of een geldboete van de vijfde categorie van het Wetboek van Strafrecht.
3. Opzettelijk handelen in strijd met het bepaalde in de artikelen 11.2.4, 11.2.11, 11.2.15 lid 1, onderdeel c wordt gestraft met een gevangenisstraf van 6 (zes) jaar of een geldboete van de zesde categorie van het Wetboek van Strafrecht.
4. Wanneer ten gevolge van een misdrijf geen of te weinig rechten bij invoer of rechten bij uitvoer worden geheven, geldt de maximale boete:
 - a. voor de misdrijven genoemd in lid 1 onderdeel a: 10 (tien) maal de te weinig geheven rechten of de rechten die naar aanleiding van het feit verschuldigd werden;
 - b. voor de misdrijven genoemd in lid 1, onderdeel b: 15 (vijftien) maal de te weinig geheven rechten of de rechten die naar aanleiding van het feit verschuldigd werden;
 - c. voor de misdrijven genoemd in lid 1, onderdeel c: 20 (twintig) maal de te weinig geheven rechten of de rechten die naar aanleiding van het feit verschuldigd werden, voor zover deze bedragen hoger zijn dan de in de respectievelijke onderdelen genoemde categorieën.

Artikel 11.3.3 – Verbeurdverklaring

De goederen en vervoermiddelen in verband waarmee een misdrijf zoals omschreven in artikel 11.3.2 werd gepleegd, worden verbeurdverklaard ook indien zij niet toebehoren aan de veroordeelde.

Hoofdstuk 12 Slotbepalingen

Artikel 12.1 –

Uitvoeringsbepalingen bij

Staatsbesluit

Onverminderd de bepalingen van deze wet, waarin een staatsbesluit is voorgeschreven, kunnen omtrent de in deze wet geregelde onderwerpen nadere regels bij of krachtens staatsbesluit worden vastgelegd.

Artikel 12.2 – Dag, week In

deze wet wordt:

- a. een dag gelijkgesteld aan een werkdag, waarbij weekenddagen, alsmede door de overheid erkende algemene feestdagen niet beschouwd worden als werkdag;
- b. een week gelijkgesteld aan zeven dagen, waarbij door de overheid erkende algemene feestdagen buiten beschouwing blijven.

Artikel 12.3 – Assistentie; Geheimhouding

1. Douaneambtenaren kunnen zich bij de uitoefening van hun functie laten vergezellen door vanwege de Inspecteur aan te wijzen personen.
2. Voor de in lid 1 aangewezen personen geldt eenzelfde geheimhoudingsplicht als voor de douaneambtenaren.

Artikel 12.4 Intrekkingsbepaling

Bij de inwerkingtreding van deze wet, vervalt de In- en uitvoerkostenwet 1940 (G.B. 1940 no. 175, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2017 no. 97) en de daarop betrekking hebbende uitvoeringsregelingen, de Wet tarief van Invoerrechten 1996 (S.B. 1995 no. 111 zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2004 no. 79) en de Scheepvaartwet” (G.B. 1908 no. 63, geldende tekst G.B. 1939 no. 30, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1994 no. 61).

Artikel 12.5 Citeertitel

1. Deze wet wordt aangehaald als: Algemene Douane Wet.
2. Zij wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
3. Zij treedt onmiddellijk na haar afkondiging in werking.
4. De Minister van Financiën en Planning is belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de.....

CHANDRIKAPERSAD SANTOKHI

**WET van 2024, houdende nieuwe regels inzake de
douanewetgeving (Algemene Douanewet 2024) -----**

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. Inleiding

Algemeen

De taken van de Inspectie der Invoerrechten en Accijnzen (hierna: douane) zijn min of meer te verdelen in: de fiscale en de niet-fiscale taken.

Oorspronkelijk had de douane slechts fiscale taken, het heffen van de verschillende belastingen bij het in- of uitvoeren van goederen. In de loop der jaren is echter gebleken dat het zeer efficiënt was om de douane, terwijl deze binnenkomende ladingen toch al aan het controleren was, ook taken te geven die een niet-fiscaal karakter hebben. Het gaat hier in de meeste gevallen om de controle op goederen die het land niet, of slechts onder strenge voorwaarden mogen binnenkomen. Het bekendste voorbeeld hiervan is de controle van de douane op verdovende middelen.

Hierdoor heeft de douane in de uitvoering van haar werkzaamheden met verschillende wetten te maken, die door verschillende departementen zijn opgesteld.

De fiscale wetgeving is in het bijzonder vervat in de zogenaamde Scheepvaartwet en de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. De Scheepvaartwet bevat de formele bepalingen waaraan voldaan moet

worden bij de invoer van goederen. De Wet Tarief van Invoerrechten houdt de meer materiële bepalingen in, met name regels voor het bepalen van de grondslag en het tarief van de te betalen invoerrechten.

Beide wetten zijn geschreven voor de fiscale taken van de douane. Er is op dit moment weinig aansluiting tussen deze wetten en de wetten waarin de niet-fiscale douanetaken zijn geregeld. Daarnaast is in het bijzonder de Scheepvaartwet, die honderd jaar oud is, achterhaald.

Dit alles heeft geleid tot de conclusie dat er een Algemene Douanewet moet komen.

Uitgangspunten

Bij het opstellen van de tekst van de wet zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd:

1. Deze Algemene Douane wet moet gelden voor zowel de fiscale als alle niet-fiscale taken van de douane. Het materiële gedeelte met betrekking tot de niet-fiscale taken van de douane blijft geregeld in de bijzondere wetten.
2. Er moet aansluiting gezocht worden bij moderne, internationaal aanvaarde en gebruikelijke normen en procedures inzake internationale handel.
3. De wet moet een raamwet zijn; zij regelt enkel het wettelijke kader dat verdere invulling moet krijgen bij Staatsbesluit of Ministeriële Beschikking.
4. De wet moet helder, uitvoerbaar en rechtvaardig zijn.

Ad 1.

Dit is het belangrijkste uitgangspunt van deze wet. Doordat in vele verschillende wetten nietfiscale taken aan de douane zijn opgedragen, zijn de bevoegdheden van de douane niet uniform geregeld. Dit heeft tot gevolg dat de bevoegdheden van douane-ambtenaren soms verschillen afhankelijk van de niet-fiscale taak die hij moet verrichten. Gezien de grote hoeveelheid verschillende wetten is dit onwenselijk, zowel voor de douane als voor de rechtsonderhorigen. Deze nieuwe douanewet bevat verder slechts de formaliteiten ten aanzien van de fiscale douanetaken, voor zover deze op de in-, uit-, of doorvoer van goederen betrekking hebben. De te controleren normen of materiële bepalingen inzake de niet-fiscale douanetaken zijn en blijven geregeld in de verschillende bijzondere wetten ter zake.

De bevoegdheden in deze nieuwe wet zullen algemeen zijn, dat betekent van toepassing op alle wetten waarin de douane een rol speelt bij de handhaving ervan. Deze uniformiteit zal de kwaliteit en doeltreffendheid van het werk van de douane ten goede komen en de rechtszekerheid bij de rechtsonderhorigen bevorderen.

Ad 2

Het werk van de douane kan niet los gezien worden van internationale ontwikkelingen. In de wereld probeert men te komen tot een zo groot mogelijke uniformiteit in de douaneformaliteiten. De reden hiervan is met name gelegen in het vergemakkelijken van het verhandelen van goederen

tussen verschillende landen, en daarbij de welvaartscreatie te bevorderen. Immers, is het voor een bedrijf dat goederen vervoert naar verschillende landen praktischer om in alle landen dezelfde formaliteiten te verrichten, in plaats van in elk land geconfronteerd te worden met verschillende nationale, van elkaar verschillende, voorschriften.

Ad 3

Eén van de grote nadelen van de huidige wetgeving is dat te veel details vastliggen in de wet, waardoor er moeilijk kan worden ingespeeld op nieuwe ontwikkelingen of bijzondere situaties. Bovendien is de douanewetgeving een bij uitstek praktische tak van fiscaal recht, die vaak gedetailleerde regelingen vereist om verschillende praktische situaties het hoofd te bieden. Om hieraan tegemoet te komen, maar om tegelijkertijd de leesbaarheid van de tekst niet in het gedrang te brengen, worden in de wet enkel de hoofdlijnen geregeld, met name de zaken welke op basis van de Grondwet, zoals tarieven, boetes en bevoegdheden, in een wet in formele zin geregeld moeten zijn. Uitvoeringsdetails, zoals de vorm en inhoud van documenten, openingstijden van kantoren, etcetera, zullen bij Staatsbesluit of Ministeriële Beschikkingen geregeld worden. Deze wijze van opbouw maakt de wet meer leesbaar en daardoor beter toepasbaar. Bovendien kan makkelijker ingespeeld worden op de wijzigende noden van het internationale handelsverkeer (te denken valt bijvoorbeeld aan het indienen van douanedocumenten via elektronische weg, waarvoor in deze wet reeds een wettelijke basis wordt gelegd).

Ad 4

De formaliteiten die verricht moeten worden bij de invoer van goederen hebben een vertragend effect in de handelsketen. Dit is niet te voorkomen, echter in deze wet wordt geprobeerd om het oponthoud zo kort mogelijk te laten zijn. Echter, voorop staat dat de douane haar taken goed kan uitvoeren en de juiste belastingen kan innen, en controle kan uitoefenen over de goederen waarvan de invoer verboden is dan wel aan voorwaarden is onderworpen. Op die manier wordt een evenwicht bereikt tussen, enerzijds, het overheidsbelang, en anderzijds de legitieme belangen van de internationale handel.

Internationale kader

Multilateraal kader

In de vorige paragraaf is aangegeven dat bij het maken van deze nieuwe wet rekening is gehouden met internationale ontwikkelingen en bestaande verdragen. Als belangrijkste leidraad heeft de “Internationale Overeenkomst inzake vereenvoudiging en harmonisatie van douaneprocedures” (het zogenaamde “verdrag van Kyoto”) gediend. Deze overeenkomst is onder auspiciën van de

Wereld Douane Organisatie tot stand gekomen. Suriname is lid van de Wereld Douane Organisatie derhalve zijn de richtlijnen van dit verdrag van toepassing. Op deze manier voldoet de nieuwe Surinaamse douanewetgeving aan de wereldstandaard.

Bovendien voldoet Suriname, door het toepassen van de principes van het verdrag van Kyoto, aan haar internationale verplichtingen in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO; zie met name artikel X GATT 1994).

Daarnaast is in deze wet een aantal andere verdragen geïmplementeerd waar Suriname zich bij heeft aangesloten. Het gaat hierbij met name om: - Verdrag van Chicago inzake burgerluchtvaart (ICAO) - IMO-verdrag

- verdrag van Wenen inzake diplomatiek en consulair verkeer
- de douaneconventie inzake containers (1972)
- de douaneconventie inzake de tijdelijke invoer van goederen (ATA Conventie)
- WTO

Regionaal kader: Caricom

Het lidmaatschap van de Caricom brengt voor Suriname ondermeer de verplichting mee samen te werken met de andere lidstaten om te komen tot een effectieve en geharmoniseerde toepassing van de verdragsbepalingen inzake de bewegingen van goederen, personen en vervoersmiddelen over de landsgrenzen van de verdragspartners. Bovendien hebben de verdragspartners het engagement genomen om te komen tot een geharmoniseerde douanewetgeving en douaneprocedures. Het harmonisatieproces dat op basis hiervan werd ondernomen, is evenwel veel moeilijker en langduriger gebleken dan aanvankelijk gedacht. Bovendien is de betrachting te komen tot harmonisatie, niet tot unificatie. De bepalingen in deze wet zijn dan ook in overeenstemming gebracht met de Caricom ontwerp teksten die op de datum van afsluiten van deze tekst circuleren. Gelet op de hoger toegelichte noodzaak te komen tot een nieuwe algemene douanewet voor Suriname, kan de afwikkeling van het harmonisatieproces op Caricom niveau, dat overigens per definitie een voortgaand proces is, evenwel niet worden afgewacht.

Met betrekking tot de tariefindeling van de goederen en het tarief zijn wel vastliggende afspraken gemaakt op Caricom niveau. Deze zijn in de interne rechtsorde van Suriname opgenomen in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996.

II Toelichting per hoofdstuk

Hoofdstuk 1 Algemene Bepalingen

Inleiding

Het eerste hoofdstuk bevat enkele bepalingen die van toepassing zijn op de gehele wet. Het gaat hier om de definities, zekerheidstelling, administratieve verplichtingen en vertegenwoordiging.

Door deze bepalingen in het eerste hoofdstuk te zetten wordt duidelijk dat zij gelding hebben voor alle andere hoofdstukken in de wet.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Begripsbepalingen

In deze paragraaf zijn definities opgenomen van verschillende begrippen die in de wet gehanteerd worden en die een bijzondere invulling nodig hebben. Daar waar geen definitie is opgenomen dient een begrip ingevuld te worden zoals in het spraakgebruik normaal is. Hieronder volgt per onderdeel een korte bespreking van de verschillende definities.

ad a. kantonrechter

ad b. Omdat de douane onderdeel is van het Ministerie van Financiën en Planning is deze minister de aangewezen bewindspersoon om aanwijzingen aan de douane te geven. Bij de uitvoering van andere dan de fiscale douanetaken zal het echter meestal een andere minister zijn die bepaalde voorschriften geeft.

ad c. Er is slechts één Inspecteur, dat is het hoofd van de dienst van de Inspectie der Invoerrechten en Accijnzen. Deze heeft echter een rol als manager van de organisatie. Het is niet zo dat wanneer in de wet vermeld staat dat de Inspecteur een bepaalde taak heeft, bedoeld wordt dat de Inspecteur dit zelf moet doen. Bedoeld wordt dat namens het hoofd van de dienst de taak moet worden uitgevoerd. De Inspecteur is een bestuursorgaan.

ad d. Hetgeen is geschreven over de Inspecteur geldt mutatis mutandis ook voor de Ontvanger.

ad

e. Het douanegebied omvat meer dan alleen het grondgebied. Het is uitgebreid met die delen van de zee waar Suriname op grond van verschillende internationale verdragen recht heeft. Hoewel Suriname ook een Exclusieve Economisch Zone heeft aangewezen, behoort deze niet tot het douanegebied, daar op basis van het VN-zeerechtverdrag van Montego Bay overheidsdiensten van kuststaten daarin geen controles mogen verrichten.

Ad f. Door deze definitie van douanewetgeving wordt deze van toepassing verklaard op alle fiscale en niet-fiscale taken van de douane. In een groot aantal wetten die in het bijzonder betrekking hebben op de bescherming van de volksgezondheid (bijvoorbeeld Voedingsmiddelenwet) of de natuur (bijvoorbeeld wet beschermde plant- en diersoorten) is de douane genoemd als dienst die toezicht moet houden op de naleving van deze wetten of de opsporing van de strafbare feiten. Doordat echter iedere bijzondere wet apart de bevoegdheden regelt, dient een douaneambtenaar tot in detail van iedere wet op de hoogte te zijn. Daar dit in de praktijk tot verwarring kan leiden bij zowel de ambtenaar als de burger, is ervoor gekozen om in de Algemene Douanewet de bevoegdheden te regelen voor alle wetten waarin de douane een rol speelt bij de handhaving. Deze koppeling komt tot uitdrukking in de opgenomen definitie van douanewetgeving. De materiële norm blijft in de bijzondere wet staan, maar de controlebevoegdheden staan in deze wet.

ad g. Alle bevoegdheden en verplichtingen zijn in deze wet gegeven aan de douaneambtenaren. De douane-organisatie zelf zal echter zorg moeten dragen voor een juiste taaktoedeling, het zou te ver gaan om dit wettelijk vast te leggen. In de praktijk zal het er daardoor op neer komen, dat alle douaneambtenaren een bepaalde bevoegdheid hebben, maar dat slechts een aantal dat op een bepaalde afdeling werkzaam is er daadwerkelijk gebruik van mag maken.

ad h. De wet is gelijkelijk van toepassing op natuurlijke personen en rechtspersonen. Bij de bepaling of iets een bepaalde rechtsvorm is of slechts een samenwerking van natuurlijke personen worden de geldende regels van het Burgerlijk recht gevolgd. Als een verschijningsvorm een samenwerking van natuurlijke personen is, dan zijn deze allemaal aansprakelijk voor hetgeen het collectief doet.

ad i. Voor de toepassing van sommige regels van deze wet kan het van belang zijn te weten waar een natuurlijk persoon of een rechtspersoon is gevestigd. Van normale verblijfplaats van een natuurlijk persoon kan worden gesproken indien iemand meer dan de helft van het jaar op een bepaalde plaats verblijft en het middelpunt van zijn sociale leven daar heeft. Verder wordt aangesloten bij hetgeen voor de andere belastingwetten hieromtrent van toepassing is. Ditzelfde geldt voor de rechtspersonen, waarbij van belang is dat een vaste inrichting voldoende is om aangemerkt te worden als “in Suriname gevestigd”. Voor de bepaling of er sprake is van een vaste inrichting zal ook worden aangesloten bij de bepalingen van de Wet Inkomstenbelasting 1922.

ad j. In de organisatie beschikking is de Inspectie der Invoerrechten en Accijnzen belast met het uitvoeren van de douanewetgeving. Echter, in het spraakgebruik heet deze dienst “douane”. Voor de leesbaarheid en de herkenbaarheid wordt in deze wet deze laatste term gebezigd.

ad

k. De verschillende verplichtingen in deze wet kunnen niet overal worden vervuld, maar slechts op douanekantoren. Deze douanekantoren worden in de wet en de hierop gebaseerde lagere regelgeving aangewezen.

ad l. De definitie van beslissing is met name van belang voor de mogelijkheid om in bezwaar te gaan. Het is dus een centraal begrip in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorigen. De wet schrijft geen bijzondere vorm voor waarin een beslissing moet zijn genomen. Een beslissing kan dus zowel mondeling als schriftelijk of anderszins worden genomen. Wat wel van belang is dat de beslissing in een individueel geval wordt genomen. Zo zal het bijvoorbeeld niet mogelijk zijn om tegen een algemeen gestelde dienstorder in bezwaar te gaan. Deze valt niet onder de hier gegeven definitie van beslissing. Bovendien moet een voor bezwaar vatbare beslissing rechtsgevolgen hebben voor een of meer personen waarvan de identiteit moet kunnen worden vastgesteld.

ad m, n en o. De douanestatus van goederen bepaalt waar de goederen mogen verblijven en wat er mee mag of moet gebeuren, of nog rechten verschuldigd zijn of niet en of de goederen nog op enige manier onder douanetoezicht zijn. Over Surinaamse goederen kan vrij beschikt worden, zonder dat de douane op enigerlei wijze betrokken is of op de hoogte gesteld moet worden wat er met de goederen gebeurt. Dit zijn goederen die in Suriname zijn voortgebracht, (dat wil zeggen, oorspronkelijk hier vandaan komen, zoals bodemschatten, hier geoogste gewassen of gefokte dieren) of in Suriname zijn verkregen uit goederen die alhier zijn voortgebracht, evenals goederen waarvoor alle verschuldigde rechten bij invoer zijn betaald en alle andere ter zake voorgeschreven formaliteiten zijn vervuld.

Indien goederen hier worden binnengebracht en bewerkt, zonder dat er rechten worden betaald, hetgeen op grond van sommige in deze wet opgenomen economische douanebestemmingen mogelijk is, krijgen deze goederen in voorkomend geval als oorsprong Suriname (op basis van bijvoorbeeld het verdrag van Chaguaramas). De goederen blijven echter de douanestatus niet-Surinaamse goederen behouden totdat eventueel verschuldigde rechten bij invoer zijn betaald, zij weer worden uitgevoerd. Het begrip douanestatus (Surinaamse dan wel niet-Surinaamse goederen) moet derhalve worden onderscheiden van het begrip oorsprong (goederen van oorsprong dan wel niet van oorsprong uit Suriname).

ad p. De douaneschuld is de belastingschuld die bij of krachtens de wet ontstaat voor het betalen van invoerrechten dan wel uitvoerrechten die krachtens deze wet worden vastgesteld, alsmede van alle andere belastingen, zoals bijvoorbeeld belasting over de toegevoegde waarde en accijns, die bij invoer van goederen moeten worden voldaan.

ad q. en r. Bij deze definities is het verschil tussen de begrippen “invoerrechten” en “uitvoerrechten” enerzijds, en “rechten bij invoer” en “rechten bij uitvoer” anderzijds van groot belang. Het begrip “rechten” is een verzamelbegrip. Dit betekent dat hieronder alle vormen van belastingen, heffingen en rechten kunnen vallen. De invoer- en uitvoerrechten zijn hier maar een onderdeel van. De definities omvatten dus, naast de in- en uitvoerrechten, ook onder meer omzetbelasting en accijns bij invoer, alsmede statistiek- en consentrechten. Onder de definitie

ad

vallen niet de kosten die betaald moeten worden voor door de douane ten behoeve van de aangever of importeur verrichte diensten.

s. De schuldenaar is degene in wiens hoofde de douaneschuld ontstaat, en die voor de betaling ervan kan worden aangesproken. Verschillende personen kunnen tegelijkertijd schuldenaar zijn van dezelfde douaneschuld.

ad t. Het douanetoezicht speelt een belangrijke rol in deze wet. Dit toezicht kan fysiek zijn, maar ook administratief. In het algemeen kan gesteld worden dat goederen nog onder douanetoezicht zijn als op een of andere manier de douane op de hoogte moet worden gehouden wat er met de goederen gebeurt, waar ze zijn en welk gebruik ervan wordt gemaakt.

ad u. Controle moet onderscheiden worden van opsporing. Controle vindt plaats op de juiste naleving van de douanewetgeving. Om deze controle uit te oefenen krijgt de douane bepaalde bevoegdheden die in deze wet zijn omschreven. De taken die de douane nu uitvoert, zoals verificatie en visitatie zijn alle vormen van controle.

ad v. Nadat goederen zijn aangekomen op een landingsplaats kunnen ze tijdelijk worden opgeslagen. De goederen zijn dan nog niet in het vrije verkeer, daar zij nog een douanebestemming moet krijgen. In hoofdstuk 2 wordt hier nader op in gegaan. Tijdelijke opslag moet dan ook onderscheiden worden van de douanebestemming douane-entrepot.

ad w. Vervoermiddelen zoals schepen en vliegtuigen kunnen niet overal aankomen respectievelijk landen. Op basis van de wet worden de plaatsen expliciet aangegeven. Dergelijke aangewezen plaatsen worden aangeduid met het begrip landingsplaats.
Land of vasteland moet in dit kader niet beperkt worden uitgelegd. Hierbij kan gedacht worden aan bouwwerken op het water.

ad x. Meteen na de aankomst van een vervoermiddel is het voor de douane van belang om te weten wat voor goederen een schip of een vliegtuig aan boord heeft. De opgave die hieromtrent wordt gedaan heet de summier aangifte. Hierin wordt in algemene bewoordingen een omschrijving gegeven van de lading. Doorgaans zal hiervoor het goederenmanifest worden gebruikt.

ad y. In de douaneaangifte, die het vervolg op de summier aangifte is, wordt in detail en per bestemming aangegeven welke goederen het land worden binnengebracht. Met deze douaneaangifte wordt aan de goederen een douanebestemming gegeven. In hoofdstuk 3 wordt hier verder op ingegaan.

ad z. De aangever speelt een belangrijke rol. Hij is verantwoordelijk voor de inhoud van de douaneaangifte. Zijn naam moet dan ook op het aangifteformulier verschijnen. Hij wordt in voorkomend geval ook schuldenaar van de douaneschuld. De aangever hoeft evenwel niet altijd

ad

ook de importeur te zijn, ook een douane- inklaarder kan optreden als aangever. Zie hieromtrent de toelichting inzake vertegenwoordiging.

ad.aa. Behoeft geen nadere toelichting.

ad. bb. In hoofdstuk 4 wordt nader ingegaan op de douanebestemmingen.

ad. cc-. Het douane-entrepot moet niet verward worden met de tijdelijke opslag. Plaatsing in een douane-entrepot is een van de douanebestemmingen die aan een goed kan worden gegeven. In een douane-entrepot kunnen alleen niet-Surinaamse goederen worden opgeslagen.

ad. dd. Behoeft geen nadere toelichting.

ad ee. Aanvaarding vindt pas plaats als de douaneaangifte volledig is ingevuld en alle relevante documentatie is toegevoegd. Vanaf de aanvaarding wordt de douaneaangifte door de douane gecontroleerd op de juistheid van de overgelegde gegevens. De aanvaarding van de douaneaangifte is belangrijk in het douaneproces aangezien het tijdstip van aanvaarding doorgaans de peildatum is voor het vaststellen van de verschuldigde rechten en eventueel andere te vervullen formaliteiten.

ad ff. De inklaring vindt plaats door het vervullen van de voorgeschreven formaliteiten nadat een vervoermiddel met goederen is binnengekomen. Zij is bedoeld om de douane informatie te verschaffen over het vervoermiddel, welke goederen aan boord zijn en wat er met het vervoermiddel en de goederen gaat gebeuren. In hoofdstuk 2 wordt hier verder op in gegaan. De inklaring mag niet worden verward met het in het vrije verkeer brengen van de goederen, te weten de douanebestemming waardoor niet-Surinaamse goederen de douanestatus van Surinaamse goederen krijgen en zij vrij binnen het grondgebied kunnen circuleren.

ad. gg. Uitklaring behoeft geen nadere toelichting.

ad. hh. De thuishaven van een schip en een vliegtuig is niet hetzelfde als de plaats waar een schip is geregistreerd. Bij het bepalen van de thuishaven moet gekeken worden naar de feitelijke omstandigheden.

ad. ii. Grensverkeer vindt rechtstreeks plaats. Dat betekent praktisch gezien dat een schip rechtstreeks vanuit een buurland over de Corantijnrivier of de Marowijne rivier Suriname binnenkomt, of een auto of vrachtwagen via de veerpont. Wordt er een andere vaarroute genomen, dan is er geen sprake meer van grensverkeer, ook al wordt het douanegebied van Suriname niet verlaten. Met andere woorden, als een schip via de territoriale wateren van Suriname rechtstreeks van Guyana naar Paramaribo vaart, is dit geen grensverkeer.

ad. jj. De vrijgave van goederen vindt plaats daar waar de goederen zijn gelost. Na de vrijgave kan de rechthebbende beschikken over zijn goederen. De douane zal de goederen pas vrijgeven als aan alle formaliteiten is voldaan en in voorkomend geval de douaneschuld is betaald.

ad. kk. en ll. Behoeven geen nadere toelichting.

ad. mm. en nn. De definitie van haven en luchthaven houdt alle onroerende zaken in binnen de omheining van het terrein. Krachtens deze wet worden de havens en luchthavens aangewezen die als landingsplaats kunnen dienen.

ad. oo. Op dit moment zijn accijnsgoederen: brandstof, tabak, alcoholische en niet-alcoholische dranken.

ad. pp. Of iemand zich naar een derde land verplaatst of daar net vandaan komt moet uit de feitelijke omstandigheden blijken en de locatie waar iemand zich bevindt. Duidelijk is, dat iemand slechts reiziger kan zijn op een plaats die dicht bij een grensovergang is.

Paragraaf 2 Zekerheid

In deze paragraaf zijn de bepalingen opgenomen omtrent het stellen van zekerheid. Telkens wanneer op basis van deze wet zekerheid gesteld moet worden bij de invoer van goederen zal dit dienen te gebeuren op basis van de bepalingen van deze paragraaf. Zekerheid dient over het algemeen gesteld te worden als de mogelijkheid bestaat dat in de toekomst een douaneschuld gaat ontstaan, waarvan de hoogte op dit moment nog niet vaststaat, of dat nog niet duidelijk is of de schuld daadwerkelijk zal ontstaan. Voorbeelden hierbij zijn het mogen wegvoeren van goederen terwijl er nog een dispuut is over de waarde ervan (hoogte van de douaneschuld staat nog niet vast) of de tijdelijke invoer van goederen (onzeker of een douaneschuld zal ontstaan).

Artikel 1.2.1 en Artikel 1.2.2

De zekerheid komt tijdelijk in de plaats van de betaling van rechten bij invoer, of ter verzekering van een mogelijke schuld. Alle betalingen worden verricht bij de ontvanger. Om die reden dient ook de zekerheid bij de Ontvanger te worden gesteld. De ontvanger wijst voor deze handeling de inspecteur aan die op zijn beurt deze bevoegdheid verder kan mandateren.

Artikel 1.2.3

Wie schuldenaar is of kan worden hangt van de situatie af. Hierop wordt in Hoofdstuk 5 nader in gegaan. Het is in eerste instantie de schuldenaar of potentiële schuldenaar die tot zekerheidstellingen gehouden wordt.

Belangrijk is dat een zekerheid van toepassing is op een hele douaneaangifte. Als meerdere goederen op een douaneaangifte zijn vermeld, wordt de zekerheid berekend en vastgesteld voor al deze goederen samen.

Omdat een zekerheid slechts een waarborg is voor het later kunnen ontvangen van de (eventueel) verschuldigde belastingen, kan de zekerheid ook door een ander worden gesteld dan degene die hiertoe is gehouden. Latere uitwinning van de zekerheid bevrijdt dan de schuldenaar.

Tot het begrip overheidslichaam in deze wet behoren niet de parastatale bedrijven en staatsbedrijven. Overheidslichamen zijn slechts Ministeries en daaronder ressorterende diensten en afdelingen.

Artikel 1.2.4

Dit artikel geeft richtlijnen over de hoogte van de te stellen zekerheid. Het eerste lid ziet op de situatie waarin de wet zekerheidstelling verplicht, terwijl het derde lid slaat op de gevallen waarin de wet zekerheidstelling facultatief maakt.

Het juiste bedrag van het te verzekeren bedrag van de (eventuele) douaneschuld zal niet altijd nauwkeurig kunnen worden vastgesteld op het ogenblik dat zekerheid wordt geëist. Zo zal bij tijdelijke invoer het bedrag van de eventuele douaneschuld (namelijk als de goederen niet worden wederuitgevoerd) doorgaans exact worden vastgesteld. De zekerheid is dan gelijk aan dit bedrag. Bij een discussie over de waarde is deze zekerheid gelijk aan het bedrag dat betaald zou moeten worden op basis van de door de douane berekende waarde.

Bij de doorlopende zekerheid dient er door de Ontvanger voor gewaakt te worden dat de zekerheid altijd voldoende dekking geeft.

Artikel 1.2.5

De douane beslist over de vrijgave van de goederen. In principe worden goederen slechts vrijgegeven indien aan alle verplichtingen, inclusief de betaling van verschuldigde rechten, is voldaan. Er zijn echter gevallen waarin de wet de douane de mogelijkheid biedt goederen vrij te geven zonder dat betaling plaats heeft gevonden. In plaats van de betaling dient er dan een zekerheid gesteld te worden. Omdat de douane besluit over de vrijgave, is deze dienst ook belast met de afweging of een zekerheid kan volstaan. Daarbij dient zij evenwel rekening te houden met de mate waarin de tijdige betaling van de douaneschuld waarvoor zekerheid wordt gesteld, is gewaarborgd.

Aangezien de Ontvanger verantwoordelijk is voor de belastinginning bepaalt hij wederom hoe hoog de zekerheid moet zijn om de volledige betaling van de rechten veilig te stellen. Daarbij zal de Ontvanger uitgaan van de richtlijnen in het vorige artikel.

De zekerheid zal worden geëist op het moment dat de reden waarom een zekerheid kan worden gevraagd zich voordoet, bijvoorbeeld de vrijgave van een lading terwijl er nog een discussie is over de indeling van het goed. Daarnaast kan de douane een aanvullende zekerheid verlangen.

Artikel 1.2.6

In het bijzonder bij de verschillende economische douanebestemmingen zou het veel administratieve handelingen vereisen om voor iedere invoertransactie die op basis van een doorlopende vergunning wordt gepleegd een aparte zekerheid te vragen. Om die reden kan ook een doorlopende zekerheid worden goedgekeurd. Eventuele bedragen die verschuldigd zijn en niet worden betaald kunnen van die zekerheid worden afgeboekt. Uiteraard moet het afgeboekte bedrag wel worden aangevuld zodat de zekerheid op het niveau blijft dat is vereist overeenkomstig artikel 1.2.5 lid 2.

Artikel 1.2.7

In dit artikel worden de verschillende wijzen van zekerheidstelling limitatief opgesomd.

Artikel 1.2.8

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 1.2.9

De borg is een ander dan de schuldenaar. De Ontvanger moet daarom ook onderzoeken in welke mate de borg betrouwbaar is. Bij twijfel kan door de Ontvanger de voorgestelde borg altijd worden geweigerd.

Artikel 1.2.10

Het staat degene die zekerheid stelt in de regel vrij om te bepalen op welke wijze de zekerheid wordt gesteld. Als de Ontvanger echter niet zeker is dat de gekozen wijze voldoende waarborgen biedt dat de schuld ook daadwerkelijk kan worden ingevorderd indien dat nodig mocht blijken, dan kan degene die de zekerheid moet stellen verplicht worden een andere methode te kiezen. Daarnaast kan, zeker bij een doorlopende zekerheid, niet gemakkelijk gewisseld worden van wijze van zekerheidstelling. Als er een manier gekozen is, moet deze zo lang mogelijk worden gehanteerd.

Artikel 1.2.11

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 1.2.12

Als gedurende het onderzoek blijkt dat de zekerheidstelling te laag is, of om een andere reden de uiteindelijke te verwachten schuld hoger zal zijn dan oorspronkelijk verwacht, kan de Ontvanger

altijd om een aanvullende zekerheid verzoeken. Aan dit verzoek dient ook altijd gehoor gegeven te worden. Dit geldt eveneens voor de doorlopende zekerheid.

Artikel 1.2.13

De zekerheid vervalt als er geen douaneschuld meer is of als deze niet meer kan ontstaan. Als er wel een douaneschuld was kan de zekerheid slechts vervallen doordat deze schuld is voldaan. Daarnaast kan uit een onderzoek blijken dat bijvoorbeeld de aangegeven waarde wel juist was, waardoor geen bijkomende douaneschuld is ontstaan. Dat wil zeggen, de douaneschuld is gelijk aan het bedrag dat oorspronkelijk was aangegeven en voldaan.

Verder kan het ook zijn dat er geen douaneschuld meer kan ontstaan doordat bijvoorbeeld het tijdelijk ingevoerde goed weer is wederuitgevoerd.

Ditzelfde geldt ook voor delen van douaneschulden.

Artikel 1.2.14

De Ontvanger is nooit aansprakelijk voor kosten voor het stellen van de zekerheid die gemaakt moeten worden door degene die zekerheid stelt. Daarnaast wordt door de Ontvanger geen interest betaald over het bedrag waarvoor zekerheid werd gesteld.

Paragraaf 3 Vertegenwoordiging

Artikel 1.3.1

Bij iedere handeling die verricht moet worden op basis van deze wet kan men zich in de regel laten vertegenwoordigen. Dit kan zijn bij het inklaren of uitklaren van vervoermiddelen, als een douanebestemming aan goederen moet worden gegeven, van goederen, het aanvragen van een vergunning, of van bijvoorbeeld een vrijstelling.

De wet kent twee vormen van vertegenwoordiging: directe en indirecte vertegenwoordiging. Het onderscheidingscriterium tussen beide vertegenwoordigingsvormen is of de vertegenwoordiger in eigen naam optreedt of niet. In het eerste geval is er sprake van indirecte vertegenwoordiging. Vertegenwoordiging kan door iedereen plaatsvinden, behalve vertegenwoordiging bij het doen van de douaneaangifte. De rechthebbende kan zich alleen laten vertegenwoordigen door een douaneexpediteur, die op basis van de Wet douane-expediteur een vergunning heeft gekregen. Bovendien moet de vertegenwoordiging indirect zijn, dit wil zeggen: de douane-expediteur moet in eigen naam optreden, zij het uiteraard voor rekening van zijn opdrachtgever: de importeur of bestemming van de goederen.

Het belang hiervan is gelegen in de verantwoordelijkheid voor de douaneschuld. Vermits de aangever in eerste instantie schuldenaar is van de douaneschuld, en de aangever eenieder is die in eigen naam een douaneaangifte indient, is de douane-expediteur, samen met zijn opdrachtgever

voor wiens rekening hij optreedt, schuldenaar van de douaneschuld bij in het vrije verkeer brengen. Bijgevolg kan, als achteraf blijkt dat de aangifte onjuist was, ook de vertegenwoordiger voor de douaneschuld worden aangesproken.

Het moet tenslotte voor de douane duidelijk zijn indien iemand optreedt als vertegenwoordiger; hij moet zijn vertegenwoordigingsbevoegdheid kunnen bewijzen. Als dat bewijs niet geleverd kan worden, wordt hij geacht op eigen naam en voor eigen rekening aangifte te doen, in welk geval hij alleen verantwoordelijk wordt voor de douaneschuld.

Paragraaf 4 Geautoriseerde Marktdelnemer

Artikel 1.4.1.

Mede onder invloed van de overeenkomst inzake het faciliteren van de handel (trade facilitation) heeft de wereldwijde toeleveringsketen (het gehele proces van fabricage tot verkoop) een prioriteit voor bedrijfsleven en overheid. Het concept “geautoriseerde marktdelnemer” (internationaal aangeduid als Authorised Economic Operator, afgekort AEO) maakt deel uit van een initiatief – mede ontwikkeld door de Wereld Douaneorganisatie, gebaseerd op het door hen ingevoerde partnerschap tussen de douane en bedrijfsleven – tot onder meer het zo goed mogelijk beveiligen van de goederenstroom, waar mogelijk het vereenvoudigen van douaneprocedures en het voorkomen van fraude.

Het is een concept van verbeterde beveiliging en controles, met als doel ervoor te zorgen dat de markt wordt beschermd. Daarnaast wordt ook de internationale toeleveringsketen veiliggesteld door middel van samenwerking met niet-Surinaamse handelspartners.

Het verkrijgen van de status "Geautoriseerde Marktdelnemer" zal afnemers de waarborg geven dat zij zaken doen met aantoonbaar betrouwbare bedrijven die zich aan de internationale handelsregels houden.

Alle bedrijven die actief zijn in het grensoverschrijdende goederenverkeer kunnen in aanmerking komen voor de status van “geautoriseerde marktdelnemer”. Daarbij maakt het niet uit of ze eigenaar zijn van de goederen, of die goederen slechts verplaatsen. Ook de omvang of marktsector waarin men actief is, is niet relevant. Het kunnen bijvoorbeeld zijn fabrikanten, verladers, importeurs, exporteurs, vrachtexpediteurs, agenten, magazijnen en logistieke dienstverleners, zolang aan de bij of krachtens de wet gestelde voorwaarden wordt voldaan.

Zowel bij staatsbesluit als in de aan een persoon te verstrekken vergunning kunnen nadere voorzieningen, voorwaarden en beperkingen worden vastgesteld.

Artikel 1.4.2.

In de vergunning kunnen, zoals hierboven gesteld, nadere voorwaarden worden opgenomen. Een vergunning voor een door de douane te verlenen faciliteit, wordt vaak ingericht naar de behoefte van de aanvrager en de mogelijkheden voor een goede controle door de douane. In dit geval des

te meer, daar de aanvrager bij deze faciliteit een grote mate van vrijheid van handelen toebedeeld krijgt.

Daar bij de faciliteit het activiteiten over de gehele toeleveringsketen betreft is het vanzelfsprekend dat er ook andere actoren aan de orde zullen zijn, waarmee afgestemd zal moeten worden om zo min mogelijk oponthoud te hebben, uiteraard zonder dat enige partij in het proces schade wordt berokkend, wat het uiteindelijke doel van deze faciliteit is.

Artikel 1.4.3.

Dit artikel spreekt voor zich. Het laat in niet mis te verstane bepalingen zien dat aan heel strenge eisen zal moeten worden voldaan om voor de faciliteit van “geautoriseerde marktdeelnemer” in aanmerking te komen. Immers de overheid neemt met het verlenen van deze verregaande vrijheid van beweging in de processen van de toeleveringsketen de nodige risico's voor wat betreft veiligheid en het veiligstellen van de inkomsten van de Staat.

Paragraaf 5 Administratieve verplichtingen

Artikel 1.5.1

Iedereen moet alles bewaren dat met ingevoerde goederen te maken heeft. Dit geldt ook voor personen die de goederen niet zelf hebben ingevoerd. Deze bewaarplicht geldt dus bijvoorbeeld voor winkels die geïmporteerde goederen verkopen, maar ook voor de vertegenwoordigers als genoemd in paragraaf 3. De vorm van de drager waarin deze informatie is vervat heeft geen belang. Daarnaast moeten bedrijven of natuurlijke personen die een beroep uitoefenen, en die wel zelf goederen in- of uitvoeren een juiste en volledige administratie bijhouden van de in- en uitvoer van goederen.

Deze administratie moet makkelijk toegankelijk zijn voor de douane, en zij moet er binnen een redelijke termijn toegang toe krijgen. In voorkomend geval moet de belanghebbende aan de douane het nodige inzicht verschaffen in de opzet en de werking van diens administratie. Dit kan met name van belang zijn bij omvangrijke en/of grotendeels elektronische gevoerde administraties.

Paragraaf 6 Bindende Inlichtingen

Artikel 1.6.1.

Als een belanghebbende wil weten welke goederencode van het Gemeenschappelijk Buitentarief van de CARICOM van toepassing is op goederen, welke niet-preferentiële of preferentiële oorsprong wordt toegekend aan goederen die hij wil in- of uitvoeren of voor een correcte toepassing van enige douaneprocedure, kan hij hiervoor bij de douane een bindende inlichting aanvragen.

Internationaal wordt meestal voor goederencodes of voor het vaststellen van de oorsprong van een goed een bindende inlichting gevraagd, maar in wetgeving wordt de mogelijkheid voor andere bindende inlichtingen opengelaten. Let wel dat het steeds een bindende inlichting betreft voor een specifieke zending, waarvoor ook gedetailleerde informatie dient te worden overgelegd, zodat de douane de juiste inlichting kan verstrekken. De verstrekte inlichting heeft immers rechtsgevolgen voor zowel de douane als voor de aanvrager.

In de bindende inlichting wordt in principe een afspraak tussen belanghebbende en de douane vastgelegd. Dit geeft de garantie dat een juiste uitvoering van de procedure voor een bepaalde periode vastligt. Daardoor kan de douane sneller controles uitvoeren, wat voor partijen tijdswinst betekent.

De artikelen 1.6.2. tot en met 1.6.5. spreken voor zich.

Paragraaf 7 Kosten voor verrichte werkzaamheden

Hier zijn de vergoedingen vastgelegd die door ondernemers of particulieren moeten worden betaald wanneer douane ten behoeve van hen, in het kader van de in-, uit- of doorvoer van goederen, bepaalde wettelijke voorgeschreven handelingen moet verrichten. Indien vanwege de inflatie of stijgende exploitatiekosten etc. de aanpassing van deze vergoedingen noodzakelijk wordt geacht, kan dit bij Staatsbesluit plaatsvinden

Paragraaf 8 Elektronische gegevensverwerking

Artikel 1.8.1 en artikel 1.8.2

De douane maakt sinds 1995 gebruik van een geautomatiseerd systeem voor het in goede banen leiden van douaneprocedures en het verzamelen en bewaren van data die betrekking heeft op die procedures.

Het is daarom van belang om bij wet vast te leggen dat de douane van deze systemen gebruik maakt, vooral ook omdat de impact van geautomatiseerde systemen op de uitvoering van werkzaamheden, controle op de naleving van wetgeving en handhaving in het algemeen steeds groter wordt.

Ook is een bepaling opgenomen die het mogelijk maakt om, waar nodig, gebruik te maken van de wet elektronisch rechtsverkeer.

Hoofdstuk 2 Binnenbrengen van goederen in het douanegebied

Artikel 2.1.1

In artikel 1 van dit hoofdstuk wordt het douanetoezicht geregeld. Dit douanetoezicht kan lang duren, namelijk totdat de goederen zich in het vrije verkeer bevinden en daardoor van douanestatus zijn veranderd. Sommige goederen zullen altijd onder douanetoezicht blijven. Dit is afhankelijk van de douanebestemming die eraan gegeven wordt. Hierop wordt in hoofdstuk 4 nader ingegaan.

Artikelen 2.1.2- 2.1.4

Vóór binnenkomst van het douanegebied van Suriname moet de douane op de hoogte gesteld worden dat goederen binnengebracht worden. Immers, als dit niet gebeurt dan is de douane niet op de hoogte en kan er geen toezicht worden gehouden. Ook is de melding vóór aankomst nodig vanwege de verplichtingen inzake overeenkomsten betreffende veiligheid bij het grensoverschrijdende goederenverkeer en de voorbereidingen die door de douane moeten worden getroffen voor controle middels risico- analyse.

Goederen mogen niet overal aan land worden gebracht, hiervoor wordt bij Staatsbesluit een beperkt aantal landingsplaatsen aangewezen. Worden goederen elders aan land gebracht is men in overtreding en wordt men meteen verantwoordelijk voor de daardoor in voorkomend geval ontstane douaneschuld. Dit is uiteraard niet het geval als er sprake is van overmacht, zoals bedoeld in artikel 2.1.5, lid 2 onder d.

Nadat het vervoermiddel is aangekomen op de aangewezen landingsplaats moeten de goederen worden ingeklaard. Inklaren betekent zoveel als het informatie verschaffen aan de douane over het vervoermiddel en alles wat er aan boord is. Dit hoeft niet tot op het kleinste detail. Het vervoermiddel zal het land snel weer verlaten, evenals bezittingen van de bemanning en de aanwezige provisie. Het is van belang om deze informatie te hebben om na te gaan of geen van deze goederen ongeoorloofd het schip verlaat.

Het belangrijkste onderdeel van de inklaring is echter de summier aangifte. Deze heeft betrekking op alle goederen aan boord die worden vervoerd en niet bij het vervoermiddel of de bemanning horen. Op deze summier aangifte wordt aangegeven welke goederen aan boord zijn en wat er mee gaat gebeuren, bijvoorbeeld afladen of doorvoeren. Deze summier aangifte vormt later de basis van de controle of alle afgeladen goederen wel een douanebestemming hebben gekregen. Voor de summier aangifte wordt doorgaans het goederenmanifest gebruikt.

De inklaring is een verantwoordelijkheid voor degene die de goederen heeft binnengebracht. Over het algemeen zal dat de gezagvoerder van het vervoermiddel zijn. Hij hoeft de inklaring niet zelf te doen, hij is slechts verantwoordelijk dat het gebeurt. De feitelijke handelingen zullen in praktijk meestal door de agent worden verricht. Goederen die over land worden binnengebracht krijgen onder normale omstandigheden meteen een douanebestemming en hoeven dus niet eerst te worden ingeklaard (zie hierna inzake grensverkeer).

In het Staatsbesluit zullen onder meer de formulieren opgenomen worden die gebruikt worden bij het doen van de inklaring. Hiervoor zullen de internationale IMO (International Maritime

Organisation) en ICAO (International Civil Aviation Organisation) standaardformulieren als uitgangspunt dienen.

Artikel 2.1.5

In het Staatsbesluit zullen regels gesteld worden om het binnenbrengen van goederen goed te volgen. Hierbij is het vooral belangrijk dat wordt aangewezen via welke vaarwegen goederen naar een landingsplaats kunnen worden vervoerd. Het zal niet zo zijn dat goederen via alle rivieren kunnen worden vervoerd. Alleen de rivieren die rechtstreeks naar een landingsplaats leiden zullen worden aangewezen. Zoals dit artikel beschreven, kunnen goederen alleen uitgeladen worden op een landingsplaats. Waar deze landingsplaatsen zijn zal ook worden opgenomen in het Staatsbesluit. Op alle overige plaatsen die niet zijn aangewezen kunnen derhalve geen goederen worden uitgeladen. In het Staatsbesluit kunnen ook beperkingen worden aangebracht met betrekking tot de soort of de bestemming van de goederen.

Wederom geldt dat wanneer goederen nadat zij het douanegebied van Suriname zijn binnengekomen en verder worden vervoerd via een niet aangewezen route, er sprake is van een overtreding en men verantwoordelijk wordt voor de gebeurlijk daardoor ontstane douaneschuld.

Artikel 2.1.6

Uitgangspunt voor de inkleding is dat de douane voor het goed uitoefenen van zijn taak op de hoogte moet zijn welke goederen er van buiten het douanegebied van Suriname binnenkomen. Vooral het feit of er handelsgoederen aan boord zijn of kunnen zijn waarvoor rechten bij invoer verschuldigd kunnen zijn is daarbij van belang. Een aantal categorieën vervoermiddelen is uitgezonderd van inkleding omdat zij doorgaans dergelijke goederen niet aan boord hebben, of omdat er verdragen bestaan die zulks regelen. In dit artikel zijn de verschillende categorieën limitatief opgesomd. Overigens dienen zij wel in te klaren wanneer zij toch handelsgoederen aan boord hebben.

Artikel 2.1.7

Om te voorkomen dat goederen te lang in tijdelijke opslag blijven is een termijn gesteld waarbinnen hieraan een douanebestemming gegeven moet worden. Bovendien weet de douane pas op dat moment de exacte aard van de aangevoerde goederen, daar in de summiere aangifte slechts de informatie in algemene bewoordingen is gegeven.

De vermelde termijnen, die verschillen naargelang het vervoermiddel waarmee de goederen werden binnengebracht, zijn uiterste termijnen. Aangifte voor een douanebestemming mag uiteraard onmiddellijk worden ingediend. Artikel 2.1.10 regelt de gevolgen van het overschrijden van deze termijnen.

Artikel 2.1.8

De tijdelijke opslag kan alleen plaatsvinden in een ruimte die door de douane als zodanig is aangewezen. Dit is niet een ruimte die door de douane zelf beheerd wordt, maar dat kan het

haventerrein zijn of bijvoorbeeld een loods van een scheepvaartmaatschappij. De persoon die de goederen opslaat moet daarvoor zekerheid stellen.

Let wel, een dergelijke goedgekeurde plaats is niet hetzelfde als een douane-entrepot (zie hiervoor verder hoofdstuk 4)

Artikel 2.1.9

Goederen mogen, terwijl zij in tijdelijke opslag zijn, geen behandelingen ondergaan waardoor het bijvoorbeeld andere goederen worden of waardoor de oorsprong wijzigt. Daarom zijn alleen die behandelingen toegestaan welke noodzakelijk zijn om waarde achteruitgang van de goederen te voorkomen. De toegelaten behandelingen zijn derhalve beperkter dan die, welke goederen in douane-entrepot mogen ondergaan (zie hieromtrent hoofdstuk 4).

Artikel 2.1.10

Het is in het belang zowel van de Staat als van de belanghebbenden dat zo snel mogelijk duidelijkheid ontstaat over de bestemming die goederen die het land zijn binnengekomen dienen te krijgen. Deze bepaling, samen gelezen met de termijnen van artikel 2.1.7 2.1.5, moeten hiervoor zorgen. Immers, ~~in~~ onder normale omstandigheden zal men het er niet op willen laten aankomen dat de goederen moeten worden afgestaan aan de Staat.

Door of namens de Minister wordt bepaald wat er moet gebeuren met goederen die geacht worden te zijn afgestaan van goederen aan de Staat. De douanebestemming “afstaan aan de Staat” wordt nader toegelicht in hoofdstuk 4.

Artikelen 2.2.1, 2.2.2 en art. 2.2.3

Om het frequente grensverkeer met de buurlanden te faciliteren zijn aparte bepalingen opgenomen voor het grensverkeer. Met grensverkeer wordt het rechtstreekse verkeer tussen Suriname en haar buurlanden bedoeld. Schepen mogen dus niet de open zee hebben aangedaan in de reis tussen Frans-Guyana, Guyana en Suriname. Als hieraan voldaan is, hoeft er geen schriftelijke inkleding van het vervoermiddel of de goederen aan boord gedaan te worden, maar kan dit mondeling gebeuren. De beide veerponten zijn hiervan ook vrijgesteld.

Duidelijk dient gesteld te worden, dat deze faciliteit slechts geldt voor de inkleding en niet voor de aangifte. Aan alle goederen en vervoermiddelen die via grensverkeer worden binnengebracht moet meteen na aankomst een douanebestemming worden gegeven. Dit is bepaald in artikel 2.2.3. Over het geven van een douanebestemming, zie hoofdstuk 3. Als goederen bij grensverkeer handelsgoederen blijken te zijn en niet worden aangegeven, dan worden deze goederen behandeld o.g.v. de bepalingen die gelden voor normale vracht: de goederen worden eventueel in bewaring

genomen en vandaar uit verder afgehandeld. Indien ze wel zijn aangegeven, wordt het beschouwt als vervoer over de weg.

Artikel 2.3.1

Het kan voorkomen dat een schip ingevoerde lading aan boord heeft die op verschillende havens in Suriname moet worden gelost. Veelal kunnen deze havens vanwege de ondiepe binnenwateren, slechts worden bereikt door deels de zee ook te bevaren. Het aandoen van de zee, na het Surinaams grondgebied te hebben verlaten, heeft echter tot gevolg dat aan de formaliteiten van de douanebestemming (definitieve) Uitvoer moet worden voldaan. Het kiezen van deze bestemming brengt met zich mee dat op zowel het Uitvoermanifest als het Verlof tot vertrek de eerstvolgende buitenlandse haven moet worden vermeld. Aangezien geen buitenlandse haven zal worden aangedaan, wordt aan de gezagvoerder de mogelijkheid geboden de Kustvaart te ondernemen. Voorwaarde is evenwel dat gedurende de reis over zee geen vreemd grondgebied wordt aangedaan en evenmin gemeenschap heeft plaatsgevonden met enig vaartuig van het buitenland komende of naar het buitenland vertrekkende.

Artikel 2.4.1

Het kan voorkomen dat niet-Surinaamse goederen via het douanegebied van Suriname naar hun uiteindelijke bestemming worden vervoerd. De goederen blijven in dit geval hun status van niet-Surinaamse goederen behouden.

Het is wel noodzakelijk dat de douane de mogelijkheid van controle op deze goederen behoudt, om misbruik van deze voorziening te voorkomen. Vandaar dat toch melding van de aanwezigheid van deze goederen in het vervoermiddel dient te worden vermeld, zij het niet in die mate zoals in het geval van de summier aangifte bij invoer.

Deze bepaling biedt ook de mogelijkheid dat goederen in doorvoer in een ander vervoermiddel worden geladen en dat een deel van het vervoer zelfs over het grondgebied van Suriname plaatsvindt.

Deze voorziening dient niet te worden verward met de bestemming wederuitvoer.

Hoofdstuk 3 Douaneaangifte

Inleiding

In dit hoofdstuk wordt de volgende stap geregeld die in het douaneproces volgt op de inklaring. Het bevat de bepalingen omtrent het doen van de douane-aangifte waarmee aan de goederen een

douanebestemming wordt gegeven. Om verwarring met de summiere aangifte te voorkomen is de toevoeging “douane” van belang. In dit hoofdstuk wordt geregeld hoe en waar en door wie de aangifte kan worden gedaan en welke formaliteiten hierbij verder in acht dienen te worden genomen. De douane-aangifte speelt een centrale rol in het verdere toezicht dat de douane houdt op de goederen die Suriname binnenkomen. Immers, hierin is precies weergegeven wat de aard van de goederen is, de hoeveelheid, de waarde, de oorsprong enzovoorts.

Artikel 3.1

In artikel 2.1.8 wordt beschreven dat goederen in tijdelijke opslag zijn nadat ze zijn binnengebracht. Deze tijdelijke opslag wordt beëindigd als de goederen een douanebestemming krijgen. Een douanebestemming kan alleen gegeven worden middels het doen van een douaneaangifte, waardoor dit de enige manier is om de tijdelijke opslag op regelmatige wijze te beëindigen. Voorwaarde is nog wel dat de douane de douaneaangifte moet accepteren en de goederen moet vrijgeven. Zolang dit niet is gebeurd, blijven de goederen in tijdelijke opslag. Het aangifte- en vrijgaveproces wordt geregeld in hiernavolgende bepalingen.

Artikel 3.2

Ieder goed moet een douanebestemming krijgen. In hoofdstuk 4 worden de verschillende douanebestemmingen beschreven. De enige manier om aan een goed een douanebestemming te geven is middels een douaneaangifte. De douanebestemmingen uitvoer en passieve veredeling zijn bijzonder, omdat de goederen die hieronder zijn geplaatst het land verlaten en bovendien reeds in het vrije verkeer zijn. Om die reden bevat het tweede lid een speciale bepaling omtrent het douanetoezicht op deze goederen. Met uitzondering van goederen die in het vrije verkeer worden gebracht, worden goederen afgestaan aan de Staat of worden vernietigd onder douanetoezicht, blijven goederen waaraan een douanebestemming wordt gegeven onder douanetoezicht.

Artikel 3.3

Om de controle door de douane te vergemakkelijken moet een douaneaangifte worden ingediend bij hetzelfde kantoor als waar de goederen zijn ingeklaard. Op deze manier is vergelijking met summiere aangifte beter mogelijk. Als hoofdregel geldt dat een douaneaangifte pas kan worden gedaan nadat de goederen zijn ingeklaard. Echter, uit overweging van efficiëntie, zal de douane in sommige gevallen toe kunnen staan dat de douaneaangifte reeds wordt gedaan voordat de inkleding heeft plaatsgevonden. In principe kan dit ook al zijn voordat de goederen het douanegebied zijn binnengebracht, wat de douane ook meer mogelijkheden geeft om de aangiften beter te kunnen beoordelen met het oog op een efficiëntere risicoanalyse en een vlottere afhandeling van de douaneformaliteiten. In een Staatsbesluit zal geregeld worden in welke gevallen dit mogelijk zal kunnen zijn.

Artikel 3.4

In dit artikel wordt beschreven wie een douaneaangifte kan doen. De aangever ondertekent de aangifte en is verantwoordelijk voor de juistheid van de inhoud ervan.

In principe kan iedereen een douaneaangifte doen, mits men beschikt over de goederen en alle vereiste documenten kan overleggen.

Slechts in de gevallen dat er bijzondere verplichtingen zijn die vervuld moeten worden, bijvoorbeeld in het geval van een bestemmingsvrijstelling of van goederen die worden ingevoerd om alhier bepaalde bewerkingen te ondergaan om vervolgens weer te worden uitgevoerd, kan de aangifte alleen gedaan worden door de persoon die die verplichtingen moet vervullen, dan wel voor zijn rekening. Zie wat dit laatste betreft, het bepaalde in hoofdstuk 1 inzake vertegenwoordiging.

Ten slotte moet de aangever in principe in Suriname zijn gevestigd. Dit heeft te maken met de verantwoordelijkheid. Als later blijkt dat de aangifte niet juist is en er eventueel rechten moeten worden nageheven is het van belang dat er iemand in Suriname verantwoordelijk is. Hierop zijn twee uitzonderingen. De eerste uitzondering betreft douanevervoer en tijdelijke invoer, en heeft te maken met het bijzondere karakter van beide douanebestemmingen. Deze gaan er namelijk van uit dat de goederen slechts tijdelijk in Suriname zullen verblijven en dat in de meeste gevallen de aangever hier ook slechts tijdelijk is. Via de zekerheidstelling kan er evenwel ook in die gevallen voor gezorgd worden dat een eventuele douaneschuld kan worden ingevorderd van een in Suriname gevestigd persoon.

De tweede uitzondering betreft incidentele aangevers, en ziet met name op reizigers- en grensverkeer, dit alles slechts in de mate dat de douane dit gerechtvaardigd acht. Dit laatste zal niet het geval zijn indien zij misbruik vaststelt of vermoedt, of oordeelt dat de risico's op misbruik te groot zijn of worden. Dit vermoeden hangt samen met het al of niet incidenteel karakter, maar ook met andere factoren zoals de aard van de goederen en de persoon van de aangever.

Artikel 3.5

Uitgangspunt is dat douaneaangiften elektronisch (in het geautomatiseerde systeem voor gegevensverwerking) plaatsvinden. Hierdoor kan de controle makkelijker plaatsvinden en is het moeilijker om aan de aangifteplicht te ontkomen. Echter is het mogelijk om in sommige gevallen mondeling aangifte te doen. Tenslotte kan ook worden voorzien dat op andere wijze aangifte wordt gedaan. Deze laatste wijze van aangifte doen slaat met name op de manier waarop onder bepaalde voorwaarden in het reizigersverkeer aangifte kan worden gedaan, te weten door het doorlopen van de lijn 'niets aan te geven'. De gevallen waarin en voorwaarden waaronder mondeling of op een andere wijze douaneaangifte kan worden gedaan, worden in het Staatsbesluit geregeld.

In de wet is ook opgenomen dat de douaneaangifte schriftelijk kan worden gedaan. Dit is nodig om een alternatief te hebben als om een of andere reden het geautomatiseerde systeem uitvalt.

De vorm en de inhoud van de formulieren waarmee de douaneaangifte kan worden gedaan, de wijze waarop deze dienen te worden ingevuld en de bescheiden die moeten worden bijgevoegd, worden bij

Staatsbesluit vastgesteld. Hiermee wordt met name een wettelijke basis gegeven aan het enig document. De gegevens die moeten worden verstrekt in en als bijlage bij de douaneaangifte zijn immers niet voor alle douanebestemmingen dezelfde.

Artikel 3.6

De aanvaarding van een aangifte is een belangrijk moment aangezien het de peildatum vormt voor de berekening van de douaneschuld en voor de toepassing van eventuele andere formaliteiten. Een douane-aangifte kan in de regel slechts worden aanvaard indien zij volgens de gestelde voorwaarden is ingevuld en alle vereiste bescheiden zijn overlegd. Zie evenwel artikel 3.6a hierna.

De aanvaarding van de aangifte door de douane betekent echter niet dat zij ook inhoudelijk alle gegevens van de aangifte en de bijgeleverde bescheiden als juist en accuraat accepteert. De aanvaarding betekent enkel dat de douane bevestigt dat het aangifteformulier volledig is ingevuld en alle vereiste bescheiden zijn bijgevoegd. Met name verhindert de aanvaarding van de aangifte niet dat de douane de gegevens ervan vervolgens verifieert, de aangegeven goederen aan controle onderwerpt, en de resultaten van die verificatie en controle als grondslag gebruikt voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douanebestemming die aan de goederen werd gegeven, met name de berekening van de eventuele douaneschuld. Dit blijkt uit de hierna toegelichte artikelen 3.7 en 3.8.

Artikel 3.7

In dit artikel zijn de methoden aangegeven die de douane in kan zetten bij de verificatie van de door haar aanvaarde aangiften. Zij kan daartoe een documentaire controle uitvoeren maar ook de goederen zelf controleren. In het algemeen kan zij daartoe gebruik maken van alle controlebevoegdheden die haar zijn toegekend in hoofdstuk 8 van de wet.

In het bijzonder kan de douane aan de aangever vragen bijkomende documenten te overleggen. Deze bevoegdheid is, zoals alle controlebevoegdheden van de douane, uiteraard doelgebonden. Dit wil zeggen dat zij deze vraag maar kan stellen in zoverre dit nodig is om de juistheid van de vermeldingen van de aangifte en van de reeds overgelegde bescheiden, die geacht moeten worden één geheel uit te maken met de aangifte, te controleren.

Het is in het belang van de aangever om aan dergelijke rechtmatige eis van de douane te voldoen, aangezien de resultaten van de verificatie als grondslag dienen voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douanebestemming die aan de goederen is gegeven (zie artikel 3.8, hierna besproken).

Artikel 3.8

Gezien het aantal aangiften dat de douane te verwerken krijgt enerzijds, en de vereisten van een vlotte douaneafhandeling anderzijds, kan en moet de douane niet altijd alle aangiften aan dezelfde mate van controle onderwerpen.

Vandaar dat dit artikel bepaalt dat de uitkomst van de verificatie als grondslag dient voor de toepassing van de bepalingen die gelden voor de douanebestemming die aan de goederen werd gegeven. Indien de douane evenwel beslist om voor de vrijgave geen verificatie te verrichten, dan worden de gegevens van de douaneaangifte gebruikt voor de toepassing van de genoemde bepalingen, met name de berekening van de douaneschuld.

Dit laatste betekent echter niet dat de douane daarmee aangeeft dat zij deze gegevens onvoorwaardelijk als waar erkent. De douane behoudt immers de mogelijkheid om ook na vrijgave douaneaangiften aan een nader onderzoek te onderwerpen met gebruikmaking van haar controlebevoegdheden van hoofdstuk 8, zelfs ten aanzien van de douaneaangiften die reeds aan verificatie werden onderworpen. Dit blijkt uit het bepaalde in artikel 3.11, hierna toegelicht.

Artikel 3.9

Zodra alle formaliteiten zijn vervuld geeft de douane de goederen vrij. Vanaf dat moment kan de rechthebbende de goederen meenemen om de douanebestemming die eraan gegeven is, te vervullen.

Vrijgave vindt slechts plaats indien aan alle voorwaarden voor het geven van de gekozen douanebestemming is voldaan, en uiteraard slechts in de mate waarin de goederen niet onder een verbodsbepaling of een beperkende maatregel vallen waarvoor de formaliteiten niet zijn vervuld. Zoals gezegd kunnen goederen evenwel worden vrijgegeven indien zij niet zijn geverifieerd. Indien de aanvaarding van de douane-aangifte een douaneschuld heeft doen ontstaan, moet die schuld eerst worden voldaan alvorens de goederen kunnen worden vrijgegeven. In bepaalde gevallen kan evenwel worden aanvaard dat voor de douaneschuld zekerheid wordt gesteld.

Artikel 3.10

Deze bepaling geeft de douane uitdrukkelijk de bevoegdheid om, gebruik makend van haar controlebevoegdheden van hoofdstuk 9, douaneaangiften te verifiëren nadat de betreffende goederen reeds werden vrijgegeven.

Indien de douane naar aanleiding van dergelijke controle achteraf vaststelt dat de bepalingen die gelden voor de toepassing van de douanebestemming die aan die goederen werd gegeven, niet correct werden toegepast, neemt zij maatregelen om die toestand te verhelpen. Welke die maatregelen zijn, zal afhangen van het geval. Indien de douane vaststelt dat te weinig rechten werden voldaan, zal zij op grond van artikel 5.3 tot naheffing overgaan, dan wel indien mocht blijken dat teveel werd voldaan, op grond van artikel 5.5.1 tot restitutie overgaan.

Artikel 3.11

De rechthebbende moet binnen drie dagen na vrijgave zijn goederen wegvoeren, op straffe dat deze geacht worden aan de Staat te zijn afgestaan. Deze verplichting wil vermijden dat goederen na

vrijgave langer dan nodig in de ruimte voor tijdelijke opslag blijven. Dit is onder meer vanuit controle oogpunt een onwenselijke situatie. Bij overmacht situaties waarbij belanghebbende de goederen niet binnen de gestelde periode heeft kunnen wegvoeren, wordt de termijn van drie dagen niet gehanteerd. Enkele van deze situaties kunnen zijn ernstige ziektes, overlijden etc.

Hoofdstuk 4 Douanebestemmingen

Inleiding

In Hoofdstuk 3 is beschreven dat aan alle binnengebrachte goederen een douanebestemming moet worden gegeven. In dit hoofdstuk wordt beschreven welke douanebestemmingen er zijn, wat zij inhouden en aan welke voorwaarden moet worden voldaan om goederen een bepaalde douanebestemming te geven. Dit laatste geldt in het bijzonder voor de douanebestemmingen waarbij de goederen onder douanetoezicht blijven. Zie hieromtrent de toelichting bij artikel 3.2.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Algemene bepalingen

Artikel 4.1.1

De verschillende douanebestemmingen zijn opgesomd in artikel 1.1.1, sub aa. Artikel 4.1.1 deelt deze bestemmingen in twee deelverzamelingen, die mekaar gedeeltelijk overlappen: douanebestemmingen met schorsing en economische douanebestemmingen. Naast deze twee door de wet benoemde categorieën is er onbenoemde restcategorie van douanebestemmingen. De eerste benoemde categorie zijn de “bestemmingen met schorsing”. Deze douanebestemmingen hebben gemeenschappelijk dat eventueel verschuldigde rechten bij invoer worden geschorst, dit wil zeggen niet verschuldigd worden, en dit zolang de goederen deze bestemming behouden. Het gaat om de bestemmingen douanevervoer, douane-entrepot, actieve veredeling in de vorm van het systeem inzake schorsing, behandeling onder douanetoezicht en tijdelijke invoer.

De tweede benoemde categorie zijn de “economische douanebestemmingen”. Deze bestemmingen hebben gemeenschappelijk dat zij in het leven zijn geroepen om aan een economische behoefte van marktdeelnemers te voldoen. In de meeste gevallen moet dan ook een nader omschreven economische behoefte worden aangetoond om aan goederen deze douanebestemming te mogen geven. Met uitzondering van douane-vervoer, zijn alle douanebestemmingen met schorsing tevens een economische douanebestemming. Actieve veredeling in de vorm van het terugbetalingssysteem en passieve veredeling zijn eveneens economische douanebestemmingen. Het economisch belang bestaat er in dat goederen in Suriname een bepaalde behandeling (opslag, bewerking) kunnen ondergaan of kunnen worden gebruikt (tijdelijk ingevoerde goederen), zonder dat hierdoor onmiddellijk rechten bij invoer verschuldigd worden, dan wel dat betaalde rechten kunnen worden terugbetaald.

De onbenoemde restcategorie van douanebestemmingen omvat het in het vrije verkeer brengen, uitvoer, vernietiging en afstaan van goederen aan de Staat.

Het tweede en derde lid van artikel 4.1.1 tenslotte definiëren de begrippen ‘invoergoederen’ en

‘goederen in ongewijzigde staat’ die van belang zijn voor dit hoofdstuk.

Artikel 4.1.2

Gemeenschappelijke voorwaarde voor het kunnen geven van een economische douaneregeling is de vooraf aan te vragen vergunning. In deze vergunning, waarvan de vorm en inhoud bij Staatsbesluit zullen worden vastgesteld, wordt opgenomen welke goederen kunnen worden ingevoerd, wat er mee mag gebeuren, in voorkomend geval hoelang zij in Suriname mogen blijven, hoe de goederen een andere douanebestemming kunnen krijgen, etcetera. Daarnaast zullen in het bijzonder de administratieve vereisten worden opgenomen waaraan de vergunninghouder moet voldoen. De economische douanebestemmingen worden voornamelijk administratief gecontroleerd, waardoor het douanetoezicht geëffectueerd wordt. De vergunning is dus zowel voor de douane als voor de vergunninghouder een belangrijk document.

Artikel 4.1.3

In dit artikel zijn de twee basisvoorwaarden opgenomen voor de afgifte van een vergunning voor een economische douanebestemming. Als de douane twijfelt aan het feit of een aanvrager wel kan voldoen aan de voorwaarden, kan zij weigeren een vergunning te geven. Dit kan het geval zijn indien de aanvrager over te weinig financiële middelen beschikt, of geen installaties heeft waar de voorgenomen bewerking kan plaatsvinden.

Daarnaast moet het werk dat de douane moet verrichten in verband met de controle op de gegeven douanebestemming wel in verhouding staan tot het voordeel dat het land heeft (de “economische behoefte”) bij het laten plaatsvinden van de activiteiten waarvoor de vergunning wordt gevraagd. Let wel, het gaat hier om de economische behoefte van de Staat (hoeveel arbeidsplaatsen levert het bijvoorbeeld op) en niet van degene die de vergunning aanvraagt.

Artikel 4.1.4

De voorwaarden waaronder de vergunninghouder goederen de vergunde douanebestemming kan geven, worden vastgelegd in de vergunning. Die voorwaarden moeten uiteraard bij of krachtens de wet worden vastgelegd. De vermelding van de voorwaarden in de vergunning is in de eerste plaats bedoeld ter bescherming van de rechtszekerheid van de vergunninghouder, die zo op voorhand weet welke de voorwaarden zijn waaraan hij zich moet houden. Bij Staatsbesluit zal worden vastgelegd welke voorwaarden in ieder geval in de vergunning moeten worden opgenomen.

Omdat het vervullen van de vergunningsvoorwaarden van groot belang is voor de verdere werking van een economische douanebestemming, is de vergunninghouder verplicht om iedere feit dat gevolgen kan hebben voor die verdere werking te melden aan de douane. Welke feiten moeten worden gemeld hangt uiteraard af van de douanebestemming. Zo kan een wijziging in de productiemethoden van belang zijn in het kader van een vergunning actieve veredeling, aangezien deze invloed kan hebben op het opbrengstpercentage (te weten, het aantal invoergoederen dat wordt verwerkt in een bepaalde hoeveelheid veredelingsproducten). De douane beslist of de

vergunning aangepast of zelfs ingetrokken moet worden indien aan de voorwaarden voor afgifte niet langer is of kan worden voldaan.

Artikel 4.1.5

Douanebestemmingen met schorsing houden inherent een financieel risico in zich voor de Staat. Zij laten immers toe dat goederen in Suriname kunnen verblijven of worden gebruikt zonder dat rechten bij invoer moeten worden voldaan die anders wel verschuldigd zouden zijn.

Onregelmatigheden die zich voordoen met betrekking tot goederen waaraan een bestemming met schorsing is gegeven, doen dan ook doorgaans een douaneschuld ontstaan. Te denken valt bijvoorbeeld aan goederen die verdwijnen tijdens douanevervoer of uit een douane-entrepot (zie hoofdstuk 5). Om zeker te zijn dat deze rechten ook effectief kunnen worden geïnd moet door de vergunninghouder een zekerheid worden gesteld. De bepalingen inzake zekerheidstelling van hoofdstuk 1 zijn hierbij van toepassing.

Artikel 4.1.6

Een douanebestemming met schorsing wordt doorgaans toegestaan voor een bepaald doel of voor een bepaalde termijn. Bij het bereiken van dat doel of het verstrijken van die termijn moet aan de goederen een andere douanebestemming worden gegeven. Men spreekt dan van aanzuivering van de eerste bestemming door de daaropvolgende bestemming. Dat betekent dat voor die goederen wederom een douane-aangifte moet worden gedaan.

Soms is een bepaalde douanebestemming voorgeschreven; zo kan “actieve veredeling” in principe alleen gevolgd worden door “wederuitvoer”. In andere gevallen is een bepaalde douanebestemming uitgesloten; zo kan de douane-vervoer niet worden aangezuiverd door de goederen in het vrije verkeer te brengen. In andere gevallen zijn alle douanebestemmingen mogelijk.

Belangrijk is echter dat zolang geen douane-aangifte is gedaan voor een andere douanebestemming, de goederen geacht worden nog steeds de douanebestemming te hebben die in eerste instantie aan de goederen werd gegeven, met alle voorwaarden en gevolgen die daaraan zijn verbonden.

Artikel 4.1.7

Dit artikel biedt de mogelijkheid om goederen te verkopen of anderszins aan een derde over te dragen terwijl er een economische douanebestemming aan is gegeven, zolang de verkrijger maar in staat is om alle verplichtingen van de vergunning over te nemen.

Paragraaf 2 Brengen in het vrije verkeer

Artikel 4.2.1

Door de douanebestemming “brengen in het vrije verkeer” aan een goed te geven krijgt de rechthebbende de volledige en vrije beschikking over het goed. De goederen krijgen de douanestatus ‘Surinaamse goederen’ en het douanetoezicht wordt beëindigd. Het belangrijkste gevolg van deze douanebestemming is dat de rechten bij invoer verschuldigd worden. Dit laatste wordt verder uitgewerkt in hoofdstuk 5.

Bovendien brengt deze douanebestemming in voorkomend geval de toepassing mee van handelspolitieke maatregelen en van andere formaliteiten die voor de invoer van goederen gelden. Met handelspolitieke maatregelen worden niet-tarifaire handelsmaatregelen bedoeld die betrekking hebben op de invoer en uitvoer van goederen en die worden genomen in overeenstemming met de ter zake geldende internationale bepalingen, zoals toezichts- en vrijwaringsmaatregelen, kwantitatieve beperkingen (quota’s) en invoer- en uitvoerverboden of –beperking.

Artikel 4.2.2

Als een goed de douanestatus “Surinaams goed” verliest, dan betekent het dat dit goed niet meer in Suriname kan verblijven zonder dat er een douanebestemming aan wordt gegeven die aan niet-Surinaamse goederen kan worden gegeven, zodat zij (opnieuw) onder douanetoezicht zijn. Indien de goederen weer buiten Suriname worden gebracht en terugkomen, moeten zij weer een douanebestemming krijgen die eventueel opnieuw rechten verschuldigd doet worden.

Artikel 4.2.3

Eventuele nadere bepalingen met betrekking tot deze douanebestemming worden in het Staatsbesluit geregeld.

Paragraaf 3 Douanevervoer

Artikel 4.3.1

In sommige gevallen kan het nodig zijn om niet-Surinaamse goederen binnen Suriname te vervoeren zonder dat rechten moeten worden betaald. Dit kan het geval zijn als goederen naar een douane-entrepot gebracht moeten worden dat buiten de haven is gelegen of wanneer goederen niet voor Suriname bestemd zijn en over de weg weer worden uitgevoerd.

Gedurende de tijd dat de goederen onder douane-vervoer worden vervoerd, zijn ze niet aan rechten bij invoer of handelspolitieke maatregelen onderworpen. Over dit laatste begrip, zie de toelichting bij artikel 4.2.1.

Artikel 4.3.2

Degene die aan de goederen de douanebestemming douanevervoer heeft gegeven is pas van zijn verplichtingen bevrijd wanneer de goederen op de plaats van bestemming zijn aangekomen en hiervan melding is gemaakt bij het daarvoor verantwoordelijke douanekantoor en aldaar aan de goederen een nieuwe douanebestemming is gegeven. Die nieuwe douanebestemming waarmee het douane-vervoer aldus wordt aangezuiverd, kan evenwel niet het brengen in het vrije verkeer zijn.

Indien de plaats van bestemming niet wordt bereikt, worden op grond van hoofdstuk 5 rechten verschuldigd.

De formaliteiten die moeten worden vervuld met betrekking tot het geven van de douanebestemming douane-vervoer en de aanzuivering van die bestemming worden nader omschreven in het Staatsbesluit.

Paragraaf 4 Douane-entrepot

Artikel 4.4.1

Niet-Surinaamse goederen kunnen in een douane-entrepot verblijven zonder dat er rechten verschuldigd worden. Een douane-entrepot wordt niet door de overheid beheerd. Het moet niet verward worden met een plaats waar tijdelijke opslag kan plaatsvinden. Deze tijdelijk opslag is geen douanebestemming (zie hoofdstuk 2).

Gedurende de tijd dat niet-Surinaamse goederen in het douane-entrepot verblijven, zijn ze niet onderworpen aan rechten bij invoer of handelspolitieke maatregelen. Over dit laatste begrip, zie de toelichting bij artikel 4.2.1.

Artikel 4.4.2

De wet voorziet in twee types douane-entrepot: publiek en particulier. Het verschil tussen beiden bestaat eruit dat in een publiek entrepot iedereen goederen kan opslaan, terwijl in een particulier entrepot enkel de entrepouthouder goederen kan opslaan.

Met andere woorden, in een particulier entrepot is de entrepositaris, te weten de persoon die aan de opgeslagen goederen hun douanebestemming heeft gegeven, dezelfde als de entrepouthouder. Dit is niet het geval in een publiek entrepot.

Het belang van dit onderscheid is voornamelijk gelegen in de aansprakelijkheid voor het nakomen van de verplichtingen die verband houden met de douanebestemming en de eventuele verschuldigdheid van rechten over de in entrepot opgeslagen goederen (bijvoorbeeld in geval van diefstal).

Wanneer goederen in een entrepot verblijven, kunnen ze altijd verkocht worden. Met andere woorden, de entrepositaris kan veranderen. Echter, de nieuwe eigenaar wordt geacht de verplichtingen over te nemen. Dit kan alleen in een publiek entrepot, omdat in een particulier entrepot alleen goederen van de entrepouthouder opgeslagen mogen worden. Uit oogpunt van

controle is het evenwel niet toegestaan om goederen in douane-entrepot rechtstreeks aan particulieren te verkopen, voor zover deze particulieren in Suriname woonachtig zijn. Met particulieren wordt bedoeld: natuurlijke personen die de goederen voor eigen gebruik gaan aanwenden.

Artikel 4.4.3

Voor het vestigen van een douane-entrepot is een vergunning van de douane vereist. Dit is een andere vergunning dan die welke is genoemd in artikel 4.1.2. Laatstgenoemd artikel geeft alleen aan dat degene die aan goederen de douanebestemming douane-entrepot wil geven, dit wil zeggen die goederen in een douane-entrepot wil plaatsen, verplicht is om een vergunning aan te vragen. De vergunning waarvan sprake is in dit artikel is de vergunning die is vereist om een douaneentrepot, dit wil zeggen de fysieke opslagruimte, te beheren.

De persoon die een douane-entrepot wenst te beheren moet tevens aantonen dat daarvoor een economische behoefte bestaat. Deze voorwaarde volgt uit het karakter van het douane-entrepot als economische douanebestemming. Criteria die in dit verband in aanmerking kunnen worden genomen zijn: de aard en het belang van het goederenverkeer en de verwachte ontwikkelingen, de gemiddelde geschatte opslagtijd, het voorhanden zijn van andere entrepots in de buurt of van hetzelfde bedrijf, de geschatte omvang van de geschorste rechten en belastingen en de controlemogelijkheden van de douane. Immers, de douane moet toezicht en controle kunnen uitoefenen zonder administratieve maatregelen te moeten nemen die buiten verhouding staan tot de economische behoeften (zie voorwaarde van artikel 4.1.3 lid b).

De vergunninghouder stelt bovendien zekerheid bij de ontvanger voor eventuele schulden die kunnen ontstaan.

De gegevens die bij de aanvraag voor het beheer van een douane-entrepot moeten worden overlegd, worden bij Staatsbesluit nader bepaald.

Artikel 4.4.4

In dit artikel zijn de verplichtingen van de entrepouthouder opgenomen. Deze verplichtingen gelden voor beide soorten entrepots.

Artikel 4.4.5

Omdat de goederen in een douane-entrepot verblijven zonder dat er rechten betaald zijn, is belangrijk dat duidelijk is welke goederen het zijn en waar ze kunnen verblijven. Daarom is een douane-entrepot altijd een duidelijk aangeduide en afgebakende ruimte die door de douane moet worden goedgekeurd ten einde het risico van onder meer vermis zo klein mogelijk te laten zijn.

Artikel 4.4.6

Er is enkel een tijdslimiet aan het verblijf van goederen in een publiek douane-entrepot; deze bedraagt drie maanden. In een particulier entrepot mogen de opgeslagen goederen onbeperkt

verblijven. Bij Staatsbesluit kunnen evenwel voor bepaalde soorten goederen kortere termijnen worden vastgesteld. Dit kan van belang zijn voor aan bederf onderhevige goederen. Verder bepaalt dit artikel dat ten behoeve van de controle dezelfde ruimte slechts voor één enkel douane-entrepot kan worden gebruikt, en een douane-entrepot niet tegelijkertijd kan worden gebruikt als een plaats voor tijdelijke opslag.

Artikel 4.4.7

Goederen waaraan de douanebestemming douane-entrepot werd gegeven kunnen niet onbeperkt gebruikt, bewerkt of verwerkt worden. Deze voorwaarde houdt verband met het specifieke economische karakter van deze douanebestemming. Slechts een limitatief aantal in dit artikel opgesomde behandelingen zijn toegestaan.

Artikel 4.4.8

In het Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld met betrekking tot de bestemming douaneentrepot.

Paragraaf 5 Actieve veredeling

Artikel 4.5.1

De douanebestemming actieve veredeling laat toe dat goederen in Suriname worden ingevoerd om alhier bewerkingen te ondergaan met het oog op wederuitvoer van de bewerkte goederen, zonder dat hiervoor uiteindelijk rechten bij invoer moeten worden gedragen. Deze bestemming moet de integratie van de Surinaamse verwerkende industrie in de wereldhandel bevorderen. Het is dus bij uitstek een economische bestemming, waarvoor de noodzaak moet worden aangetoond (zie hierover verder het commentaar bij artikel 4.5.2 lid 2 sub c).

Er bestaan twee systemen waaronder aan goederen de bestemming actieve veredeling kan worden gegeven: het systeem inzake schorsing en het terugbetalingssysteem. Het essentiële verschil tussen beide systemen is dat in het eerste geval de rechten bij invoer op de invoergoederen worden geschorst (dit is dan ook een bestemming met schorsing; zie artikel 4.1.1), terwijl in het tweede systeem die rechten verschuldigd worden maar bij uitvoer van de veredelingsproducten worden terugbetaald c.q. kwijtgescholden (deze bestemming is dan ook een economische douanebestemming die geen bestemming met schorsing is). In het tweede systeem komen de invoergoederen in het vrije verkeer, terwijl dat in het eerste systeem niet het geval is.

De aard van de veredelingshandelingen waarvoor de bestemming actieve veredeling kan worden gegeven zijn zeer divers, en kunnen worden ingedeeld in drie groepen: (i) activiteiten waarbij aan de invoergoederen bewerkingen worden uitgevoerd; (ii) activiteiten waardoor de invoergoederen

in veredelingsproducten worden verwerkt, en (iii) activiteiten waarbij de invoergoederen worden hersteld of afgesteld zonder dat ze zelf bewerkingen ondergaan.

Actieve veredeling wordt alleen toegestaan indien het de bedoeling is en verwacht kan worden dat de veredelingsproducten zullen worden uitgevoerd.

Artikel 4.5.2

Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld in verband met de werking van deze douanebestemming. Deze voorwaarden hebben met name betrekking op de vergunning die voor het geven van deze bestemming vereist is.

Een vergunning actieve veredeling kan enkel worden verleend aan personen die in Suriname zijn gevestigd. Bovendien moet er een economische behoefte bestaan voor deze douanebestemming. Tenslotte is de afgifte van een vergunning afhankelijk van de ten behoeve van de controle en ter voorkoming van misbruik gestelde voorwaarde dat de invoergoederen in de veredelingsproducten moeten kunnen worden herkend. Deze voorwaarde moet evenwel niet noodzakelijk letterlijk worden opgevat; in geval van invoergoederen die tot veredelingsproducten worden verwerkt kan het voorkomen dat zij niet fysiek in deze laatste kunnen worden herkend. Niettemin kan aan deze voorwaarden geacht te zijn voldaan als de douane deze identificatie op een andere manier kan verzekeren, met name op basis van administratieve en bedrijfsmatige controles.

Artikel 4.5.3

Deze bepaling regelt de modaliteiten van het terugbetalingssysteem. De vergunninghouder moet in de regel binnen drie maanden nadat de veredelingsproducten zijn uitgevoerd dan wel in entrepot zijn opgeslagen, een verzoek tot terugbetaling c.q. vrijgave van de gestelde zekerheid richten aan de ontvanger.

Het dient opgemerkt te worden dat deze termijn, die op verzoek door de ontvanger kan worden verkort of verlengd, dient te worden onderscheiden van de termijn die op grond van het vorige artikel bij Staatsbesluit kan worden vastgesteld en waarbinnen de uitvoer c.q. inslag in entrepot van de veredelingsproducten moet hebben plaatsgevonden.

Paragraaf 6 Behandeling onder douanetoezicht

Artikel 4.6.1

De douanebestemming behandeling onder douanetoezicht is een economische douanebestemming die toelaat om niet-Surinaamse goederen in Suriname aan behandelingen te onderwerpen zonder dat deze aan rechten bij invoer of handelspolitieke maatregelen worden onderworpen. Het essentiële verschil met de douanebestemming actieve veredeling is dat het product van de behandeling (voor doeleinden van deze bestemming 'behandelde producten' genoemd) bestemd

zijn voor de Surinaamse interne markt. Actieve veredeling daarentegen is essentieel gericht op de exporthandel.

De aard van de te verrichte behandelingen is niet verder gespecificeerd. Evenwel moet de behandeling ertoe leiden dat de soort of de staat van de invoergoederen worden gewijzigd. Deze voorwaarde hangt ook samen met

- de voorwaarde inzake het op de invoergoederen en behandelde producten toepasselijke tarief (zie artikel 4.6.2); en
- de voorwaarde dat de behandelde producten niet op een economisch verantwoorde wijze kunnen worden teruggebracht tot de soort waartoe de invoergoederen behoorden of de staat waarin deze zich bevonden toen daaraan deze douanebestemming werd gegeven (zie artikel 4.6.4).

Uiteraard zijn de normale regels van toepassing op het in het vrije verkeer brengen van de behandelde producten.

Artikel 4.6.2

Het belang van deze douanebestemming komt tot uiting in de hier geformuleerde voorwaarde: de invoergoederen moeten aan een hoger tarief aan invoerrechten zijn onderworpen dan de behandelde producten. Is dit niet het geval dan heeft deze bestemming geen nut en kan ze ook niet worden toegepast.

Artikel 4.6.3

Zoals elke economische douanebestemming is ook behandeling onder douanetoezicht afhankelijk van de voorafgaande afgifte van een vergunning aan de persoon die de behandeling zelf verricht of laat verrichten.

Artikel 4.6.4

Een vergunning voor behandeling onder douanetoezicht wordt slechts verleend aan een in Suriname gevestigde persoon, mits het mogelijk is om de invoergoederen te identificeren in de behandelde producten. Zie wat deze laatste voorwaarde betreft, ook de toelichting bij artikel 4.5.2. Om misbruik te vermijden - immers, de invoergoederen zijn per definitie aan een hoger tarief van invoerrechten onderworpen dan de behandelde producten – mogen deze laatste niet op een economisch verantwoorde wijze kunnen worden teruggebracht tot de soort waartoe de invoergoederen behoorden of de staat waarin deze zich bevonden toen daaraan deze douanebestemming werd gegeven.

Eveneens om oneigenlijk gebruik van deze douanebestemming tegen te gaan, kan de afgifte van een vergunning worden geweigerd indien hierdoor de oorsprongsregels of kwantitatieve

beperkingen zouden worden omzeild. Dit kan met name het geval zijn doordat de invoergoederen door de voorgenomen behandeling:

- van oorsprong zouden veranderen waardoor zij niet meer aan voor dergelijke goederen vastgestelde vrijwaringsmaatregelen (bijvoorbeeld anti-dumpingrechten) zouden zijn onderworpen; of
- van aard zouden veranderen waardoor zij niet meer aan voor dergelijke goederen vastgestelde quota's zouden zijn onderworpen.

Ten slotte moet de aanvrager een economische behoefte aantonen, te weten dat een bestaande of nieuwe activiteit in Suriname wordt ondersteund zonder dat de economische belangen van bestaande bedrijven worden geschaad.

Artikel 4.6.5

Nadere regels ter zake worden vastgesteld bij Staatsbesluit.

Artikel 4.6.6

Dit artikel bepaalt bijzondere regels voor de vaststelling van de douaneschuld die ontstaat voor invoergoederen – bijvoorbeeld doordat zij in het vrije verkeer worden gebracht – zonder dat zij de voorgenomen behandeling hebben ondergaan, of deze slechts gedeeltelijk hebben ondergaan. De douaneschuld wordt vastgesteld aan de hand van de heffingsgrondslagen (tariefindeling, waarde, tarief) van de invoergoederen ten tijde van de aangifte waarmee aan deze de bestemming behandeling onder douanetoezicht werd gegeven.

Artikel 4.6.7

Zoals reeds aangegeven in de toelichting bij artikel 4.6.4, kunnen de behandelingen ertoe leiden dat de invoergoederen van oorsprong veranderen. Deze bepaling voorziet echter dat de behandelde producten desalniettemin voor dezelfde preferentiële tariefbehandeling als de invoergoederen in aanmerking kunnen komen, op voorwaarde uiteraard dat dergelijke tariefpreferentie ook bestaat voor goederen identiek aan de behandelde goederen. In dergelijk geval heeft een eventuele oorsprongswijziging dus geen invloed op de preferentiële tariefbehandeling.

Paragraaf 7 Tijdelijke invoer

Artikel 4.7.1

In dit artikel is de definitie van tijdelijke invoer opgenomen. Deze douanebestemming laat toe dat niet-Surinaamse goederen tijdelijk in Suriname worden gebruikt zonder dat zij daardoor aan rechten bij invoer zijn onderworpen dan wel daar slechts gedeeltelijk aan zijn onderworpen. Tijdelijke invoer kan inderdaad met gehele dan wel met gedeeltelijke vrijstelling van rechten bij invoer worden toegestaan (zie hierna respectievelijk artikel 4.7.6 en artikel 4.7.7).

Belangrijkste elementen uit deze definitie zijn dat:

- het moet gaan om niet-Surinaamse goederen die
- bestemd zijn voor de wederuitvoer en
- in Suriname slechts tijdelijk worden gebruikt
- zonder wijzigingen te ondergaan, behoudens degene die volgen uit het normale gebruik dat er tijdens hun tijdelijk verblijf van wordt gemaakt.

Deze douanebestemming kan bijvoorbeeld worden gebruikt voor goederen bestemd voor tentoonstellingen, of voor zaken die bestemd zijn om gebruikt te worden bij grote infrastructurele werken.

Artikel 4.7.2

Slechts de persoon die de goederen gaat gebruiken in Suriname kan een vergunning krijgen voor tijdelijke invoer. Door deze persoon moet ook een zekerheid worden gesteld in geval er rechten verschuldigd worden, met name wanneer de goederen niet of niet tijdig worden wederuitgevoerd. Voor het stellen van de zekerheid zijn de bepalingen van hoofdstuk 1 van toepassing. Bij Staatsbesluit kan worden bepaald in welke gevallen kan worden afgezien van het stellen van een zekerheid (zie artikel 4.7.6).

Artikel 4.7.3

Ten behoeve van de controle is het van belang dat de douane kan nagaan of de goederen waaraan de bestemming tijdelijke invoer is gegeven ook effectief en binnen de voorgeschreven termijn worden wederuitgevoerd. Hiervoor kan zij zelf identificatiemaatregelen treffen, zoals het aanbrengen van zegels of merktekens. Van sommige goederen is de identificatie evenwel verzekerd zonder dat de douane eigenhandig identificatiemaatregelen moet nemen (te denken valt aan serienummers).

Identificatiemaatregelen kunnen evenwel achterwege blijven wanneer deze overbodig zijn, omdat ook zonder deze maatregelen het risico op misbruik van de douanebestemming minimaal is. Dit risico dient met name te worden beoordeeld aan de hand van de aard van de goederen en van het doel waarvoor de goederen tijdelijk worden ingevoerd.

Artikel 4.7.4

Goederen die de bestemming tijdelijke invoer hebben gekregen mogen in het douanegebied van Suriname in het geheel geen bewerkingen ondergaan. Hierdoor verschilt deze douanebestemming essentieel van actieve veredeling en behandeling onder douanetoezicht. Zij mogen evenwel wel de bewerkingen of behandelingen ondergaan die noodzakelijk zijn om de goederen in goede staat te behouden. Dit betekent dat zij mogen worden onderhouden en hersteld indien dit nodig is om

hen in de staat te behouden of te herstellen waarin zij zich bevonden toen zij de douanebestemming tijdelijke invoer kregen. Het onderhoud of de herstelling mogen bovendien enkel zijn genoodzaakt door het normale gebruik dat van de goederen wordt gemaakt waarvoor zij de bestemming kregen. Goederen mogen dus niet met het oog op onderhoud of herstelling deze douanebestemming krijgen. Een personenwagen die tijdelijk werd ingevoerd in Suriname mag dus zijn normale onderhoud ondergaan in Suriname en aldaar hersteld worden, mits hij niet louter voor die doeleinden werd ingevoerd.

Artikel 4.7.5

De maximale termijn waarbinnen niet-Surinaamse goederen met bestemming tijdelijke invoer in Suriname kunnen blijven is twaalf maanden. Deze termijn is echter een maximum termijn die door de douane bij afgifte van de vergunning ook korter kan worden vastgesteld als dat vanuit controle oogpunt wenselijk is. De vastgestelde termijn dient echter lang genoeg te zijn om het voorgenomen gebruik in Suriname mogelijk te maken. Als goederen bijvoorbeeld tijdelijk worden ingevoerd ten behoeve van een tentoonstelling zal tijdelijke invoer worden toegelaten voor minstens de duurtijd van de tentoonstelling, maar zal wederuitvoer vlak na afloop van de tentoonstelling moeten plaatsvinden en zal het goed niet de volle 12 maanden in het douanegebied mogen blijven. In uitzonderlijke omstandigheden die door de belanghebbende ten genoegen van de douane moeten worden bewezen kan deze laatste een langere termijn toestaan. Dit mag enkel binnen redelijke grenzen gebeuren (geen stelselmatige verlengingen) en moet verantwoord zijn om het toegelaten gebruik mogelijk te maken. Zo zal de douane er normalerwijze geen bezwaar tegen hebben dat een bulldozer 2 maanden langer in Suriname blijft om het wegaanleggingsproject te voltooien waarvoor het toestel initieel voor 12 maanden werd ingevoerd, mits de verlenging tijdig (dit is ten laatste voor het verstrijken van de initiële termijn) is aangevraagd.

Artikel 4.7.6

Bij Staatsbesluit worden de in lid 1 opgesomde gevallen waarin tijdelijke invoer met volledige vrijstelling mogelijk is nader gepreciseerd, met name wat betreft hun aard en toegestaan gebruik tijdens hun tijdelijk verblijf in Suriname. Eveneens kunnen nadere regels worden vastgesteld omtrent de verlenging van de initieel vastgestelde termijn voor tijdelijke invoer.

Artikel 4.7.7

Naast de tijdelijke invoer met volledige vrijstelling van rechten, is het in bepaalde gevallen ook mogelijk goederen tijdelijke in te voeren met gedeeltelijke vrijstelling. Deze bepaling voorziet daartoe twee gevallen:

- goederen waarvan vaststaat op het ogenblik van de aanvraag voor een vergunning tijdelijke invoer dat zij door louter gebruik substantieel in waarde gaan dalen; tijdelijke invoer met volledige vrijstelling zou in dergelijke gevallen tot een ongerechtvaardigd voordeel leiden en

- goederen die behoren tot een van de bij Staatsbesluit vastgestelde categorieën die in principe voor tijdelijke invoer met volledige vrijstelling in aanmerking komen, doch die niet aan alle voorwaarden daartoe voldoen.

Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot de voorwaarden waaronder in dergelijke gevallen tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling mogelijk is.

Artikel 4.7.8

Wanneer goederen tijdelijk worden ingevoerd met gedeeltelijke vrijstelling van rechten moet voor iedere maand of gedeelte van een maand dat de goederen in het douanegebied zijn 8% van de rechten bij invoer die normaal verschuldigd zouden zijn geweest betaald worden indien de goederen voor het vrije verkeer waren aangegeven. De douaneschuld ontstaat bij de aanvaarding van de aangifte waarmee aan de goederen de bestemming tijdelijke invoer wordt gegeven. Het precieze bedrag zal doorgaans maar kunnen worden vastgesteld op het moment van wederuitvoer. De aangever zal dan bij de ontvanger zekerheid moeten stellen waarop bij wederuitvoer zal worden afgerekend.

Stel bijvoorbeeld dat 1000 Surinaamse Dollar aan invoerrechten betaald zouden moeten worden voor een goed als het in het vrije verkeer wordt gebracht. Nu wordt aan het goed de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling van rechten gegeven. Als dit goed na vijf en een halve maand weder wordt uitgevoerd moet op dat moment $6 \times 8\%$ van 1000 betaald worden, namelijk 480 Surinaamse Dollar.

Het uiteindelijk verschuldigde bedrag mag evenwel nooit meer zijn dan het oorspronkelijk verschuldigde bedrag. Interesten die zouden verschuldigd zijn wegens niet-tijdige voldoening van de douaneschuld worden bij de berekening van dit plafond niet in aanmerking genomen. In bovenstaand voorbeeld is dit plafond 1000 Surinaamse Dollar. Dat betekent als de goederen bijvoorbeeld 14 maanden (wanneer daar toestemming voor is) in Suriname blijven de maximaal te betalen rechten 1000 Surinaamse Dollar zijn en niet $14 \times 8\%$ van 1000, zijnde 1120 Surinaamse Dollar.

Artikel 4.7.9

Uiterlijk na afloop van de voor de tijdelijke invoer vastgestelde termijn moet aan de goederen een andere douanebestemming worden gegeven. Dit moet in de regel wederuitvoer zijn, gelet op de doelstelling van de tijdelijke invoer.

Nochtans is het niet uitgesloten dat de goederen uiterlijk bij het verstrijken van de termijn alsnog voor het vrije verkeer aan te geven. In dit artikel is bepaald hoe de douaneschuld moet worden berekend die in dat geval ontstaat op basis van artikel 5.1.1.

De douanewaarde die voor de goederen in aanmerking moet worden genomen is de douanewaarde op het ogenblik dat aan de goederen de douanebestemming tijdelijke invoer werd gegeven, en dus niet de douanewaarde op het moment dat zij voor het vrije verkeer worden aangegeven. Deze berekeningswijze weerspiegelt een van de essentiële voorwaarden voor tijdelijke invoer, te weten dat de goederen gedurende hun tijdelijk verblijf geen waardevermindering mogen ondergaan dan hetgeen normaal is voor het gebruik dat ervan wordt gemaakt.

De douanewaarde is in bijna alle gevallen gebaseerd op een waarde in een buitenlandse valuta. Bij de omrekening ervan naar een douanewaarde in Surinaamse Dollar dient de douanekoers van de dag van aanvaarding van de aangifte waarmee de goederen in het vrije verkeer worden gebracht (zie omtrent de douanekoers verder artikel 6.3.10) gehanteerd.

Om te vermijden dat invoerders financieel voordeel halen uit het uitstellen van het ontstaan van de douaneschuld door hun goederen eerst voor tijdelijke invoer aan te geven en pas na het verstrijken van de termijn voor het vrije verkeer, zal bij Staatsbesluit worden vastgesteld of compensatierente is verschuldigd (zie hieromtrent lid 5 van artikel 5.6.2).

Indien het gaat om goederen die initieel de douanebestemming tijdelijke invoer met gedeeltelijke vrijstelling hebben gekregen, dan wordt het bedrag aan rechten dat reeds in toepassing van artikel 4.7.8 is betaald, afgetrokken van het bedrag dat bijkomend verschuldigd is geworden.

Paragraaf 8 Passieve veredeling

Artikel 4.8.1

Soms is het nodig om Surinaamse goederen buiten het grondgebied van Suriname te bewerken, bijvoorbeeld om een reparatie te ondergaan. De douanebestemming ‘passieve veredeling’ laat toe dat er bij terugkeer van de goederen geen of minder rechten bij invoer betaald moeten worden dan normaal verschuldigd zouden zijn bij het in het vrije verkeer brengen van die goederen. Het idee hierachter is dat het onwenselijk is om voor hetzelfde goed tweemaal rechten te laten betalen dan wel Surinaamse goederen te belasten die slechts tijdelijk en voor specifieke doeleinden het grondgebied verlaten. De faciliteit passieve veredeling bevordert op die manier – zoals actieve veredeling maar dan in omgekeerde richting – de integratie van Suriname in de regionale en wereldhandel. De voor deze douanebestemming gehanteerde begrippen ‘veredelingshandelingen’ en ‘veredelingsproduct’ komen dan ook overeen met hetgeen hieromtrent inzake actieve veredeling is bepaald. Alleen is hier sprake van ‘tijdelijk uitgevoerde goederen’ in plaats van ‘invoergoederen’ (zie artikel 4.5.1).

Verder is bijzonder aan de douanebestemming dat Surinaamse goederen weer onder douanetoezicht worden geplaatst. Ondanks dat de goederen worden uitgevoerd en daarvoor de voorgeschreven formaliteiten moeten worden volbracht (inclusief in voorkomend geval het betalen van rechten bij uitvoer), verliezen zij hun douanestatus van Surinaamse goederen niet (zie artikel 4.2.2).

Artikel 4.8.2

De voorwaarden voor afgifte van een vergunning passieve veredeling lopen gelijk met die inzake actieve veredeling. In dit geval zal het echter niet de vergunninghouder zelf zijn die de veredelingshandelingen verricht.

Uiteraard moet het niet zo zijn dat deze regeling ten koste gaat van de bedrijvigheid in Suriname zelf. Om die reden moet ten genoegen van de douane worden aangetoond dat er niemand in het douanegebied is die dezelfde bewerkingen kan doen tegen vergelijkbare condities met betrekking tot prijs, kwaliteit en levertijd.

Ten behoeve van de controle moet het wederom mogelijk zijn om de identiteit van de tijdelijk uitgevoerde goederen vast te stellen in de veredelingsproducten die bij terugkeer worden aangegeven voor het vrije verkeer.

Artikel 4.8.3

In dit artikel wordt een beperkte groep van personen aangegeven die bij het wederinvoeren van de tijdelijk uitgevoerde goederen recht heeft op de gehele of gedeeltelijke vrijstelling. Deze is beperkt tot de vergunninghouder zelf of een ander in Suriname gevestigde persoon aan wie deze toestemming heeft verleend om de veredelingsproducten in te voeren. Het spreekt voor zich dat dit bij de aangifte voor het vrije verkeer van de veredelingsproducten waarbij om vrijstelling wordt verzocht, ten genoegen van de douane moet worden aangetoond.

Artikel 4.8.4

De vrijstelling die wordt gegeven is gelijk aan het bedrag aan rechten bij invoer dat betaald zou moeten worden als het tijdelijk uitgevoerde goed zou worden ingevoerd op het tijdstip waarop het veredelingsproduct voor het vrije verkeer wordt aangegeven.

Stel bijvoorbeeld dat een goed met een waarde van SRD1000 met de douanebestemming passieve veredeling tijdelijk wordt uitgevoerd. Na veredeling in het buitenland komt het goed terug en heeft op dat moment een waarde van SRD1200. Stel dat het percentage aan invoerrechten 10% is voor zowel het tijdelijk uitgevoerde goed als voor het veredelingsproduct. Dan is de vrijstelling 10% van SRD1000 is SRD100. Er moet uiteindelijk 20 betaald worden (10% van SRD 1200 = SRD 120 –SRD 100). Op deze manier worden er geen rechten bij invoer geheven ten belope van het bedrag aan rechten dat geacht wordt vertegenwoordigd te worden door de in het veredelingsproduct verwerkte tijdelijk uitgevoerde goed.

Of de vrijstelling geheel dan wel – zoals in het bovenstaande voorbeeld – gedeeltelijk is, zal derhalve afhangen van de waarde van het tijdelijk uitgevoerde goed, maar ook van het er op toepasselijke tarief.

Artikel 4.8.5

Gehele vrijstelling wordt verleend als het goed wordt uitgevoerd om gratis hersteld dan wel vervangen te worden. Dit kan plaatsvinden op grond van een contractueel bedongen of wettelijk

voorziene garantieverplichting van de leverancier, of indien het goed niet conform is wegens een fabricagefout. Voorwaarde is wel dat dit defect pas bekend werd nadat het goed in Suriname voor het vrije verkeer is aangegeven; er mag immers bij de vaststelling van de douanewaarde of bij de bepaling van het toepasselijke tarief met het gebrek of defect geen rekening zijn gehouden. Wanneer wel voor de reparatie of vervanging is betaald, is de douanewaarde bij de wederinvoer gelijk aan de herstellings- of vervangingskosten. Hierover dienen rechten betaald te worden. De berekeningsmethode van artikel 4.8.4 wordt dan niet toegepast.

Paragraaf 9 Uitvoer

Artikel 4.9.1

Alle Surinaamse goederen die het douanegebied verlaten moeten de douanebestemming 'uitvoer' krijgen, met andere woorden een uitvoeraangifte is altijd verplicht, behalve als zij uit hoofde van andere bepalingen in douanewetgeving en daaruit voortvloeiende besluiten al dan niet tijdelijk het douanegebied van Suriname verlaten (bijvoorbeeld bestemming passieve veredeling). De douaneaangifte voor uitvoer moet worden ingediend bij het kantoor dat bevoegd is voor de plaats waar de goederen met het oog op de uitvoer uit Suriname worden ingeladen in het daartoe bestemde vervoermiddel. Wanneer op basis van andere wetten of wettelijke regelingen rechten bij uitvoer verschuldigd zijn, worden deze berekend op het moment dat de aangifte ten uitvoer wordt aanvaard.

Artikel 4.9.2

Er kan een korte periode zitten tussen het moment dat de aangifte voor de douanebestemming uitvoer wordt gedaan en het tijdstip waarop de goederen daadwerkelijk het grondgebied verlaten. De douane moet er zeker van zijn dat er in de tussentijd niets met de goederen is gebeurd. Mocht dat wel zo zijn dan vindt er geen vrijgave plaats.

Verder worden goederen maar voor uitvoer vrijgegeven wanneer de eventueel verschuldigde rechten bij uitvoer zijn voldaan.

Artikel 4.9.3

Bij Staatsbesluit worden nadere regels gesteld met betrekking tot deze douanebestemming.

Paragraaf 10 Overige douanebestemmingen

Onderdeel 1 Wederuitvoer

Artikel 4.10.1.1

Wanneer niet-Surinaamse goederen het douanegebied verlaten is er sprake van wederuitvoer. Dit geldt bijvoorbeeld voor niet-Surinaamse goederen waaraan bij binnenkomst de douanebestemming douane-entrepot is gegeven. Dit in tegenstelling tot de 'gewone' uitvoer van paragraaf 9 van dit hoofdstuk, die alleen van toepassing is op Surinaamse goederen.

Artikel 4.10.1.2

Er moet voor wederuitvoer een douane-aangifte worden gedaan. Door het doen van deze douaneaangifte wordt de douanebestemming waaronder de goederen in het land verbleven beëindigd.

De douane weigert wederuitvoer van goederen wanneer daarvoor verbodsbepalingen bestaan of niet is voldaan aan voorgeschreven controlemaatregelen.

Onderdeel 2 Vernietiging

Artikel 4.10.2.1

In sommige gevallen is het nodig dat goederen vernietigd worden. Dit kan zich bijvoorbeeld voordoen wanneer er transportschade is of dat goederen bedorven zijn. Ten behoeve van de controle moet deze vernietiging onder toezicht van de douane gebeuren. Zij moet hiervan dan ook op voorhand op de hoogte worden gebracht. Zoniet zal zij er van uitgaan dat deze goederen alsnog in het vrije verkeer zijn gekomen waardoor invoerrechten alsnog verschuldigd worden. Bovendien moet een eventueel eerdere douanebestemming die aan deze goederen werd gegeven c.q. de tijdelijke opslag op een juiste manier worden beëindigd.

Eventuele resten en afvallen die na vernietiging onder toezicht overblijven, moeten op hun beurt een douanebestemming krijgen.

Bij Staatsbesluit worden hiervoor nadere regels gesteld.

Onderdeel 3 Afstaan van goederen aan de Staat

Artikel 4.10.3.1

Het kan voorkomen dat de rechthebbende de goederen af wil staan aan de Staat. Elders in de wet is een aantal malen bovendien de fictie ingebouwd dat in sommige gevallen goederen geacht worden aan de Staat af te zijn gestaan, met name wanneer de termijn voor tijdelijke opslag of voor wegvoeren na vrijgave wordt overschreden.

Artikel 4.10.3.2

Zoals voor alle douanebestemmingen moet een douane-aangifte worden gedaan voordat de goederen afgestaan kunnen worden aan de Staat. Wanneer een fictie van toepassing is wordt geen aangifte gedaan maar wordt door de douane een proces-verbaal opgemaakt waarin duidelijk de goederen worden beschreven welke geacht worden aan de Staat te zijn afgestaan. Wanneer de aangifte aanvaard is of het proces-verbaal is opgemaakt, worden de goederen geacht Surinaamse goederen te zijn. Dat betekent dat geen rechten verschuldigd worden door de Staat of degene die de goederen aan de Staat afstaat.

Artikel 4.10.3.3

Nadat de goederen zijn afgestaan kan er door of namens de Minister vrijelijk over worden beschikt. Ze kunnen worden verkocht, maar ook aan een overheidsdienst worden gegeven. Het afstaan als zodanig mag geen kosten met zich meebrengen voor de Staat. Dat betekent dat alle opslag- en vervoerskosten die door de Staat als gevolg van de afstand oploopt, verhaald zullen worden op degene die de goederen afstaat of op degene die over de goederen kon beschikken op het moment dat de goederen geacht werden te zijn afgestaan. Hierover worden bij Staatsbesluit nadere regels gesteld.

Artikel 4.10.4.1

Een vrije zone is een afgescheiden stuk buitenland dat zich in het douanegebied bevindt. De goederen die in een vrije zone worden gebracht worden derhalve als niet-Surinaamse goederen beschouwd.

Er kan uit twee soorten vrije zones worden gekozen:

In het eerste geval kan worden gekozen voor een vrije zone die is afgesloten van de rest van het douanegebied. Het controlesysteem is dan gebaseerd op de aanwezigheid van een omheining.

In het andere geval kan worden gekozen voor een vrije zone waarbij geen zichtbare omheining aanwezig is. Hier speelt de administratie van een bedrijf een belangrijke rol. De controle is in hoofdzaak gebaseerd op formaliteiten zoals deze gelden voor douane-entrepots. Bij een verzoek tot verkrijgen van dit type vrije zone moet rekening worden gehouden met de eis, dat voor de administratie gebruik moet worden gemaakt van een geautomatiseerd systeem.

In Suriname wordt vooralsnog gekozen voor het eerste geval, ook al voorziet de wetgeving in het gebruik van geautomatiseerde systemen voor gegevensverwerking. Afhankelijk van de

ontwikkelingen die zich bij deze douanebestemming voordoen, kan worden besloten om tot gebruik van de andere omschreven methode over te gaan.

Zowel in Suriname als in CARICOM-verband wordt geregeld nagedacht over de mogelijkheden voor het opzetten van vrije zones. Als het zover komt, voorziet de douanewetgeving in de behoefte, in elk geval voor wat de fundamentele aspecten betreft. Bij staatsbesluit en in de te verstrekken vergunningen kunnen dan de nadere voorwaarden en voorzieningen worden vastgesteld.

Hoofdstuk 5 Verschuldigdheid

Inleiding

De precieze omschrijving van het belastbaar feit is een essentieel onderdeel van elke fiscale wet, zo ook deze.

Uitgangspunt is dat rechten bij invoer moeten zijn betaald op het moment dat aan rechten bij invoer onderworpen goederen worden vrijgegeven voor het vrije verkeer. Omdat goederen echter op verschillende wijzen, zowel regelmatig als onregelmatig, in het vrije verkeer kunnen terechtkomen is het niet mogelijk om slechts één verschuldigheidsbepaling op te nemen.

Dit hoofdstuk handelt overigens slechts over (i) het belastbaar feit waardoor een douaneschuld ontstaat, (ii) het tijdstip waarop die schuld ontstaat en (iii) wie daarvoor als schuldenaar kan worden aangewezen. De hoogte van berekening van die schuld gebeurt op basis van de bepalingen van hoofdstuk 6.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Ontstaan douaneschuld bij invoer

Artikel 5.1.1

Dit artikel kan gezien worden als het “basis”-verschuldigdheidsartikel. De bepalingen van dit artikel zullen in de praktijk het meest gebruikt worden. Het behelst de verschuldigdheid die ontstaat op het moment dat een aangifte wordt aanvaard waarmee aan goederen de douanebestemming “in het vrije verkeer brengen” of actieve veredeling met toepassing van het terugbetalingssysteem wordt gegeven. Daarnaast ontstaat een douaneschuld als goederen tijdelijk worden ingevoerd met

gedeeltelijke vrijstelling van rechten, zij het dat de vaststelling van de hoogte van het bedrag aan rechten doorgaans pas kan plaatsvinden op het moment dat de goederen weer worden uitgevoerd.

Het tijdstip van het ontstaan van de douaneschuld is van belang voor de toepasselijkheid van het tarief en de douanekoers. Dit tijdstip is zoals gezegd het tijdstip waarop de douane de desbetreffende douane-aangifte aanvaardt.

Tot slot wordt in dit artikel bepaald wie voor de verschuldigde rechten kan worden aangewezen als schuldenaar. Dit is altijd de aangever, dat wil zeggen degene die in eigen naam de douaneaangifte heeft ingediend. Dit kan de rechthebbende van de goederen zelf zijn, maar ook zijn vertegenwoordiger (erkend douane-expediteur). In dat laatste geval is zowel de vertegenwoordiger (als aangever) als de vertegenwoordigde (als de persoon voor wiens rekening de aangifte werd gedaan) schuldenaar.

Mocht tijdens de verificatie of controle van de douane-aangifte blijken dat er een correctie plaats moet vinden (naheffing) omdat de gegevens op deze douane-aangifte onjuist zijn, dan worden ook degenen die de gegevens voor deze aangifte hebben aangeleverd, schuldenaar voor de gehele douaneschuld, voorzover zijn wisten of redelijkerwijs hadden moeten weten dat de gegevens onjuist waren.

Uit deze bepaling volgt dat voor eenzelfde douaneschuld twee of meer personen kunnen worden aangewezen als schuldenaar. De wet voorziet dan dat elke schuldenaar hoofdelijk gehouden is tot het betalen van de gehele douaneschuld, en dat betaling door de ene de andere schuldenaar bevrijdt (zie artikel 5.6.1).

Artikel 5.1.2

Dit artikel bepaalt dat bij onregelmatig binnenbrengen (“smokkelen”) van goederen eveneens een douaneschuld ontstaat. Onregelmatig binnenbrengen – ook gemeenzaam smokkelen genoemd, maar dit is geen wettelijke term – betekent het binnenbrengen van goederen waarbij een of meer van de daarvoor door of krachtens de artikelen 2.1.2 en 2.1.3 voorgeschreven formaliteiten niet wordt nageleefd. Omdat in dergelijke gevallen doorgaans geen aangifte wordt gedaan zijn iets andere bepalingen van toepassing dan voor de situaties waarop artikel 5.1.1 ziet.

De schuld ontstaat op het moment van het binnenbrengen, of op het moment dat geconstateerd wordt dat de goederen onregelmatig zijn binnengebracht, wanneer het eerste moment niet bekend is (zie hieromtrent artikel 5.6.2).

Er zijn voor deze schuld vele mogelijke schuldenaren. Zowel degenen die zelf, actief, de goederen onregelmatig hebben binnengebracht, als degenen die ervan hebben geweten of hadden moeten weten dat dit gebeurde. Maar ook degene die de goederen verwerft of onder zich heeft en wist dat ze gesmokkeld zijn (‘helers’).

Artikel 5.1.3

Een van de kernbegrippen van deze wet is “douanetoezicht”. Zoals eerder beschreven, omvat dit meer dan het fysieke toezicht, dat meer kan worden beschreven als “bewaken”. In het algemeen kan gesteld worden dat zolang goederen onder douanetoezicht zijn, de douane op de hoogte gehouden moet worden als er iets met de goederen gebeurt dat van invloed is of kan zijn op de bepalingen die van toepassing zijn op de situatie waarin de goederen zich ten aanzien van de douanewetgeving bevinden. Anderzijds moet zij op eenvoudig verzoek toegang hebben tot die goederen om hun situatie te kunnen controleren. Met name is dit van belang bij de verschillende economische douanebestemmingen.

Onttrekken aan douanetoezicht betekent dat de douane zijn toezicht, hetzij fysiek, administratief of anderszins, niet meer kan uitoefenen. Voorbeelden zijn het weghalen van goederen uit een douane-entrepot zonder dat er een douane-aangifte is ingediend voor in het vrije verkeer brengen, of het verwijderen van goederen uit een vervoermiddel dat goederen vervoert waaraan de douanebestemming douanevervoer is gegeven. De onttrekking hoeft evenwel niet noodzakelijk fysiek te zijn. Ook het vervalsen van documenten waardoor de douane geen effectieve controle meer kan uitoefenen kan een geval van onttrekking uitmaken.

De douaneschuld ontstaat op het tijdstip van het onttrekken of wanneer dit niet is vast te stellen, op het tijdstip dat duidelijk wordt dat de goederen aan douanetoezicht zijn onttrokken.

Ook hier zijn weer meerdere mogelijke schuldenaren. De eerste de persoon of personen die de goederen daadwerkelijk onttrekt of onttrekken. Bijvoorbeeld degene die de goederen uit de vrachtwagen haalt zonder dat de goederen het kantoor van bestemming hebben gehaald. De tweede groep schuldenaren zijn de personen die aan de onttrekking hebben deelgenomen, bijvoorbeeld de vrachtwagenchauffeur indien hij aan de onttrekking heeft deelgenomen. Als de goederen reeds onttrokken zijn, zijn degenen die de goederen verwerven of onder zich hebben ook schuldenaar indien zij wisten of behoorden te weten dat de goederen aan douanetoezicht onttrokken zijn (‘helers’). en tot slot degene die verantwoordelijk was voor het naleven van de verplichtingen in verband met de tijdelijke opslag of de douanebestemming die aan de goederen gegeven was, in de meeste gevallen zal dit de aangever zijn.

Artikel 5.1.4

Dit artikel kan beschouwd worden als een “rest”-bepaling. Als niet aan bepaalde verplichtingen wordt voldaan die uit de wet of een vergunning voortvloeien dan ontstaat er een douaneschuld.

Daarnaast ontstaat er een douaneschuld als niet voldaan is aan voorwaarden die gesteld zijn voor het geven van een douanebestemming, het verkrijgen van een verlaagd recht, een nulrecht in verband met het gebruik of het krijgen van vrijstelling. Met andere woorden als achteraf bleek dat bijvoorbeeld de vrijstelling ten onrechte is gegeven omdat goederen een andere bestemming hadden of hebben gekregen dan waarvoor de vrijstelling werd toegekend, dan ontstaat er op basis van dit artikel een douaneschuld.

Over het algemeen zal het zo zijn dat wanneer op basis van artikel 5.1.3 een douaneschuld ontstaat, ook artikel 5.1.4 van toepassing is. Echter is dit andersom niet altijd het geval. Slechts indien

vaststaat dat dit verzuim geen werkelijke gevolgen heeft gehad voor de juiste werking van de tijdelijke opslag of de douanebestemming die aan de goederen werd gegeven, ontstaat geen douaneschuld.

Er zijn in principe drie momenten waarop deze douaneschuld kan ontstaan. Op het moment dat niet aan de verplichting of voorwaarde wordt voldaan waardoor de douaneschuld ontstaat of; wanneer dit tijdstip niet bekend is, op het moment dat het niet-nakomen ontdekt wordt. Als echter een bepaalde douanebestemming of andere preferentiële behandeling achteraf ten onrechte bleek te zijn gegeven, ontstaat de douaneschuld op het tijdstip waarop de douane-aangifte werd aanvaard waarmee die bestemming werd gegeven of die behandeling werd verkregen.

Schuldenaar is degene die de verplichtingen en voorwaarden had moeten nakomen.

Artikel 5.1.5

Als echter aangetoond kan worden dat de goederen er niet meer zijn, althans door niemand meer gebruikt kunnen worden, dan ontstaat er geen douaneschuld. Dit past in de gedachte achter de verschuldigdheid, omdat een douaneschuld ontstaat doordat goederen onder bepaalde voorwaarden het douanegebied binnenkomen. Als de goederen evenwel geheel en al teloorgaan, is de heffingsgrondslag alshetware verdwenen en is het niet wenselijk om alsnog een douaneschuld te laten ontstaan. Diefstal van goederen uit een douane-entrepot, bijvoorbeeld, zal op grond van deze bepaling geen geval van niet-ontstaan van een douaneschuld uitmaken, aangezien de goederen als gevolg van die diefstal doorgaans niet onbruikbaar zijn geworden voor iedereen, althans niet voor de dief.

Paragraaf 2 Ontstaan douaneschuld bij uitvoer

Artikel 5.2.1

In artikel 4.9.1 is beschreven dat er voor iedere uitvoer een douane-aangifte moet worden gedaan. Een douaneschuld bij uitvoer ontstaat wanneer deze douane-aangifte wordt aanvaard. De schuld ontstaat op het tijdstip van de aanvaarding van de aangifte, waarbij de aangever of de vertegenwoordigde schuldenaren zijn.

Artikel 5.2.2

Wanneer echter geen douane-aangifte voor uitvoer wordt gedaan, ontstaat toch een douaneschuld indien de goederen aan rechten bij uitvoer zijn onderworpen. Deze ontstaat op het moment dat de goederen het douanegebied verlaten. Schuldenaren zijn degenen die de goederen buiten het douanegebied brengen, iedereen die hieraan heeft deelgenomen en degene die de douane-aangifte voor de uitvoer had moeten doen.

Artikel 5.2.3

Soms is een vrijstelling van rechten bij uitvoer verbonden aan het bereiken van een bepaalde bestemming. Als echter blijkt dat deze bestemming niet bereikt wordt, worden de uitvoerrechten op grond van dit artikel alsnog verschuldigd. Waarbij de aangever of de vertegenwoordigde schuldenaar zijn.

Paragraaf 3 Naheffing

Artikel 5.3

Op grond van deze bepaling kan de douane tot naheffing overgaan van rechten bij invoer en rechten bij uitvoer waarvan zij vaststelt dat deze niet of niet volledig werden voldaan. De douane kan met name tot die vaststelling komen naar aanleiding van een 'controle achteraf' (te weten, na vrijgave van de goederen) op grond van artikel 3.10. Zij kan daartoe haar controlebevoegdheden van hoofdstuk 9 aanwenden.

Van belang is evenwel dat de douane maar tot naheffing van een niet of niet volledig voldane douaneschuld – naheffingschuld genoemd - kan overgaan tot vijf jaar na het ontstaan van de douaneschuld. Eenmaal die termijn is verstreken vervalt het recht van naheffing.

De naheffing vangt aan met het versturen van een uitnodiging tot betaling aan de schuldenaar van de naheffingschuld. De schuldenaren van de naheffingschuld zijn al diegenen die als schuldenaar van de douaneschuld kunnen worden aangemerkt.

Om financiële schade aan de Staatskas als gevolg van muntontwaarding te compenseren, wordt in afwijking van artikel 6.3.10 voor de berekening van de naheffingschuld de douanekoers gehanteerd van het tijdstip waarop de uitnodiging tot betaling wordt opgemaakt. Het zou onbillijk zijn om in deze situaties het wisselkoersrisico op de Staat af te wentelen.

Paragraaf 4 Voldoening van de douaneschuld

De douaneschuld – met inbegrip van de naheffingschuld – kan op twee manieren worden voldaan. Zodra de douaneschuld volledig is voldaan, gaat zij teniet.

Artikel 5.4.1

In de eerste plaats kan de douaneschuld worden voldaan door betaling bij de Ontvanger. Betaling moet in de regel geschieden in Surinaamse Dollar. Bij Staatsbesluit kan hiervan ten aanzien van bepaalde bedrijven worden afgeweken (zie lid 4 van artikel 6.2.3).

Een douaneschuld kan, ter bevrijding van de schuldenaar, worden voldaan door een derde. De wijze van betaling kan door de Ontvanger worden bepaald.

Artikel 5.4.2

In de tweede plaats kan de douaneschuld worden voldaan doordat de Ontvanger de zekerheid aanspreekt die in verband met de goederen werd gesteld waarvoor de douanschuld is ontstaan. De bepalingen omtrent zekerheidstelling zijn opgenomen in hoofdstuk 1.

Is de zekerheid onvoldoende dan ontstaat voor het verschil een naheffingschuld; is het bedrag van de zekerheid groter dan de schuld dan wordt het verschil teruggegeven.

Artikel 5.4.3

De naheffingschuld kan op dezelfde wijze als de douaneschuld worden voldaan.

Paragraaf 5 Restitutie

Artikel 5.5.1

Deze bepaling somt de gevallen op waarin door of namens de Minister teruggaaf of kwijtschelding wordt verleend voor betaalde of te betalen rechten bij invoer.

Het eerste geval betreft alle situaties waarin rechten bij invoer werden geheven zonder dat deze wettelijk verschuldigd waren.

De drie andere gevallen zijn voornamelijk uit billijkheidsoverwegingen voorzien. Het betreft respectievelijk:

- gevallen waarin pas na vrijgave van de goederen kan worden aangetoond dat deze voor vrijstelling op grond van hoofdstuk 7 in aanmerking kwamen;
- goederen die, zonder te zijn gebruikt, meteen na vrijgave (dit is, binnen de 48 uur) tenietgaan; en
- goederen die, zonder te zijn gebruikt, onder toezicht van de douane worden vernietigd dan wel worden wederuitgevoerd binnen de tien dagen na vrijgave.

Bij Staatsbesluit worden hieromtrent nadere regels vastgesteld, met name wat betreft de vergoeding die voor dergelijk verzoek verschuldigd is.

Paragraaf 6 Overige bepalingen

Artikel 5.6.1

Op basis van de bepalingen van dit hoofdstuk kunnen ten aanzien van dezelfde douaneschuld meerdere personen aangemerkt worden als schuldenaar. Dit wil evenwel niet zeggen dat dezelfde schuld evenveel keren moet worden voldaan.

Op basis van dit artikel kan de douane van elke schuldenaar het gehele bedrag van de douaneschuld vorderen, en is de betaling door de ene bevrijdend voor alle anderen.

Artikel 5.6.2

Het tijdstip van het ontstaan van de douaneschuld is van belang om te bepalen welke heffingsgrondslagen moeten worden toegepast. Zeker als tarieven en douanekoersen wijzigen kan het een groot verschil uitmaken welke bedragen moeten worden gehanteerd. Als algemene regel geldt dat de heffingsgrondslagen die gelden op het tijdstip waarop de douaneschuld ontstaat, moeten worden gehanteerd.

Het tijdstip waarop de douaneschuld ontstaat is bij iedere verschuldigdheidsbepaling expliciet opgenomen. Dit tijdstip is echter niet altijd precies vast te stellen. Als dat niet mogelijk is, dan geldt het tijdstip waarop de douane er achter kwam dat een douaneschuld is ontstaan. Dit zal doorgaans het geval zijn wanneer zij over alle gegevens beschikt om vast te kunnen stellen dat een douaneschuld is ontstaan en wie er de schuldenaar van is.

Als de douane echter gegevens heeft waaruit blijkt dat de douaneschuld op een eerder tijdstip moet zijn ontstaan zonder exact vast te kunnen stellen wanneer dat was, dan stelt zij de datum vast op het vroegste moment dat daarvoor in aanmerking komt.

Stel bijvoorbeeld dat de douane op 1 oktober vaststelt dat een winkelier goederen verkoopt waarover geen rechten zijn betaald, maar dat ze alleen kunnen achterhalen dat de winkelier de goederen op 1 augustus heeft afgehaald bij een groothandelaar, maar niet duidelijk is wanneer de groothandelaar de spullen heeft gehad. Dan is het tijdstip van ontstaan van de douaneschuld 1 augustus, hoewel dat wellicht niet de exacte datum is waarop de douaneschuld in werkelijkheid is ontstaan (bijvoorbeeld door onttrekking aan douanetoezicht op een eerder tijdstip, waaromtrent de douane evenwel geen gegevens heeft).

Tenslotte kan bij Staatsbesluit worden bepaald in welke gevallen compensatierente verschuldigd is. Betaling hiervan zal worden voorgeschreven om elk voordeel te compenseren dat belanghebbenden zouden hebben bij het uitstellen of doen uitstellen van het ontstaan van een douaneschuld die in normale omstandigheden op een eerder tijdstip zou zijn ontstaan. Verwezen kan worden naar de situatie beschreven in de toelichting bij artikel 4.7.9., te weten die van goederen die eerst tijdelijk worden ingevoerd met volledige vrijstelling om na afloop van de daarvoor vastgestelde termijn in het vrije verkeer worden gebracht. Om te vermijden dat de invoerder financieel voordeel haalt uit het uitstellen van het tijdstip van ontstaan van de douaneschuld voor

in het vrije verkeer brengen, kan bij Staatsbesluit de aanrekening van compensatierente worden voorzien.

Hoofdstuk 6 Berekening van de douaneschuld

Inleiding

In hoofdstuk 5 is aangegeven wanneer een douaneschuld ontstaat en wie ervoor als schuldenaar kan worden aangemerkt. In dit hoofdstuk wordt bepaald hoe die douaneschuld moet worden berekend. Drie elementen zijn daarbij met name van belang: het toepasselijke tarief van invoerrechten, de douanewaarde en de oorsprong van de goederen.

De tarieven zijn opgenomen in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996, waarin tevens de indelingsregels zijn vervat op basis waarvan de goederen worden ingedeeld ter vaststelling van het toepasselijke tarief. De tarieven zijn gebaseerd op die van het Common External Tariff (CET) dat in Caricom-verband wordt vastgesteld. De tariefindeling en bijhorende indelingsregels zijn gebaseerd op het Geharmoniseerd Systeem (HS) dat door de Wereld Douane Organisatie (WCO) wordt beheerd en waaraan in Caricom-verband verdere verfijningen zijn aangebracht.

De bepalingen van dit hoofdstuk inzake douanewaarde zijn gebaseerd op de regels die terzake in het kader van de Wereld Handelsorganisatie (WTO) zijn overeengekomen. Zij waren voordien opgenomen in Wet Tarief van Invoerrechten 1996.

De oorsprongsregels worden vastgesteld in het kader van preferentiële handelsakkoorden en regionale handelsovereenkomsten, met name Caricom.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Algemene bepalingen

Artikel 6.1.1

Deze bepaling verduidelijkt de inhoud van dit hoofdstuk, en geeft aan welke de heffingsgrondslagen zijn op basis waarvan de douaneschuld en met name de rechten bij invoer worden berekend. Het gaat zoals gezegd om het tarief, de maatstaf van heffing (doorgaans de douanewaarde, dan wel een andere specifieke grondslag) en de oorsprong van de goederen.

Artikel 6.1.3

Deze artikelen definiëren enkele termen die in dit hoofdstuk worden gebezigd in het kader van de vaststelling van de douanewaarde. Het eerste artikel handelt om begrippen die betrekking hebben op de goederen zelf, het tweede heeft betrekking op de definitie van verbonden personen. Deze bepaling definieert het begrip ‘verbonden personen’ voor de toepassing van de bepalingen inzake douanewaarde van dit hoofdstuk. Van belang is dat van verbondenheid slechts sprake kan zijn in een van de gevallen vermeld in lid 1. Andere vormen van verbondenheid zoals aangegeven in lid 2 zijn op zich onvoldoende om te besluiten tot verbondenheid voor de vaststelling van de douanewaarde.

Paragraaf 2 Het Gemeenschappelijk Buitentarief, maatstraf en goederencodering

Artikel 6.2.1

De tarieflijst die is opgenomen als bijlage bij de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 telt voor ieder goed in de internationale handel het in Suriname toepasselijke invoerrecht vast. De tarieflijst is gebaseerd op de tarieven waaraan Suriname zich in Caricom-verband heeft gecommitteerd. De goederencodes of tariefposten zijn gebaseerd op het Geharmoniseerd Systeem, het mondiaal meest verspreide systeem van goederenclassificatie voor de internationale handel. De regels die de indeling van goederen regelt in de hun toebehorende tariefpost zijn hier eveneens op gebaseerd. Ook deze regels zijn opgenomen in bijlage bij de Wet Tarief van Invoerrechten 1996. De invoerrechten worden in de regel berekend op basis van de waarde van de goederen, de douanewaarde genoemd (dergelijke invoerrechten worden ook wel ‘ad valorem’ genoemd). Daarnaast of aanvullend daarbij zijn voor sommige goederen ook zogenaamde ‘specifieke’ rechten vastgesteld, dit wil zeggen per gespecificeerde eenheid (voornamelijk per stuk, gewicht of volume).

Artikel 6.2.2

Voor de berekening van het bedrag van het verschuldigde invoerrecht worden deze afrondingsregels gehanteerd, die respectievelijk betrekking hebben op de maatstaf van heffing (lid 1 en lid 2, afhankelijk of deze maatstaf de douanewaarde is of een andere specifieke maatstaf) en het bedrag dat wordt bekomen door het toepasselijke tarief toe te passen op die maatstaf (lid 3). Bedrijven kunnen, overeenkomstig lid 2 van artikel 5.4.2, worden aangewezen om de door hen verschuldigde rechten in een andere munt dan de Surinaamse Dollar te voldoen. De afrondingsregels van dit artikel zijn dan mutatis mutandis van toepassing voor die muntsoort.

Paragraaf 3 Douanewaarde

Inleiding

Deze paragraaf inzake douanewaarde, in belangrijke mate gebaseerd op de WTO *Customs Valuation Agreement*, kent een logische opbouw in die zin dat zij een reeks van methoden tot vaststelling van de douanewaarde bepaalt die achtereenvolgens moeten worden toegepast: slechts indien men niet tot een waardebepaling komt op grond van de eerste methode moet worden

overgegaan naar de volgende methode, enzoverder (zie artikel 6.3.2, en de beperkte afwijking die daarop op verzoek van de aangever wordt toegestaan). De zes waardebepalingsmethodes die hierna achtereenvolgens aan bod komen zijn: (i) de transactiewaarde van de ingevoerde goederen, (ii) de transactiewaarde van identieke goederen, (iii) de transactiewaarde van soortgelijke goederen, (iv) de retrograde methode, (v) de methode van de berekende waarde, en (vi) de terugval of *fall-back* methode.

Artikelsgewijze bespreking

Artikel 6.3.1

De eerste waardebepalingsmethode is de transactiewaarde van de ingevoerde goederen. Dit is de 'normale' methode op basis waarvan de douanewaarde in de meeste gevallen zal kunnen worden vastgesteld.

De transactiewaarde is de voor de goederen werkelijk betaalde of te betalen prijs indien zij worden verkocht voor uitvoer naar Suriname. De werkelijk betaalde of te betalen prijs is de totale betaling die door de koper aan de verkoper dan wel ten behoeve van de verkoper aan een derde is of moet worden voldaan. Alle betalingen die aldus worden gedaan of moeten worden gedaan als voorwaarde voor de verkoop en ter nakoming van de verplichting van de verkoper moeten bij de werkelijk betaalde of te betalen prijs worden gerekend. De wijze van betaling is onbelangrijk. Ook indirecte betalingen dienen in aanmerking te worden genomen. Tenzij voor de activiteiten waarvoor een bijtelling op grond van artikel 6.3.8 moet gebeuren, zijn commerciële activiteiten van de koper die de verkoper ten goede komen (bijvoorbeeld promotie) niet als een indirecte betaling aan deze laatste aan te merken waarvoor een bijtelling bij de prijs moet gebeuren.

Centrale voorwaarde is derhalve dat de te waarderen goederen voor uitvoer naar Suriname zijn verkocht. Is dit niet het geval (bijvoorbeeld bij consignatiezendingen) dan kan deze waardebepalingsmethode niet worden toegepast.

De andere voorwaarden voor de toepassing van deze waardebepalingsmethode zijn:

- geen beperkingen ten aanzien van het gebruik of de overdracht van de goederen door de koper, tenzij de sub a van lid 1 vermelde beperkingen;
- geen prijs- of verkoopswaarden die niet kunnen worden gewaardeerd;
- geen afdracht van de opbrengst van de goederen die de koper behaalt, tenzij hiervoor een aanpassing krachtens artikel 6.3.8 kan worden gemaakt; en
- de koper en verkoper zijn niet verbonden dan wel hun verbondenheid heeft de werkelijk betaalde of te betalen prijs niet beïnvloed.

Uit deze laatste voorwaarde blijkt dat de loutere verbondenheid van koper en verkoper onvoldoende is om de werkelijk betaalde of te betalen prijs als onaanvaardbaar te beschouwen

voor de vaststelling van de douanewaarde. Dit kan slechts indien die verbondenheid de prijs heeft beïnvloed. Hiervoor kan de douane de omstandigheden van de verkoop onderzoeken. Zij kan hiervoor gebruikmaken van haar controlebevoegdheden van hoofdstuk 9.

De aangever kan aantonen dat de verbondenheid tussen koper en verkoper geen invloed heeft gehad op de prijs door aan te tonen dat deze prijs “testwaarden” benadert. De testwaarden die hiervoor kunnen worden gehanteerd zijn opgesomd in lid 3 van dit artikel, zij het dat hiervoor in voorkomend geval moet worden rekening gehouden met objectieve elementen die van invloed zijn op het prijsniveau, zoals verschillen in handelsniveau, hoeveelheden, bijtellingen die op grond van artikel 6.3.8 moeten plaatsvinden, evenals kosten die de verkoper bij niet-gelieerde verkopen zou dragen. Van belang is op te merken dat deze “testwaarden” enkel voor vergelijkingsdoeleinden mogen worden gebruikt, te weten om te bepalen of de verbondenheid van koper en verkoper de prijs heeft beïnvloed. Ze mogen niet zelf dienen als basis voor de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen.

Lid 7 en lid 8 van dit artikel voorzien een verhoudingsgewijze bepaling van de douanewaarde in geval de te waarden goederen deel uitmaken van een grotere partij goederen die tezelfdertijd werden aangekocht waarvan een gedeelte voor de aangifte is beschadigd of vernietigd.

Indien aan al deze voorwaarden is voldaan, dient de douanewaarde te worden vastgesteld op basis van de transactiewaarde van de ingevoerde goederen. Dit is echter niet verplicht indien de goederen tussen het moment dat zij werden verkocht voor uitvoer naar Suriname en het indienen van de douane-aangifte alhier in een ander land dan het land van uitvoer zijn gebruikt.

Artikel 6.3.2

Zoals in de inleiding bij deze paragraaf is aangegeven, dienen de waardebepalingsmethoden achtereenvolgens te worden toegepast in die zin dat maar aan een volgende methode kan worden toegekomen indien geen douanewaarde kan worden vastgesteld op basis van de voorgaande methode. Op verzoek van de aangever kan evenwel voorrang worden gegeven aan de methode van de berekende waarde over de terugrekenmethode.

Artikel 6.3.3

De tweede waardebepalingsmethode is de transactiewaarde van identieke goederen. Deze methode moet worden toegepast indien de transactiewaarde van de ingevoerde goederen geen toepassing kan vinden (bijvoorbeeld omdat de te waarden goederen niet voor uitvoer naar Suriname werden verkocht, of omdat niet kan worden aangetoond dat de verbondenheid van de koper en verkoper de prijs niet heeft beïnvloed).

Voor de toepassing van deze methode wordt gebruikt gemaakt van de transactiewaarde van identieke goederen die voor uitvoer naar Suriname zijn verkocht op hetzelfde dan wel nagenoeg hetzelfde tijdstip als de te waarden goederen. Het begrip ‘identieke goederen’ is gedefinieerd in artikel 6.1.2.

Voorwaarde voor de toepassing van deze methode is dus dat voorheen een transactiewaarde kon worden vastgesteld voor identieke goederen met toepassing van artikel 6.3.1. Bovendien moet de

uitvoer naar Suriname naar aanleiding waarvan die transactiewaarde werd vastgesteld, hebben plaatsgevonden op hetzelfde tijdstip of nagenoeg hetzelfde tijdstip als de uitvoer naar aanleiding waarvan de te waarden goederen in Suriname zijn binnengebracht.

Achtereenvolgens dient er dan gekeken te worden naar de transactiewaarde van identieke goederen die zijn verkocht:

- op hetzelfde handelsniveau en in minstens nagenoeg dezelfde hoeveelheid, dan wel
- op een verschillend handelsniveau en/of in een verschillende hoeveelheid als de te waarden goederen.

In dit laatste geval moet er voor het verschil of verschillen in handelsniveau en/of hoeveelheid op een redelijke en objectieve manier een aanpassing in min of in meer gebeuren. Ook moet er rekening worden gehouden met eventuele verschillen in transport- en verzekeringskosten wegens verschillen in afstand en/of vervoersmiddel waarmee de identieke en te waarden goederen naar Suriname werden uitgevoerd.

Slechts indien er geen transactiewaarde van dergelijke identieke goederen voortgebracht door dezelfde persoon als de te waarden goederen voorhanden is, mogen door anderen voortgebrachte identieke goederen in aanmerking worden genomen.

Komt men tot verschillende mogelijke transactiewaarden van identieke goederen, dan wordt de laagste gebruikt voor de vaststelling van de douanewaarde.

Gezien de stringente voorwaarden waaraan deze waarderingsmethode is onderworpen, zal zij in de praktijk weinig toepassing vinden.

Artikel 6.3.4

De derde waardebepalingsmethode is de transactiewaarde van soortgelijke goederen. Deze methode moet worden toegepast indien de transactiewaarde van de identieke goederen geen toepassing kan vinden, bijvoorbeeld omdat voorheen geen identieke goederen werden ingevoerd of er geen transactiewaarde voor kon worden vastgesteld.

De voorwaarden voor de toepassing van deze methode zijn analoog aan die van de voorgaande methode, zij het dat nu wordt uitgegaan van soortgelijke in plaats van identieke goederen. De begrippen 'identieke goederen' en 'soortgelijke goederen' zijn gedefinieerd in artikel 6.1.2. Ook deze methode vindt in de praktijk weinig toepassing.

Artikel 6.3.5

De vierde waardebepalingsmethode is de retrograde of terugrekenmethode. Deze methode moet worden toegepast indien de voorgaande methode geen resultaat opleverde (met name omdat er geen voordien geen transactiewaarde van soortgelijke goederen werd vastgesteld), tenzij de aangever om de toepassing van de methode van de berekende waarde heeft gekozen (zie artikel 6.3.2).

Voor de toepassing van deze methode wordt uitgegaan van de wederverkoop in Suriname van de te waarden goederen, dan wel identieke of soortgelijke goederen.

Daarbij wordt de eenheidsprijs in aanmerking genomen waartegen die goederen in de grootste totale hoeveelheid worden doorverkocht aan niet-gelieerde personen op het eerste handelsniveau na invoer. Die wederverkoop moet uiterlijk 90 dagen na invoer plaatsvinden.

Van de aldus bekomen eenheidsprijs moeten de volgende elementen worden afgetrokken (vandaar 'retrograde methode' of 'terugrekenmethode'):

- de in Suriname gebruikelijke verkoopscommissie of brutowinstmarge voor dergelijke goederen;
- indien daartoe aanleiding is, de in Suriname gebruikelijke vervoers- en verzekeringskosten die alhier zijn gemaakt met betrekking tot de goederen, en
- de rechten bij invoer en lokale belastingen die naar aanleiding van de verkoop verschuldigd zijn.

Indien de te waarden goederen (of identieke of soortgelijke goederen) niet onbewerkt worden doorverkocht in Suriname, moet bovenop de genoemde aftrekposten de door deze bewerking in Suriname toegevoegde waarde worden afgetrokken.

Indien de koper in Suriname gratis of tegen verminderde prijs materialen of werktuigen of dergelijke ter beschikking stelt voor de productie en/of verkoop van de te waarden goederen, dan dient daarmee voor de vaststelling van de eenheidsprijs geen rekening worden gehouden.

Artikel 6.3.6

De vijfde waardebepalingsmethode is de methode van de berekende waarde. Deze vindt toepassing indien geen van de voorgaande kan leiden tot de vaststelling van de douanewaarde, tenzij de aangever heeft geopteerd om deze methode te hanteren in plaats van de retrograde methode.

In tegenstelling tot de terugrekenmethode van het vorige artikel, moet hier een optelsom worden gemaakt van de volgende elementen om tot de douanewaarde te komen:

- de vervaardigingskosten;
- de in het land van productie gebruikelijke brutowinstopslag, en
- de transport- en verzekerings- en afhandelingskosten die verband houden met de te waarden goederen.

De toepassing van deze methode kan problematisch zijn in de praktijk aangezien zij essentieel steunt op kostprijs- en waardeinformatie die niet primair in Suriname aanwezig is (productiekosten en brutowinstmarge in het land van uitvoer c.q. productie), en waarover de invoerder niet noodzakelijk vrijelijk kan beschikken aangezien zij betrekking heeft op de kostprijs- en winstbepaling van de uitvoerder c.q. producent.

Artikel 6.3.7

Indien geen van de voorgaande methoden een douanewaarde oplevert, dient te worden teruggevallen op de zesde methode, ook wel de 'methode van de redelijke middelen' genoemd. De douanewaarde wordt dan aan de hand van redelijke middelen vastgesteld aan de hand van in Suriname beschikbare gegevens waarbij wordt uitgegaan van de internationale regels terzake en de bepalingen van deze paragraaf. Dit kan bijvoorbeeld betekenen dat de voorgaande methoden met een grotere soepelheid worden toegepast (bijvoorbeeld terzake de definitie van identieke of soortgelijke goederen).

De vereiste van 'redelijke middelen' en de verwijzing naar de internationale regels sluiten ondermeer uit dat de douanewaarde wordt gebaseerd op in Suriname geproduceerde goederen of marktprijzen in het land van uitvoer.

Artikel 6.3.8

Voor de toepassing van de eerste methode (de transactiewaarde van de ingevoerde goederen) moeten een aantal elementen verplicht bij de werkelijk betaalde of te betalen prijs worden gevoegd voorzover zij daarin niet reeds zijn begrepen. Het gaat dan om:

- kosten die werkelijk door de koper worden gedragen in verband met de aankoop van de te waarden goederen (verkoopcommissies, verpakkingskosten) of om materialen en werktuigen e.d. die door hem gratis of tegen verminderde prijs worden geleverd om de te waarden goederen te produceren of te verkopen voor uitvoer naar Suriname;
- royalties en licentierechten die de koper als voorwaarde voor de verkoop moet betalen (zie evenwel artikel 6.3.9 inzake informatiedragers); reproductie- en distributierechten worden evenwel niet bijgeteld, deze laatste voorzover zij geen verkoopsvoorwaarde uitmaken;
- opbrengsten uit wederverkoop of gebruik van de goederen in Suriname die aan de verkoper direct of indirect tengoede komen; en
- de kosten van vervoer, verzekering en afhandeling tot de plaats van binnenkomen in Suriname.

In verband met deze laatste bijtelling is het van belang op te merken dat deze kosten, met uitzondering van de verzekeringskosten, steeds in de transactiewaarde moeten worden opgenomen, ongeacht wie die kosten heeft gedragen.

Interestlasten die de koper draagt in verband met de aankoop van de te waarden goederen maken evenwel geen deel uit van de transactiewaarde mits aan de gestelde voorwaarden is voldaan.

Artikel 6.3.9

In uitvoering in internationaal verband overeengekomen regels wordt de douanewaarde van informatiedragers vastgesteld zonder rekening te houden met de kosten of de douanewaarde van de gegevens of instructies die zij bevatten, mits deze kosten of waarde kunnen worden onderscheiden van de douanewaarde van de drager. Dit betekent dat de software begrepen op de drager niet in rechten bij invoer wordt onderworpen mits de waarde daarvan afzonderlijk wordt aangegeven.

Artikel 6.3.10

Indien gegevens nodig voor de bepaling van de douanewaarde in een vreemde munt zijn uitgedrukt, moeten die voor de berekening van de verschuldigde rechten worden omgerekend naar Surinaamse Dollar. Hiervoor wordt de door de Centrale Bank van Suriname vastgestelde douanekoers gehanteerd. Dit is in de regel de wisselkoers op het tijdstip waarop de douaneschuld ontstaat. Slechts in geval van een naheffingschuld wordt de douanekoers gehanteerd van het tijdstip waarop de uitnodiging tot betaling wordt opgemaakt waarmee deze naheffingschuld wordt gevorderd van de schuldenaar (zie artikel 5.3).

Paragraaf 4 Oorsprong

Artikel 6.4.1

In het kader van bi- of multilaterale mondiale of regionale handelsakkoorden komen de verdragslanden overeen dat aan elkaars goederen preferentiële behandeling bij invoer zal worden toegekend in de vorm van een nul- of verlaagd invoerrecht. Om te verzekeren dat de tariefpreferenties ook echt ten goede komen van het uitvoerende partnerland, worden deze gunsten alleen toegekend aan de goederen die een voldoende band hebben met de economie van dat land. Dat wordt bereikt door de oorsprongsregels. Deze regels leggen immers criteria vast aan de hand waarvan kan worden nagegaan of een goed een dergelijke voldoende band heeft. De oorsprongsregels zijn doorgaans in een bijlage bij het desbetreffende verdrag opgenomen, zodat de toepasselijke regels kunnen verschillen afhankelijk van het land of de landengroep waar de goederen vandaan komen.

De voor Suriname op dit ogenblik bij invoer meest belangrijke oorsprongsregels zijn vastgelegd in het Verdrag van Chaguaramas (Caricom). Hierin worden de regels bepaald op grond waarvan goederen de oorsprong van een Caricom-lidstaat verkrijgen zodat zij recht hebben op preferentiële tariefbehandeling (in de praktijk een nul-tarief) bij invoer in Suriname. Omgekeerd bepalen deze regels ook de criteria op grond waarvan goederen uit Suriname in een andere Caricom-lidstaat van dezelfde preferentiële behandeling kunnen genieten.

Ook in het kader van het handelsverkeer van Suriname met de Europese Unie zijn oorsprongsregels van belang, zij het dat deze regels vooralsnog geen recht op tariefpreferenties inhouden bij invoer uit Suriname. Wel bepalen zij de voorwaarden waaronder Surinaamse goederen op een preferentiële manier in de Europese Unie kunnen worden ingevoerd.

De internationale overeenkomsten of bepalingen bepalen doorgaans ook de formaliteiten waar invoerders aan moeten voldoen om voor preferentiële tariefbehandeling in aanmerking te komen. Centraal daarbij is het oorsprongscertificaat, een document dat door de bevoegde autoriteiten van het land van uitvoer wordt verstrekt of geïssueerd op verzoek van de uitvoerder, die het de invoerder ter hand moet stellen zodat deze laatste bij invoer aanspraak op de preferentie kan maken. Een systeem van administratieve samenwerking tussen de bevoegde autoriteiten van de betrokken landen maakt een controle op de terechte afgifte bij uitvoer c.q. voorlegging bij invoer mogelijk.

Hoofdstuk 7 Vrijstellingen

Inleiding

In deze algemene douanewet zijn de vrijstellingen op een andere manier gegroepeerd dan dit in de Wet Tarief van Invoerrechten 1996 het geval was. Er zijn nu nog twee soorten vrijstellingen, namelijk een gehele of een gedeeltelijke van 90% van het bedrag aan rechten bij invoer. Verder zijn een aantal specifieke vrijstellingen (projecten, grondstoffenbesluit en internationale verdragen) opgenomen.

De vrijstellingen in dit hoofdstuk hebben alle betrekking op de douanebestemming “brengen in het vrije verkeer”. De (al dan niet gehele) tijdelijke vrijstellingen en schorsingen die worden gegeven in verband met een douanebestemming die daarin voorziet, worden geregeld in hoofdstuk 4. In dit hoofdstuk gaat het derhalve om zogenaamd ‘definitieve’ vrijstellingen, weze het dat ook deze aan bepaalde voorwaarden inzake gebruik en gebruiker kunnen zijn onderworpen.

De voorwaarden voor het verlenen van de verschillende vrijstellingen zullen in het Staatsbesluit worden opgenomen.

Artikelsgewijze toelichting

Artikel 7.1

In dit artikel zijn enkele algemene bepalingen opgenomen. Een belangrijk onderdeel in dit artikel is het derde lid. Hierin staat dat een vrijstelling in de regel moet worden aangevraagd voordat de douane-aangifte voor het betreffende goed is ingediend. Onder de oude wet werd een vrijstelling pas gegeven nadat de aangifte was ingediend. Nu moet deze vantevoren aangevraagd worden. De naar aanleiding van deze aanvraag verkregen vergunning moet worden ingediend samen met de douane-aangifte voor het in het vrije verkeer brengen van de goederen. Bij Staatsbesluit kunnen hiervoor echter uitzonderingen worden voorzien.

Artikel 7.2

Deze bepaling somt de categorieën van goederen op die met volledige vrijstelling en definitief in het vrije verkeer kunnen worden gebracht.

Artikel 7.3

Deze bepaling somt de categorieën van goederen op die met een vrijstelling ten belope van 90% van het normaal verschuldigde invoerrecht definitief in het vrije verkeer kunnen worden gebracht.

Artikel 7.4

In Suriname worden veel projecten uitgevoerd die worden gefinancierd uit middelen die ter beschikking gesteld worden door andere overheden of internationale organisaties. In het kader van de financieringsovereenkomst die voor dergelijke projecten doorgaans door of namens de regering wordt gesloten, wordt vaak bepaald dat in het kader van het project vrijstelling van Surinaamse belastingen en heffingen moet worden verleend. Is een dergelijke bepaling opgenomen, dan wordt aan alle ten behoeve van een dergelijk project ingevoerde goederen gehele vrijstelling van rechten bij invoer verleend, voor zover deze projecten worden uitgevoerd door of ten behoeve van de Staat of een parastataal lichaam. Vrijstelling wordt ook verleend als de goederen door een aannemer worden ingevoerd, op voorwaarde dat deze ten genoegen van de Minister kan bewijzen dat de goederen voor een dergelijk project bestemd zijn.

Er wordt geen vrijstelling verleend op basis van dit artikel als het project voor een ander lichaam of organisatie bestemd is dan de overheid.

Artikel 7.5

Bij Staatsbesluit zullen de voorwaarden worden opgenomen, aan welke men dient te voldoen om in aanmerking te komen voor deze vrijstelling.

Artikel 7.6

Dit artikel is een uitwerking van de Weense verdragen inzake diplomatieke en consulaire betrekkingen, alsmede de verdragen die hiernaar verwijzen.

Hoofdstuk 8 Goederen die het douanegebied verlaten

Inleiding

Zolang goederen en de vervoermiddelen waarmee ze zijn meegevoerd zich in het douanegebied bevinden, staan zij onder toezicht van de douane. Echter kunnen ook Surinaamse goederen uit het douanegebied worden gebracht. Voor al deze activiteiten zijn formaliteiten waaraan dient te worden voldaan, die in dit hoofdstuk aan de orde komen.

Omdat de voorzieningen inzake de formaliteiten voor wat betreft het verlaten van het douanegebied zo goed als analoog zijn aan die bij het binnenbrengen zal vaker naar de achtergronden die bij dat hoofdstuk aan de orde komen worden verwezen.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Goederen die het douanegebied verlaten, anders dan als grensverkeer

Artikel 8.1.1

Zolang goederen – zowel Surinaamse goederen die voor uitvoer zijn aangegeven, als niet-Surinaamse goederen die onder een douaneregeling zijn geplaatst – die het douanegebied moeten verlaten en de vervoermiddelen waarmee het vervoer zal plaatsvinden nog niet zijn vertrokken, zijn ze onder toezicht van de douane of zullen onder toezicht van de douane worden geplaatst. Niet alleen Surinaamse goederen verlaten het douanegebied van Suriname en voor alle goederen die het gebied verlaten zijn er voorzieningen. Maar de formaliteiten voor het verlaten van het douanegebied gelden uiteraard voor alle goederen en de vervoermiddelen.

Verder is voorzien dat dat Surinaamse goederen die al onder een andere regeling, bepaling of procedure vallen die wettelijk zijn geregeld niet onder de bestemming uitvoer kunnen vallen. Dit om te voorkomen om in herhaling te treden, dus om bijvoorbeeld opnieuw passieve veredeling te benoemen, terwijl er eerder al voorzieningen daarvoor zijn getroffen. Of als bijvoorbeeld niet-Surinaamse goederen die zijn binnengebracht, Surinaamse goederen zijn geworden door de gekozen bestemming, maar om een of andere (niet malafide reden) weer moeten worden uitgevoerd. Ze verlaten het gebied dus weer en vallen derhalve ook onder de uitklaringsformaliteiten.

Van de intentie om goederen buiten het douanegebied te brengen dient de douane dus op de hoogte te worden gesteld, zodat de douane dan formeel het toezicht op de goederen en de vervoermiddelen kan beëindigen. Het geheel aan deze formaliteiten is de uitklaring. Hierbij wordt informatie aan de douane verschaft over de goederen, de vervoermiddelen en de personen die bij het vervoer betrokken zijn.

Artikel 8.1.2, 8.1.2.1, 8.1.2.2

Als deel van de uitklaring waarbij een opgave wordt gedaan van de goederen wordt de summier aangifte voor vertrek genoemd. Bij artikel 2.1.3. is reeds uitgebreid ingegaan op de summier aangifte. Analoog daaraan kan een goed beeld worden verkregen van de summier aangifte voor vertrek.

Artikel 8.1.3 en 8.1.4

Ook voor het buiten het gebied brengen van de goederen dient gebruik te worden gemaakt van aangewezen routes. Deze zijn in principe dezelfde als die waar bij binnenkomst gebruik van worden gemaakt en zullen bij staatsbesluit worden vastgelegd

Artikel 8.1.5

Voor wat betreft de achtergronden betreffende de vrijstelling van formaliteiten bij het uitgaan kan worden verwezen naar hetgeen is uiteengezet bij artikel 2.1.6.

Paragraaf 2 Grensverkeer

Voor wat betreft paragraaf 2 Grensverkeer zie de toelichting bij de artikelen 2.2.1 tot en met 2.2.3.

Hoofdstuk 9 Bevoegdheden

Inleiding

De bevoegdheden van de douane welke in deze wet zijn opgenomen hebben betrekking op de dubbele taak van de douane: (i) de controle op de juiste naleving van de douanewetgeving en (ii) de opsporing en vaststelling van de overtredingen en misdrijven die in de douanewetgeving zijn omschreven.

Dit heeft tot gevolg dat enerzijds de douane die onder meer bevoegd is voor de opsporing van misdrijven en overtredingen op douanegebied, en anderzijds de autoriteiten – met name het Openbaar Ministerie en de politie – die voornamelijk op basis van het Wetboek van Strafvordering belast zijn met de opsporing en de vaststelling van misdrijven en overtredingen in het algemeen, gedeeltelijk overlappende taken hebben. Zij hebben echter elk een eigen expertise en een eigen rol te vervullen ten aanzien van de rechtshandhaving op douanegebied. Zij werken dan ook nauw samen in het bereiken van hun gezamenlijke doel: het beschermen van de fiscale en andere door de douanewetgeving beschermde belangen (veiligheid, gezondheid, economische belangen, enzovoort) van de Staat en haar rechtsonderhorigen.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Controle middels risicobeheer

Artikel 9.1.1

Risicobeheer houdt in het systematisch in kaart brengen van risico's en het toepassen van alle maatregelen die vereist zijn om de blootstelling aan risico's te beperken. Door middel van risicoanalyse wordt vastgesteld hoe groot de kans is dat de wettelijke regels niet nageleefd zullen worden. Daarbij hoeft niet direct aan opzettelijke niet-naleving te worden gedacht. Ook de mogelijkheid dat onopzettelijk de wettelijke regels niet nageleefd worden houdt een risico in. Bij de risicoanalyse wordt ook vastgesteld hoe belangrijk een mogelijke niet-naleving is.

Prioritaire controlegebieden omvatten bepaalde douaneregelingen, soorten goederen, vervoerstrajecten, vervoerswijzen of marktdeelnemers die gedurende een bepaalde periode in hogere mate aan risicoanalyses en douanecontroles worden onderworpen, onverminderd andere controles die de douane doorgaans verricht.

Paragraaf 2 Algemene bepalingen

Artikel 9.2.1 en 9.2.2

Zoals bij Hoofdstuk 1 reeds is beschreven is deze wet ook van toepassing bij alle niet-fiscale douanetaken van de douane. Deze staan beschreven in verschillende bijzondere wetten. Door deze bijzondere wetten ook op te nemen in de definitie van 'douanewetgeving' wordt de koppeling met de in deze wet toegekende bevoegdheden gelegd. De bepalingen in deze bijzondere wetten met betrekking tot controle- en opsporingsbevoegdheden van andere autoriteiten blijven uiteraard gewoon in stand. Bovendien, daar waar deze bijzondere wetten uitgebreidere bevoegdheden voorzien dan deze wet, blijven deze ruimere bevoegdheden onverkort van toepassing.

Daarnaast zijn ook de algemene opsporingsambtenaren aangewezen om de douanewetgeving te handhaven. Met name in de districten waar geen douane aanwezig is, is het van belang dat zij wel in staat zijn om controle uit te oefenen op de juiste naleving daarvan.

Heel belangrijk is de in dit artikel opgenomen doelbinding. De douaneambtenaren mogen de bevoegdheden alleen gebruiken indien en voor zover het voor hun taak redelijkerwijs noodzakelijk is. Dit betekent dat het door de douane in een concreet geval gekozen handhavingsmiddel het rechtmatige doel van de handhaving bereikt moet kunnen worden; dit wil zeggen dat het middel *pertinent* moet zijn. Bovendien moet het handhavingsmiddel in verhouding staan tot het doel; dit wil zeggen dat het *redelijk* moet zijn. Met andere woorden, het beoogde doel moet niet efficiënter op een andere manier kunnen worden bereikt, sterker nog: het ingezette middel mag niet buitensporig zijn in verhouding tot het doel. Zo is het doorzoeken van vervoermiddelen ongetwijfeld een effectief (pertinent) middel om onregelmatige invoer of -uitvoer te bestrijden, maar het is duidelijk dat een systematische grondige controle van elk voertuig buitensporig kan zijn, indien dit niet kadert binnen een specifieke tijdelijke actie of indien er geen concrete aanleiding voor bestaat. Bovendien zou een dergelijke systematische controle weinig efficiënt zijn in verhouding tot de ingezette middelen.

De aldus duidelijk doelgebonden geformuleerde douanebevoegdheden moet eventuele misbruiken voorkomen en de rechtsbescherming van de rechtsonderhorigen verhogen.

Artikel 9.2.3

Bij de door de douane uit te voeren controle kan – behalve van systemen voor elektronische gegevensverwerking – tevens gebruik worden gemaakt van andere benodigde apparatuur, benodigde hulpmiddelen en dieren.

Aan de douane wordt een zeer ruime bevoegdheid verleend om alle maatregelen te nemen die voor de correcte toepassing van de douanewetgeving noodzakelijk worden geacht. Er wordt daarbij geen rechtstreeks verband gelegd met een concrete aangifte ten invoer of uitvoer. In het artikel wordt een overzicht gegeven welke controlemaatregelen zoal kunnen worden genomen. Het overzicht is niet persé limitatief, daar – afhankelijk van ontwikkelingen en trends – andere methodieken en maatregelen noodzakelijk zouden kunnen worden.

Ook wordt erin voorzien dat een scala aan hulpmiddelen zouden kunnen worden gebruikt bij het uitvoeren van controles. Denk hierbij aan o.a. scanapparatuur, camera's en zelfs speurhonden.

Artikel 9.2.4

De mogelijkheid om goederen te controleren, ook nadat deze zijn vrijgegeven door de douane, moet worden gezien in het kader van het faciliteren van de handel, indachtig de filosofie van de wereld handelsorganisatie. Om de goederenstroom zo efficiënt mogelijk te doen plaatsvinden zijn ook de controlemaatregelen gemoderniseerd; als sprekend voorbeeld kan het systeem van risicobeheer worden genoemd. De werking daarvan voorziet erin dat goederen zonder stringente controle kunnen worden vrijgegeven. Het is dus logisch dat de douane een slag om de arm moet hebben als blijkt dat er zich mogelijk toch onregelmatigheden bij een dergelijke zending hebben voorgedaan.

Artikel 9.2.5

Dit artikel spreekt voor zich.

Artikel 9.2.6

Iedereen die daartoe wordt gevraagd, dient zijn medewerking te verlenen aan de douane bij het verrichten van hun taken. Overeenkomstig hetgeen in de toelichting bij artikel 9.2.1 en 9.2.2 is gezegd, is ook deze bevoegdheid van de douane doelgebonden: de gevraagde medewerking moet nodig zijn opdat de douane haar werkzaamheden naar behoren kan verrichten. De medewerking vindt plaats overeenkomstig de aanwijzingen en onder toezicht van de douane.

Wanneer men weigert zijn medewerking te verlenen, wacht er een boete (zie hoofdstuk 10) en kan de douane de gevraagde werkzaamheden laten uitvoeren op kosten van de persoon van wie de medewerking werd gevraagd maar die ze heeft geweigerd.

De douane kan ook vorderen dat vervoermiddelen of goederen ten aanzien waarvan zij werkzaamheden moet verrichten met het oog op het vervullen van haar taken, worden overgebracht naar een door haar aangewezen plaats. Die overbrenging moet nodig zijn opdat die werkzaamheden kunnen worden verricht. Eventuele kosten die met die overbrenging gepaard gaan, blijven voor rekening van de persoon tegen wie de vordering tot overbrenging is gericht.

9.2.7.

Dit artikel geeft de douaneambtenaren de bevoegdheid om geweld te gebruiken tegen personen, dieren of goederen. Gebruik van geweld moet omzichtig gebeuren en is aan strikte voorwaarden verbonden.

Allereerst is het een doelgebonden bevoegdheid (zie hieromtrent ook de toelichting bij artikel 9.2.1 en 9.2.2). De douane moet een strikte proportionaliteit in acht nemen tussen het ingezette geweldsmiddel en het rechtmatige doel dat moet worden bereikt. In de beoordeling van de proportionaliteit moet in het bijzonder rekening worden gehouden met de aan het gebruik van geweld verbonden gevaren. In alle gevallen moet de douane gematigdheid in acht nemen, en het ingezette geweldsmiddel moet strikt noodzakelijk zijn om het beoogde doel te bereiken. Bovendien moet de douane steeds de persoon tegen wie een geweldsmiddel wordt ingezet voorhands waarschuwen zodat die persoon alsnog de kans heeft zich aan de bevelen van de douane te onderwerpen. Slechts in uiterste omstandigheden wanneer het geven van een dergelijke waarschuwing niet mogelijk is, mag zij achterwegen blijven. In het Staatsbesluit zullen omtrent het gebruik van geweld strikte regels worden opgenomen.

9.2.8

Douaneambtenaren zijn aan een geheimhoudingsplicht onderworpen ten aanzien van alle feiten of gegevens die betrekking hebben op personen of zaken waarvan zij kennis hebben gekregen of die hen werden meegedeeld in de uitoefening van hun functie. Ze mogen die kennis of gegevens dan ook enkel aan anderen mededelen indien dit nodig is voor de handhaving van de douanewetgeving waarmee zij zijn belast. Dit betekent bijvoorbeeld dat bedrijfsinformatie waarover de douane beschikt niet aan concurrenten van dat bedrijf mogen worden meegedeeld, maar dat zij deze informatie wel aan het Openbaar Ministerie mag worden meegedeeld in het kader van een strafonderzoek.

De douane mag inderdaad informatie uitwisselen met andere overheidslichamen en –instanties van Suriname, voorzover deze instanties die informatie gebruiken voor de uitoefening van hun wettelijke taken, en voorzover zij die informatie op eenzelfde manier beschermen als de douane op grond van deze bepaling moet doen.

Tenslotte wordt in internationale handelsovereenkomsten soms in gegevensuitwisseling voorzien tussen de douaneautoriteiten van de verdragslanden. Dit is onder andere het geval in het kader van de controle van oorsprongscertificaten die ten behoeve van het preferentiële handelsverkeer worden gebezigd. Administratieve samenwerking tussen de bevoegde douaneautoriteiten van de betrokken landen is een essentieel element van die controle.

Paragraaf 3 Bevoegdheden ten behoeve van de controle en de opsporing

9.3.2

Om aan informatie te komen die dienstig kan zijn voor de uitoefening van haar taken, kan de douane eisen alle informatiedragers (dus ook bijvoorbeeld de harde schijf van een computer) te bekijken. De vorm waarin deze informatie beschikbaar is of wordt geacht, is dus onbelangrijk. De douane mag van de informatie bovendien een kopie maken. Verder kan de douane van eenieder inlichtingen vragen. In dit verband dient ook op de administratie- en bewaarplicht te worden gewezen met betrekking tot de bescheiden inzake in- en uitvoer en de bedrijfsadministratie.

Degene aan wie de douane inzage vraagt, wordt op grond van de wet vermoed de gevraagde informatie in zijn bezit te hebben. Het is een weerlegbaar vermoeden; degene aan wie inzage wordt gevraagd en beweert niet in het bezit te zijn van de gevraagde informatie moet dit ten behoeve van de douane aannemelijk maken.

Het derde lid van dit artikel tenslotte geeft de douane de mogelijkheid om ook identiteitspapieren zoals paspoorten ter inzage en eventueel afschrift te vragen.

De bevoegdheid van de douane om inzage en afschrift van bescheiden te vragen en inlichtingen in te winnen is essentieel met het oog op een efficiënte handhaving van de douanewetgeving.

9.3.3

De bevoegdheid van de douane om goederen te controleren, vormt de tegenhanger van haar bevoegdheid om bescheiden te controleren (artikel 9.3.2). Zo kan de informatie uit de ene bron worden gecontroleerd met die bekomen uit de andere bron, en vice versa. De douane kan alle goederen onderzoeken en daartoe stalen van nemen indien dit nodig blijkt om de aard en de soort van de goederen nader vast te stellen. Belangrijk hierbij is dat de belanghebbende - doorgaans de aangever - altijd wordt uitgenodigd om aanwezig te zijn bij dit onderzoek of bij de monsterneming. In dit verband kan op de medewerkingsplicht van artikel 9.2.6 worden gewezen, op basis waarvan de douane zich kan beroepen om aan de belanghebbende om bijstand te verzoeken bij het onderzoek van de goederen. Indien de douane beslist tot monsterneming, heeft de belanghebbende het recht te vragen dat een tweede controlemonster wordt genomen. Hij wordt bovendien op zijn

verzoek op de hoogte gesteld van de onderzoeksresultaten. Bij Staatsbesluit worden nadere regels vastgesteld omtrent de procedure van monsterneming.

9.3.3 a

De douane kan beslag leggen op goederen en vervoermiddelen die het voorwerp uitmaken van een overtreding of misdrijf zoals omschreven in de douanewetgeving (bv. smokkelwaren; voertuigen die onregelmatig het land worden binnengebracht om er te worden gebruikt). Bovendien kunnen ze ook beslag leggen op vervoermiddelen die speciaal voor het begaan van dergelijke feiten werden ingericht (bv. doordat er verborgen bergplaatsen in zijn voorzien) of op voorwerpen die klaarblijkelijk zijn bestemd om dergelijke feiten te plegen (bv. een koffer met dubbele bodem). Van de beslaglegging wordt een proces-verbaal c.q. relaas van bekeuring opgemaakt waarin de beslagen goederen worden geïdentificeerd.

De douane kan op verzoek van de belanghebbende de aldus in beslag genomen goederen slechts vrijgeven mits aan een aantal voorwaarden is voldaan; deze zijn:

- het voldoen van of zekerheid stellen voor de administratieve boete die in verband met het strafbaar feit is vastgesteld;
- het voldoen van of zekerheid stellen voor de douaneschuld die door het strafbaar feit is ontstaan;
- het voldoen van alle formaliteiten voor het geven van de toepasselijke douanebestemming aan de goederen;
- het voldoen van of zekerheid stellen voor de waarde van de goederen of vervoermiddelen in verband waarmee een misdrijf werd vastgesteld;
- administratieve boete die in verband met het strafbaar feit is vastgesteld;
- de in beslag genomen goederen niet aan een verbodsbepaling zijn onderworpen; en - het belang van het eventuele verdere onderzoek zich niet tegen vrijgave verzet.

Indien de goederen niet zijn vrijgegeven, dan worden zij in de regel door de rechter verbeurd verklaard. Ten aanzien van goederen die lastens onbekenden in beslag zijn genomen kan bij Staatsbesluit worden vastgesteld na welk tijdsverloop zij geacht worden te zijn afgestaan aan de Staat. Ten aanzien van aan bederf of ernstige waardevermindering onderhevige goederen die niet worden vrijgegeven, kan de douane tot openbare verkoop beslissen. Bij Staatsbesluit worden nadere regels hieromtrent vastgesteld.

9.3.3 b

Er kunnen zich bij het grensoverschrijdende goederen- en personenverkeer gevallen voordoen dat bij aankomst in het douanegebied er aangifte wordt gedaan voor een douanebestemming, maar die bestemming om de een of andere reden niet kan worden gevolgd.

Bijvoorbeeld bij grensverkeer of passagiersverkeer kunnen dergelijke situaties zich voordoen, waarbij bijvoorbeeld de rechten niet kunnen worden voldaan, er geen zekerheid kan worden gesteld of de status van de binnengebrachte goederen zodanig wijzigt, dat een andere procedure moet worden gevolgd. In die gevallen worden de goederen door de douane in bewaring genomen totdat de voorgeschreven afhandeling kan plaatsvinden.

Let wel dat er geen sprake mag zijn van een overtreding en ook mag er geen onderzoek met betrekking tot de goederen gaande zijn.

9.3.4

Een van de meest ingrijpende controlebevoegdheden is lijfsvisitatie. De definitie is zeer precies. Het is een onderzoek aan het lichaam, derhalve slechts aan de buitenkant en van de kleding. Met andere woorden ook in de zakken en zomen.

Gezien het ingrijpend karakter van deze bevoegdheid, dient zij met de grootste omzichtigheid te worden toegepast. Daarbij moet het doelgebonden karakter van deze bevoegdheid en het beginsel van de proportionaliteit strikt te worden nageleefd (zie hieromtrent de toelichting op artikel 9.2.1 en 9.2.2).

In het tweede lid is omschreven wie allemaal onderworpen kan worden aan lijfsvisitatie. In de regel heeft de douane deze bevoegdheid slechts in een douanezone (zie hieromtrent artikel 9.2.5), zij het dat personen die een dergelijke zone pas hebben verlaten ook aan lijfsvisitatie kunnen worden onderworpen. Bij Staatsbesluit zullen de omstandigheden waaronder lijfsvisitatie dient plaats te vinden en de voorwaarden die daarbij door de douane in acht moeten worden genomen nader omschreven worden.

9.3.5

Dit artikel geldt voor alle vervoermiddelen waaronder auto's, schepen, fietsen et cetera. Het geldt ook voor het gehele vervoermiddel. Gedeelten waarin bemanningsleden verblijven worden niet uitgezonderd. Mochten goederen zich bevinden in, aan of op het vervoermiddel dan kunnen deze eveneens gecontroleerd worden door de douane. Iedereen die iets met het vervoermiddel te maken heeft is gehouden medewerking aan de controle te verlenen.

De onderzoeksbevoegdheid ten aanzien van vervoersmiddelen hangt nauw samen met die ten aanzien van bescheiden en goederen in het algemeen (zie artikel 9.3.2 respectievelijk 9.3.3), en in voorkomend geval met de bevoegdheid tot lijfsvisitatie (voorgaand artikel). Ook dient te worden gewezen op de medewerkingsplicht ten aanzien van vragen of verzoeken vanwege de douane (artikel 9.2.6) en op haar bevoegdheid om, onder voorwaarden en indien strikt noodzakelijk, geweld te gebruiken (artikel 9.2.7).

9.3.5 a

Het kan in de praktijk voorkomen dat vervoermiddelen niet direct het douanegebied verlaten, bijvoorbeeld vanwege het wachten op een eventueel te vervoeren partij goederen. In dat geval verleent de douane toestemming dat zij langer in het gebied kunnen verblijven en hebben zij een grotere bewegingsvrijheid, weliswaar onder de voorwaarden in de wet gesteld en eventueel bij staatsbesluit nader vast te stellen voorzieningen. Ook hierbij geldt dat de douane steeds de bevoegdheid heeft om bij vermoede onregelmatigheden in te grijpen.

9.3.6

De douane kan alle gebouwen, erven en besloten terreinen in een douanezone visiteren. Het gaat ook hier om een doelgebonden bevoegdheid (zie de toelichting op artikel 9.2.1 en 9.2.2). Bijzondere terughoudendheid is vereist bij gebouwen of gedeelten daarvan die als woning worden gebruikt; daar mag alleen worden binnengetroden met toestemming van de bewoner of in aanwezigheid van een bijzondere schriftelijke last. Dit laatste wordt verder uitgewerkt in het Staatsbesluit. Let wel, deze beperking geldt alleen voor woongedeelten van gebouwen en niet van vervoermiddelen (zie artikel 9.3.5)

Ook deze onderzoeksbevoegdheid hangt nauw samen met die ten aanzien van bescheiden en goederen in het algemeen (zie artikel 9.3.2 respectievelijk 9.3.3), en in voorkomend geval met de bevoegdheid tot lijfsvisitatie (voorgaand artikel). Ook kan opnieuw worden gewezen op de medewerkingsplicht ten aanzien van vragen of verzoeken vanwege de douane (artikel 9.2.6) en op haar bevoegdheid om, onder voorwaarden en indien strikt noodzakelijk, geweld te gebruiken

9.3.8

Bij sommige douanebestemmingen moeten de goederen ook na vrijgave herkenbaar blijven voor zowel de douane als het publiek. Herkenbaar in die zin dat men er zich van bewust is dat de goederen nog niet zijn vrijgegeven en zich nog in de invloedssfeer van de douane bevinden. Te denken valt aan bijvoorbeeld goederen die tijdelijk worden ingevoerd, of die worden ingevoerd voor actieve veredeling. Bij aanzuivering van de bestemming, te weten doorgaans bij uitvoer, moet de douane dan kunnen vaststellen dat het over dezelfde goederen gaat die voordien werden binnengebracht. In bepaalde gevallen kan het zelfs noodzakelijk zijn dat de douane identificatiemiddelen aanbrengt aan de goederen. Welke dit zijn, hangt van de goederen af. Deze mogen echter geen schade toebrengen aan de binnengebrachte goederen.

Ook bij andere situaties (zowel fiscaal als niet-fiscaal) waarbij de controle- en opsporingstaken van de douane aan de orde zijn, kunnen identificatiemaatregelen nodig zijn.

Hoofdstuk 10 Bezwaar en beroep

Inleiding

Dit hoofdstuk is een belangrijk hoofdstuk in deze wet: het regelt de rechtsbescherming van personen die met de douane in aanraking komen.

De rechtsbescherming voorziet in twee stappen. De eerste stap, de “bezwaarfase”, wordt gevormd door het bezwaar bij de Inspecteur, de tweede fase is de “beroepsfase” bij een rechterlijke instantie.

In deze wet is als beroepsinstantie de kantonrechter in belastingzaken opgenomen.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1 Bezwaar

Artikel 10.1.1

Tegen iedere beslissing in de zin van artikel 1.1.1 sub k is bezwaar mogelijk bij de Inspecteur. Dit wil zeggen dat elke beslissing die door de douane wordt genomen in het kader van de uitvoering van de douanewetgeving (dit is alle wettelijke bepalingen waarin aan douaneambtenaren toezichthoudende, controlerende dan wel opsporingstaken zijn toebedeeld, inclusief maar niet beperkt tot deze wet) die rechtsgevolgen heeft voor een of meer personen waarvan de identiteit bekend is, althans kan worden vastgesteld, vatbaar is voor bezwaar.

Een aldus voor bezwaar vatbare beslissing van de douane is niet aan een bepaalde vorm gebonden. Het kan dus zowel een schriftelijke als een mondelinge beslissing zijn. Het bezwaar tegen de beslissing moet echter wel altijd schriftelijk worden ingediend. In het bezwaarschrift moet de bestreden beslissing duidelijk worden aangeduid (dit zal vooral van belang zijn wanneer een mondelinge beslissing wordt bestreden). Het bezwaarschrift moet bovendien worden gemotiveerd op een dubbele manier: het moet met redenen zijn omkleed en moet de gronden vermelden op basis waarvan de beslissing wordt bestreden. Dit wil zeggen dat in het bezwaarschrift respectievelijk (i) de grieven van de bezwaarindienaar moeten zijn vermeld (de reden(en) waarom hij het niet met de bestreden beslissing eens is), en (ii) de juridische grondslag (de rechtsgrond op basis waarvan hij het niet met de bestreden beslissing eens is) moeten zijn vermeld. Bovendien volgt uit de definitie van ‘beslissing’ dat de bezwaarindienaar een belang moet hebben bij het bezwaar, dit wil zeggen dat de bestreden beslissing jegens hem rechtsgevolgen moet hebben. Een bezwaarschrift dat niet aan deze voorwaarden voldoet, is niet ontvankelijk.

Artikel 10.1.2

Bij het bepalen van de termijnen wordt de zogenaamde ontvangsttheorie gehanteerd. De datum van ontvangst moet zowel door de Inspecteur als door degene die bezwaar aantekent kunnen worden bewezen. Belangrijk is dat de uitspraak op het bezwaarschrift altijd gemotiveerd moet zijn, in het bijzonder als het bezwaar wordt afgewezen. Die motivatieplicht betreft alle grieven die in het bezwaarschrift worden opgeworpen. Immers, zonder motivering is het moeilijk voor een belanghebbende om in beroep te gaan.

Paragraaf 2 Beroep bij de Kantonrechter in belastingzaken

Artikel 10.2.1

De Kantonrechter in belastingzaken is een van de douane onafhankelijke beroepsinstantie die in douanezaken in laatste instantie kan beslissen. Beroep bij de Kantonrechter in belastingzaken moet worden ingesteld binnen zes weken na ontvangst van de uitspraak van de inspecteur dan wel na het verstrijken van de termijn van 2 maanden waarin de Inspecteur uitspraak moet doen.

Hieruit blijkt dat beroep bij de Kantonrechter in belastingzaken niet mogelijk is indien niet eerst bezwaar is ingediend bij de Inspecteur.

Vorm en inhoud van het beroepschrift worden nader geregeld bij Staatsbesluit. In elk geval dient het aan dezelfde ontvankelijkheidsvoorwaarden te voldoen als een bezwaarschrift: het moet zijn ingediend door een belanghebbende, moet de bestreden uitspraak (of afwezigheid daarvan) van de Inspecteur identificeren en het moet zijn gemotiveerd.

Ook hier gelden weer een aantal termijnen waarop de ontvangsttheorie van toepassing is.

Artikel 10.2.2

Deze bepalingen zijn in overeenstemming met de bepalingen die waren opgenomen in de Wet Tarief van Invoerrecht 1996. De bepalingen hebben betrekking op de samenstelling van de Kantonrechter in belastingzaken.

Hoofdstuk 11 Strafbepalingen

Inleiding

Dit hoofdstuk valt uiteen in twee delen: de administratiefrechtelijke sancties en de strafrechtelijke sancties, waarvan de laatste weer onderverdeeld zijn in twee delen, de overtredingen en de misdrijven.

Uitgangspunt is iedere gedraging die tegen de bepaling van de wet ingaat in eerste instantie bestraft wordt met een administratieve boete. Slechts als daar aanleiding voor wordt gezien, in het bijzonder door het Openbaar Ministerie dat zeggenschap heeft over de opsporing, zal strafrechtelijk opgetreden worden tegen degenen die zich niet aan deze wet houden.

Om deze redenen lijkt het erop alsof dezelfde overtredingen meerdere malen bestraft worden. Dit is niet helemaal het geval. Alle overtredingen worden expliciet genoemd, maar omdat iedere overtreding ook administratiefrechtelijk beboet wordt, komen de teksten overeen. Echter, niet alle feiten waarvoor een administratieve boete kan worden opgelegd worden aangemerkt als overtreding en niet alle overtredingen zullen ook worden beschouwd als misdrijf.

De categorieën genoemd in dit hoofdstuk verwijzen naar de categorieën van het Wetboek van Strafrecht. In sommige gevallen is ook een boete opgenomen ten hoogste een aantal malen een bedrag aan rechten dat geheven wordt. Deze boete komt, als maximaal op te leggen boete, in de plaats van de genoemde categorie wanneer dit bedrag hoger is dan het maximum genoemd in de categorie van het Wetboek van Strafrecht. Hierdoor wordt de boete ook mede afhankelijk gemaakt van het nadeel dat de staat ondervindt van het niet naleven van de wettelijke bepalingen.

Artikelsgewijze toelichting

Paragraaf 1

Artikel 11.1.1

Wanneer douaneambtenaren bij de uitoefening van hun taken een overtreding of misdrijf vaststellen, dan stellen zij daarvan proces-verbaal op.

Het proces-verbaal is een belangrijk stuk in de stafvordering. Het wordt opgemaakt overeenkomstig bij of krachtens de wet voorgeschreven vormvoorschriften, en geeft de feiten en omstandigheden weer die door de bevoegde ambtenaren zijn vastgesteld en die een overtreding of misdrijf van de douanewetgeving uitmaken. Aan deze vaststellingen wordt, indien aldus in een proces-verbaal weergegeven, bijzondere bewijswaarde toegekend in een strafproces. Op basis van een proces-verbaal van de douane kan het Openbaar Ministerie beslissen om strafvervolg in te stellen.

Bovendien worden de persoon of de personen lastens wie het proces-verbaal wordt opgesteld, uitgenodigd om bij de opstelling ervan aanwezig te zijn. Tenslotte wordt hen ook een afschrift bezorgd van het proces-verbaal.

Bovendien hoeft niet elke overtreding tot strafvervolgning door het Openbaar Ministerie aanleiding te geven, en kan worden volstaan met afhandeling via administratieve weg. Dergelijke wetsschendingen kunnen worden afgehandeld door een relaas der feiten en het opleggen van een administratieve boete.

De Inspecteur zal, in samenspraak met het Openbaar Ministerie, beleid ontwikkelen ten aanzien van de overtredingen die langs administratieve weg kunnen worden afgehandeld.

overtredingen

Pagraaf 2

Artikel 11.2.1

Er zijn twee soorten administratieve sancties, namelijk de administratieve boete en de overige sancties, welke vooral bestaat uit het intrekken van een vergunning. Alle sancties worden opgelegd door de douane. Intern moet worden uitgemaakt welke afdeling of functionarissen dit mogen doen. Omdat echter de bepalingen van bezwaar en beroep van toepassing zijn moet ervoor gezorgd worden dat niet dezelfde afdeling of persoon, bijvoorbeeld de Inspecteur, de boetes oplegt als de afdeling die later het bezwaar moet behandelen.

In deze paragraaf worden maximale boetes en sancties opgenomen. In de meeste gevallen zal het echter niet zo zijn dat de maximale boete wordt opgelegd. Hieromtrent zal beleid moeten worden gevormd. Om hier zoveel mogelijk openheid aan te geven en daarmee de rechtszekerheid te bevorderen zal een dergelijk beleid worden vastgelegd in een ministeriële beschikking. Het derde lid van dit artikel geeft echter uitdrukkelijk niet de bevoegdheid aan de minister om in individuele gevallen boetes op te leggen of te verminderen, slechts het algemene beleid wordt door hem vastgelegd.

Artikel 11.2.2

Het zal hier met name de vergunning betreffen voor de verschillende economische douanebestemmingen. Het is wel zo dat deze sanctie alleen kan worden toegepast als er een verband is tussen de vergunning en het feit waarvoor de sanctie wordt opgelegd. Het kan dus niet zo zijn dat een vergunning voor een douane-entrepot wordt ingetrokken omdat bijvoorbeeld de entrepouthouder een verkeerde douane-aangifte doet voor goederen die niet in het douane-entrepot zullen worden opgeslagen.

Artikel 11.2.3

Het opleggen van strafrechtelijke sancties is alleen mogelijk op basis van een wet in formele zin. Deze bepaling maakt het ook mogelijk om sancties op te leggen bij het overtreden van bepalingen in een staatsbesluit, maar alleen voor zover de bepalingen van dat Staatsbesluit niet worden nageleefd. De maximum administratieve boete is in dit artikel opgenomen.

Artikel 11.2.4

Er zijn vele manieren waarop goederen aan het douanetoezicht kunnen worden onttrokken. Enkele daarvan zijn expliciet beschreven in deze paragraaf, maar omdat het niet mogelijk is om een uitputtende lijst op te nemen in de wet is deze restbepaling opgenomen.

Artikel 11.2.5

Niet te overzien is op welke wijze exact de bepalingen van deze wet niet zullen worden nageleefd. Deze vangnetbepaling maakt het mogelijk om een administratieve boete op te leggen wanneer de bepalingen niet worden nageleefd, maar dit niet expliciet wordt bestraft in de tekst van deze paragraaf.

Artikel 11.2.6

Deze bepaling omvat de boeten indien er in het algemeen geen medewerking wordt verleend of onjuiste informatie is verstrekt. In verdere artikelen zijn enkele gevallen nader gespecificeerd. Alle andere feiten die niet expliciet zijn omschreven worden bestraft op basis van dit artikel.

Artikel 11.2.7

In verschillende bepalingen in deze wet rust een bepaalde verplichting om iets te doen op meerdere personen. Dit betekent niet dat zij allen hetzelfde moeten, doen; als één van hen de verplichting vervuld dan is het voldoende. Gebeurt het echter helemaal niet, dan kunnen alle personen op basis van dit artikel beboet worden. Zij dienen die dan alle te voldoen. Het is in dat geval niet zo dat voldoening door één van hen de anderen bevrijdt.

Artikel 11.2.8

In artikel 1.3.1 van de wet zijn de bepalingen omtrent vertegenwoordiging opgenomen. Hierin is onder meer geregeld dat men moet kunnen bewijzen dat men over de bevoegdheid beschikt om iemand te vertegenwoordigen. Als dat bewijs niet geleverd kan worden, kan de douane besluiten een boete op te leggen.

Artikel 11. 2.9

De controle van administraties speelt een belangrijke rol in het handhaven van deze wet. Om deze reden zijn in de wet strenge eisen hieromtrent opgenomen. Het niet houden aan deze eisen levert een boete op.

Onderdeel 3 Administratieve boetes met betrekking tot hoofdstuk 2 (artikelen 11.2.10 tot en met 11.2.14)

De start van het douanetoezicht wordt beschreven in hoofdstuk 2 van de wet. Hierin zijn vele verplichtingen opgenomen. In dit onderdeel zijn de administratieve boetes opgenomen die kunnen worden opgelegd indien de verplichtingen niet worden nagekomen. In ieder artikel afzonderlijk is opgenomen aan wie de administratieve boete kan worden opgelegd.

Onderdeel 4 Administratieve boetes met betrekking tot hoofdstuk 3 (artikelen 11.2.15 en 11.2.20)

In dit artikel worden de boetes geregeld met betrekking tot de douane-aangiften. Belangrijk hierin is dat boetes niet opgelegd worden als het duidelijk is dat de onjuiste opgave in een aangifte te wijten is aan een duidelijke vergissing of verschrijving. Daarnaast kan er geen boete worden opgelegd als er geen nadeel is voor de staat. Als bijvoorbeeld de waarde niet helemaal juist is aangegeven, terwijl er een vrijstelling voor rechten bij invoer is verleend. Als echter een vals of vervalst bescheid hieraan ten grondslag ligt, dan kan er wel een boete worden opgelegd.

Onderdeel 5 Administratieve boetes met betrekking tot hoofdstuk 4 (artikelen 11.2.21 en 11.2.22)

In dit onderdeel zijn alle boetes opgenomen die kunnen worden opgelegd als men zich niet houdt aan verplichtingen met betrekking tot de verschillende douanebestemmingen. De belangrijkste sanctie zal echter zijn dat de vergunning kan worden ingetrokken.

Onderdeel 6 Administratieve boetes met betrekking tot hoofdstuk 7

Omdat vrijstellingen meestal afhankelijk zijn van de bestemming die de goederen krijgen nadat ze in het vrije verkeer zijn gekomen, kan een boete worden opgelegd als blijkt dat goederen een ander gebruik hebben dan van tevoren was aangegeven, want daardoor is de vrijstelling ten onrechte verleend.

Paragraaf 3 Misdrijven

Het verschil tussen de overtredingen en de misdrijven zit in het feit een misdrijf met opzet moet zijn begaan. Niet alle overtredingen zijn misdrijven, slechts die overtredingen welke beschouwd worden als een grove schending van deze wet zijn opgenomen. Daarnaast is een aantal overtredingen samengevat in één misdrijf. Door te bepalen dat indien de overtreding genoemd in 11.3.2 met opzet wordt begaan, dit een misdrijf is, worden alle vormen van opzettelijk onttrekken aan douanetoezicht beschouwd als misdrijf. Bij de bepalingen met betrekking tot de overtredingen zijn deze nog specifiek beschreven (artikelen 11.2.6, 11.2.8, 11.2.10, 11.2.16, 11.2.20, 11.2.21, 11.2.4, 11.2.11 en 11.2.15 lid1). Tot slot is degene die gestraft kan worden voor een misdrijf dezelfde als degene die gestraft kan worden volgens de bepaling met betrekking tot de overtreding. In het tweede lid van artikel 11.3.2 wordt er een uitzondering gemaakt op de op te leggen boetes. Per categorie misdrijf kan in plaats van een boete die is vastgesteld in het Wetboek van Strafrecht een maximale boete worden opgelegd die gelijk is een aantal malen de rechten die te weinig zijn betaald. Deze andere maxima gelden alleen als deze bedragen hoger zijn dan de boete op basis van het Wetboek van Strafrecht.

Hoofdstuk 12 Slotbepalingen

Artikel 12.1

In opzet is deze wet een raamwet, wat betekent dat zoveel mogelijke aanwijzingen voor de uitvoering in een Staatsbesluit worden opgenomen. Om die reden wordt op verschillende plaatsen specifiek aangegeven wanneer iets in een Staatsbesluit moet worden geregeld en waar in ieder geval bepalingen over moeten worden opgenomen. Het kan echter zijn dat verder nog zaken geregeld moeten worden. Hiervoor dient deze bepaling.

Artikel 12.2

In sommige bepalingen is een tijdsduur opgenomen. Dit artikel geeft aan wat onder “dag” of “week” moet worden verstaan. Bijvoorbeeld is in artikel 2.1.7 opgenomen dat binnen twintig dagen een douanebestemming gegeven moet worden aan goederen die via de lucht zijn binnengebracht. Dat heeft tot gevolg dat wanneer goederen aankomen op vrijdag 20 december, zij

uiterlijk op 21 januari een douanebestemming moeten hebben (is 20 werkdagen, want de weekenden, twee kerstdagen en nieuwjaarsdag tellen niet mee).

Is er echter op 20 december een beslissing genomen waarover een bezwaar moeten worden ingediend, dan is de uiterste termijn op maandag 17 februari; acht weken plus drie dagen omdat de twee kerstdagen en nieuwjaarsdag niet meetellen.

Artikel 12.3

Soms zal het nodig zijn dat douaneambtenaren zich laten vergezellen door bijvoorbeeld deskundigen. Dit artikel staat dit toe, zolang de Inspecteur hiervoor toestemming heeft gegeven, doormiddel van het aanwijzen van de personen. Voor deze personen geldt dan eenzelfde geheimhoudingsplicht als voor de douaneambtenaren.

Paramaribo, de2024

Chandrikapersad Santokhi